ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Velinsky_Jaroslav-Zmizeni_princezny.PDB

PDB Name: Velinsky_Jaroslav-Zmizeni_princ
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.2.2004
Modification Date: 7.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Velinský

ZMIZENÍ PRINCEZNY

(OTA FINK jr., PŘÍBĚH ŠESTÝ)

Většina postav románu je vymyšlená; ostatní se natolik vymykají svým dávným předobrazům, že za jejich jednání neodpovídám.

(c) JAROSLAV VELINSKÝ, 2000

1
Venku mrzlo, sporák vyhasnul už dávno, na temnejch oknech rostlo jinovatkový kapradí a já sladce spal s peřinou přes hlavu na svým řádně proleželým gauči. Zdálo se mi o tom obrovskym šestisedadlovým auťáku značky Škoda Superb 3000 OHV, pětaosmdesátikoňskym šestiválci z poválečný výběhový série, na kterym jsme s Pepíkem Vrbou makali celou minulou neděli v jedný příjemně vytopený garáži pod Libeňskym mostem. Pánové, co si budem povídat; takováhle vidina je někdy lepší než snění o ženskejch a jednoho dokáže mimořádně nakrknout, když ho z ní něco hulvátsky vytrhne.
Co to sakra zvoní, že by už bylo ráno?
Hmát jsem po lampičce, kterou jsem si rafinovaně přišrouboval zespoda na desku kuchyňskýho stolu, no jasně, lágruju v kuchyni, vedle v pokoji spěj táta s mámou na mosaznejch manželskejch postelích po babičce, kvůli kterejm se tam vejdou už akorát dvě almary a květináč s domácím štěstím. Kde je zas ta šňůra? Tuhle.
Jedu po ní, až nahmátnu vypínač mezišňůrový obyčejný černý, rozsvítím, kouknu na budíka, čtvrt na dvanáct, vstávám v pět, co je, sakra? Před chvílí jsem si lehnul…
CRRR… CRRR…
Telefon na kredenci, ty pitomo!
Máma povídala při večeři, že odpoledne někdo dvakrát volal, a když se ohlásila, tak zavěsil. Táta, kterej je v invalidním důchodu a tímpádem je doma celej den, se prej dopoledne nachytal třikrát. Takže to je zase ten neznámej žertéř. AŤ SI TRHNE NOHOU!
Jenže telefon zvoní a zvoní. Vzbudí mámu, která kvůli mý snídani vstává o půl hodiny dřív než já, ačkoliv už si dávno umím sám ukrojit chleba a namazat ho marmeládou. NECH TOHO, BLBEČKU!
CRRR…!
Vystrčil jsem nohy z peřin, upustil je na prošlapaný lino, studilo jako kus plechu, kde zas mám sakra ty bačkory, tuhle, krok sun krok, TANČIT NAUČÍ JAROSLAV KRISTL, ZA JEDNU HODINU –
JEDEN TANEC!
Hmátnu po sluchátku a povídám: "Zde pohřební služba, u telefonu Tortikola, půl člověk a půl nestvůra."
Tichounkej holčičí hlásek jakoby odněkud zpod kredence: "Haló, prosím vás… To je Ota Fink?"
K službám, já na to. Osobně. Moje ucho očekává vaše ctěné sdělení. Pak jsem sluchátko konečně obrátil a opakoval to všecko do druhýho konce.
Načež ta holka tam někde v dálce povídá: "Oto… Já jsem udělala něco strašnýho. Zabila jsem ho. A – ta příšera to ví."
Přeběh mi mráz po zádech. Jak by ne, vylez jsem zpocenej z peřin a stál polonahej u kredence ve vymrzlý kuchyni.
"Ehm," udělal jsem inteligentně.
"Oto… Prosím tě, pomoz mi! Jde to za mnou…!"
"Heleď, kdo je to?" řekl jsem, teď už docela probuzenej. "To je blbá sranda, málem o půlnoci."
Najednou nic. Buď jsem ohluch já nebo telefon.
Silným hlasem: "Haló, haló! Jsi tam?"
Vtom povědomej hukot. Jako když jede tramvaj, blíží se, přejede kolem, vzdaluje se… CINK, CINK…
"Haló!" (Strašně silným hlasem.) Vedle zavrzala postel. Máma, pro změnu rozespalým hlasem: "Co se děje, Otíku…?"
"Ale nic, mami, klidně spi dál. Nějakej omyl."

"Ách jo," ozval se táta. "Ách jo…" Někdy ho v posteli bere to nešťastný koleno.
Chvíli jsem čekal, tichej jako putička. Bylo slyšet všelijaký zvuky kdovíčeho.
Hromovým šepotem: HALÓ, JE TAM NĚKDO?
Něco zaharašilo. Pak to cvaklo a naskočil tón.
Chvíli jsem si prohlížel sluchátko; když z něj do dvacíti vteřin nic nevylezlo ani nevyteklo, vrátil jsem ho do vidlice a hupsnul pod peřinu.
Lidi maj někdy divný fóry.

2

SOUDRUZI, NEČEKÁME, KVAPÍME, NASPĚCH MÁME, ZÍTŘEK SE ŠŤASTNÝ BLÍŽÍ, CHCEME HO UVÍTAT…!
"Co chceš k svačině, Oto?" přeřvává závodní rozhlas Méry Zvoníčková.
Kde jsou ty časy, kdy chodil pro sváču starej Kadlik, dej mu pánbu nebe. Pokašlával a hrudník měl vyklenutej přesně obráceně, věčně si půjčoval prachy a nevracel je, kouřil hrozně smradlavý cigára, ale se svačinou chodil včas, protože nebyl línej postát ve frontě držkatejch bab ze všech oddělení n. p. Pragokov.
"Mlíko a dva rohlíky. Tuhle máš flašku a bůra."
"Nic jinýho nechceš?!"
"Aby to bylo expres," řekl jsem. "Zrovna houkali."
"Noaco?" na to Marie alias Méry, což si přinesla (to alias) zároveň s pošpatnělou pověstí z nápravnýho zařízení pro mladistvý nazvanýho nějakým křesťanskohumanistickým šílencem DOBRÝ PASTÝŘ a známýho spíš pod názvem PASŤÁK, což souvisí se slovem PAST, nikolivěk se slovem PASTÝŘ, leda ve zcela jiným významu z éry předválečnýho kapitalistickýho temna.
"To houkání znamená začátek svačiny," povídám trpělivě. "Čas pro ni určený je pracujícímu lidu zpestřován říznými pochody. Čtvrt hodiny nato nám další houkání zvěstuje, že máme odložit mrzkou potravu a pokračovat v budování. Je ti to jasný?"
Méry patřila do party Vršovickejch jezdců, který místo dobytka honili po večerech v parku osamělý opozdilce a pomáhali jim od portmonek. Ne že by snad byla rozenej lupič, to nejspíš ne; na triku to měla její krkavčí matka, která si tahala domů šamstry a pro holku měla jako jedinej pamlsek buchtu do zad. V důsledku týhle mateřský péče připadali Marii Zvoníčkový Vršovický jezdci jako andělskej sbor, protože ji milovali, mladší jenom tak a starší se vším všudy. Když po rozprášení bandy a delším pobytu v Pasťáku vylezla na svobodu, upíchla ji sociálka k nám do fabriky, a jelikož Méry byla na práci levá jak šavle, vyfásla ten nejlehčí melouch – vyvážela špony a nosila svačiny. Chlapi na ni pořvávali různý lechtivý hesla a ženský syčely jako husy, jen se objevila na dílně s kolečkem a vidlema.
"Ty máš dycky řečí jak Palackej," prohlásila. "Takovej velkej silnej, to ti stačí kozí vermut se dvouma rohlíkama?"
"Mám jenom toho bůra. Tři kačky mi musej stačit na zejtra."
"Chudáčku… Nechceš založit?"
"Kdyby tak ty ubohý dětičky, co makaly za žebráckou mzdu dvanáct hodin denně v manufakturách, měly aspoň to," řekl jsem. "Já mlíko rád."
"Nemáš chuť na něco jinýho?"
"Na co?"
Skočil jsem jí na špek. "Já mám vždycky chuť akorát na to jediný," řekla a zamávala řasama. "Jenže to bysme si museli rozdat někde jinde."
"Hele, Marie," já na to, zatímco na mě vystrkovala poprsí, na těch vypouklejch místech pěkně doztracena vytónovaný fabričním šmírem, "proč vedeš řeči jako rajda z přístavu? Nestačil ti ten Pasťák jednou?"
Opřela se mi o soustruh, až se jí prsa svůdně rozložily na plochým deklu rychlostní skříně, a řekla svou ohnivě zmalovanou pusou: "A co jsi myslel, že myslím, že bysme si rozdali? Třeba jsem myslela mariáš."
"Vůbec mě nenapadlo, že myslíš," řekl jsem. "Jestlipak taky víš, že těleso ponořený do kapaliny je nadlehčováno silou rovnající se –"
"Ty seš fakticky tak ctnostnej nebo jenom blbej?"
Udělala čelem vzad. Dlouhej snop hnědejch vlnitejch vlasů jí přitom zavlál dokolečka dokola.
"Strč si ty vlasy pod šátek," poradil jsem jí. "Točej se tu všelijaký hřídele."
Jak se dalo předpokládat, poslala mě někam a rýmovalo se to. Ať se s ní párá Růžena, má nad ní patronát.
Odkudpak mi asi byl povědomej ten udejchanej holčičí hlásek, co mi včera před půlnocí volal, že někdo je mrtvej a kdovíjaká příšera to ví? Omyl to nebyl, věděla přece, jak se jmenuju, i když jsem se nejdřív ohlásil jako Pohřební služba. Musela mě znát a sama se nepředstavila, protože předpokládala, že vím, o koho jde.
Blbá recese? Tajemně přerušenej hovor… Volání skoro o půlnoci… Třeba někdo z fabriky nebo parta holek, co vždycky sedávaj pod pódiem v Barikádě, náš závodní bigbend tam válí na ČAJÍCH a já jsem u toho hrozně důležitej: dávám bacha na ústřednu, aby nevazbila, chodím muzikantům pro limonády a přitom házím ksichty na ty puberťačky.
Jak se jmenuju, je obecně známo, a číslo si našly v seznamu. JE MRTVEJ. ZABILA JSEM HO A TA PŘÍŠERA TO VÍ.
Jo, tůdle mi vypadly dva zuby.
"Proč jsi jí řek, že je rajda z přístavu?!"
Růžena. Předpisovej šátek, pihovatej knedlík nosejčku a v ruce nepostradatelný brejle OKULA, který s sebou pořád tahá jak rychtářský právo. Nejdřív jsme se neměli rádi. Pak jsme se měli rádi až moc, jenže akorát jednou. Z jejího srdéčka mě vystrnadil jistej vzornej svazák Motejzlík z družební fabriky v pohraničí, když tam Růžena ve svatým nadšení odjela na dlouhodobou brigádu.
Mě nepustili. Z brigády se stačila vrátit tak akorát, aby přijala hrdou funkci předsedkyně závodní organizace ČSM.

S Motejzlíkem asi přešli na korespondeční sex.
"Nic takovýho jsem jí neřek."
"Aspoň nelži."
"Řek jsem jí, že vede řeči jako rajda z přístavu."
"Nemůžeš jí říkat takový věci."
"Protože z ní chceme vychovat platnýho člena společnosti?"
"A ne snad?!"
"Tak to nepovídej mně."
"Ty nemáš zájem, aby –"
"Ale jo. Jenže to není jedinej zájem, kterej mám."
"Ty tvý zájmy bych teda ráda viděla."
"Já vím. Proto je provozuju ilegálně."
Něco udělala nosem. "No… Na takovýhle nekonstruktivní diskuse nemám čas."
Zeptal jsem se, kam pospíchá. Že prej do rádiouzlu.
Neříkala rádiouzel, ale rádyjouzel.
"Proč si tam s sebou bereš ty brejle?"
Jako ženská mohla odpovědět PROČ BYCH SI JE TAM NEMĚLA BRÁT, ale jako funkcionářka neřekla nic. Byl jsem rád, že vypadla, taky jsem neměl náladu na zbytečný kecy.
"Dostal jsi sprďáka?"
"Co jinýho, Fanouši."
Fanda Kelner, pěvec závodní taneční kapely, oklepává popel z cigára přes ochrannej plech mý mašiny do hromady špon ve vaně.
Zívne. Načež se ohlídne za Růžou a hodí fouskem: "Hele, Oto, jaká je vlastně Eulálie v posteli? Má ňákej novátorskej přístup, nebo šetří energií?"
"Ty seš vůl, Fando."
Občas jí říká EULÁLIE, jindy zase pro změnu AGRONOMKA NASŤA. "Já myslel, že jsi ji myloval," povídá s přízvukem na ypsilonu. A jelikož mu došlo, že právě o tomhle se vykecávat nehodlám, zeptal se, jak pokračujeme s tím naším OULDSMOBILEM.
"Už je pojízdnej," já na to. "Jo, kdyby byl náš."
"Prosím tě… Musí to žrát jako autobus. Co je to zač, ten majitel? Není to cvok?"
"Já ho neviděl, prej dělá na nějaký stavbě na Slovensku. Nechal Vrbovi klíče od garáže, a že prej by to měl rád v šusu, než se vrátí. Kdoví, kam s tím chce jezdit."
"Třeba jenom kolem baráku," na to Fanda. "Aby sousedi čuměli. Nebo aby nasral domovnici."
JSME OCELOVÁ BRIGÁDA, BRIGÁDA ŽELEZNÝCH VÍTKOVIC! Vtom jako když utne. FFF, FFF, ŤUKY, ŤUKY, ŤUK, CHRCHLY, CHRCHLY. "Soužky a souzi svazáci," zazněl fabrikou ocelovej hlas AGRONOMKY NASTI, "dnes večer se všichni sejdeme v salónku U Otce vlasti, kde naše závodní skupina čéesem pořádá večírek na rozloučenou se soudruhem Majerem. K soužskému potřesení rukou připojte i svoje závazky…"
"Ta mě sere," řekl Fanda, típ mi cigáro o mašinu, hodil vajgla do vany a vrátil se ke svý libertě.
UÁÁÁ, udělala siréna.
Vyndal jsem z nožový hlavy šropák a šel ho přibrousit. Když jsem se vracel do soustružny, konečně přivlála Méry.
"Tady máš to svý mlíko. Čerstvě nadojený."
"Dík, žalobníčku."
"Jakej žalobníčku, hele? Vyptávala se mě, co jsi mi říkal. Tak jsem řekla, že jsi mi řek… A to jsi teda řek."
"Dej mi zpátky."
"Kolik jsi mi dal?"
"Pětikačku."
"Ty kecáš…! Dal jsi mi dvě voči."
Položila na mašinu čtyřicet halířů.
"Přidej tři káčé. Tady nejsi u Vršovickejch jezdců."
"Didoprdele."
"Hřešíš na socialistickou péči," řekl jsem. "Růža má nad tebou patronát a celej svazáckej výbor si tě hejčká. Nikdo ti nepřipomíná tvou podezřelou minulost a taky ti nikdo neřekne špatný slovo, Méry."
"To se ví," odsekla. "Všichni jste náramný slušňáci."
"Áledidoprdelefurt," řekl jsem.
Chvíli překvapeně zírala, pak se ušklíbla, přidala modrou tříkorunu ke dvěma dvacetníkům na mašině a řekla: "Dík za pochopení, vole."
Koukal jsem za ní, jak houpe bokama. Kolikpak jí je? Moc ne, když ji šoupli do nápravnýho zařízení pro mladistvý. Třeba je v ní slušný jádro. Jenže hodně hluboko zahrabaný. Musíte znát správný heslo…
Propíchnul jsem prstem plechovej dekl mlíka a popad rohlík. A jak ho tak zamyšleně žmoulám ve svý špinavý dělnický levici, koukám, že je na něm zezspoda napsáno inkoustovou tužkou: LOVE.
Že by zrovna TOHLE bylo to správný heslo?
Nebejt taky ve výboru fabriční organizace ČSM, moh bych si s ní vyrazit na pivo a poslouchat, jak mi mezi půllitrama šeptá: I love you for sentimental reasons (nechal jsem si to napsat od Fandy, kterej mi to hned přeložil: Ajlavjů, sentinel veze ryzlink).

Růžena se na mě ohlídla od volmana, kde vroubkovala sérii jakejchsi atypickejch čudlíků. No jo, už dávno odhoukali a já svačím. Vzal jsem obkročák a s děsnou odpovědností jsem s ním začal proměřovat rohlík.
PFFF! Nebejt toho jejího ferdomravencovskýho šátku, zakroužily by jí kolem hlavy dva tlustý copy jako krmičce Marusje z filmu SETKALI SE V MOSKVĚ. Tý to taky náramně seklo, když zpívala o svý lásce k rodný zemi s čuníkem v náručí.
.
3
To si mohla Růžena s Majerem vymejšlet kdovíjakej politicky zdůvodněnej svazáckej večírek, stejně z toho nakonec po příslušnejch projevech a nějakým tom nicneříkajícím závazku učnic (ještě více prohloubíme svoje odborné znalosti a snížíme zmetkovitost) byla obyčejná tancovačka při gramci, kterej jsme si u Otce vlasti vypůjčili do malýho lokálku za velkou ratejnou s barovým pultem a diskrétníma boxama, kde se lidi nalejvali bez jakýkoli ideový náplně a bylo jim dočista šmafú, že nějakej Majer z Pragokovu dovršil věk, kdy choděj svazáci do důchodu, přestávaj bejt avantgardou a rozhojňujou řady kandidátů, případně členů naší rodný strany, aby blejskali montérkama tu samou židli na těch samejch schůzích se stejným programem, jenom s jinejma ksichtama okolo. Upřímně řečeno, moc se mi na tu tryznu nechtělo, když pro nic jinýho, tak proto, že jsem naposled tancoval, když se vdávalo motovidlo; místo na svazácký taneční jsem chodil boxovat na Rapid, protože v ringu má práce nohou aspoň nějakej smysl.
Růžena tancuje ráda, že prej to je jeden ze společenskejch projevů socialistickýho člověka, což je podle mě blbost, ale hádat se o tom zrovna s Růženou je stejný jako klábosit s papežem o pravý úchylce ve VKS(b). No sakra, má to snad bejt společenskej projev socialistickýho člověka, nechat se ošahávat od takovýho chuligána, jako je Gróf z niklovny? Jen proto, že je taky svazák, ten pitomej vejtaha? Šklebí se na mě přes její ramínko, jako kdybych byl kdovíjak srandovní.
Taky možná jsem. Čumím na ty dva pitomý copy jako mesmerizovanej klokan.
"Poď na panáka," šťouchnul do mě Vrba.
Josef by skoro moh bejt můj táta. U nás v soustružně dělá seřizovače a na mládežnickej jucháles přišel hlavně proto, že je sám, jen s hromadou šrotu ze starejch auťáků a motorek na zahrádce svýho podmáčenýho baráčku v Libni. Takže kdybych já tady z titulu funkce brigádně zlepšovacího referenta nemusel bejt, nejspíš bysme se spolu hrabali v garáži pod Libeňským mostem v tom cizím bouráku značky Škoda Superb 3000 OHV.
Gramec kvílel, že NAŠE LÁSKA JE JAK ZLATÝ DÉŠŤ.
Vzpomněl jsem si, jak jsem ho jednou nalámal za jedním plotem pro Růženu obrovskej pugét a načapala mě přitom stará Krbcová. Byl to šílenej trapák, odvázala od boudy dobrmana, žalovala to mámě, ta to řekla tátovi a táta zase mně, že jsem blbec. Což jsem nejspíš byl, stejně jako teďka. Tak co bych nešel na panáka?
U barpultu byly akorát dvě volný štorklata vedle Méry Zvoníčkový.
Nejspíš se nechtěla zahazovat s dělnickou třídou, dřepěl tam s ní vycmrdlej houžvička s proužkovaným motejlem, měl pěšinku a brejle, ucucával vodku a Méry před sebou měla něco žlutozelenýho.
Čadili orientky, který měli jen tak ledabyle pohozený na barpultu vedle lastexový kabelky a zapalovače s monogramem. Huhuhu, povídal ten buržoázní přežitek Méry do ucha. Uhuhuhu. A Méry na to: Ichichi. Pch, chichichichi.
Vmáčkli jsme se tam a Vrba objednal dva rumy. Barmanka vypadala jako Marie Antonyjeta (jak jí říká můj kámoš Olda Nývlt) na jednom obrázku v PAMĚTECH LÉKAŘOVÝCH, nalila nám rum do baňatejch skleniček, a když si Vrba položil na pult svý pomačkaný partyzánky s olámanou a zašmírovanou škatulkou sirek, vypadala, že se rozmejšlí, jestli snad nemá zavolat hraběnku de Charny se smetáčkem a lopatkou.
"To je teda hospoda," řekl Vrba. "Ani pořádný frťany tady nemaj. Todle aby se člověk bál vzít do pazoury."
"Tady je druhá cenová skupina," podotkla Marie Antonyjeta.
"To je mi jasný," na to Vrba. "Kampak byste se hrabali na první, paninko."
"Však sem nemusíte chodit," odsekla a vzdálila se na druhej konec pultu.
"Taky nebudu," bručel Vrba. "Kruci… Nemoh to ten paďour Majerů uspořádat U Slámů? Maj tam dobrý pivo a nemusíš si dávat všelijaký exotický blafy, aby ti nalili. Tak zdravíčko, Oto. Ať jsme tlustý."
Trošku jsem si loknul. K rumu mám podobnej vztah jako k tancování.
"Hele, Oto," řekl Vrba a zapaloval si přitom vyklepanou partyzánku, "v květnu jsou volby. Devatenáctýho."
"No vida," já na to. "To to letí. A co má bejt?"
"Ve volebních komisích maj bejt taky svazáci."
"Ale děte," řekla vedle Méry. "Nejsem ňáká tó."
"Slečno," pozved svůj huhlavej hlas hubeňour s motejlem, "ve vší počestnosti. Za co mě máte?"
"To znám," řekla Méry. "Takovejch už bylo."
"Uvažuje se o tobě," hučel do mě Vrba z druhý strany.
"Doprčic," řekl jsem. "Nevím, kde mi hlava stojí."
"Kecáš. Když potřebuju píchnout v garáži, pokaždý máš času dost."
Chňapnul jsem po tom jak po záchranným lanu. "Hele, Josef, zejtra je sobota… Projedem to?"
Zavrtěl hlavou. "Nemám čas. Přivezli ty nový automaty… Budu přes neděli ve fabrice a do tý další soboty potáhnu šestnáctky…
Abysme to rozběhli co nejdřív." Jak mával rukou, upad mu popel z cigára na nohavici jedinejch svátečních kalhot. Chtěl ho odcvrnknout sukovitým prstem s černým naraženým nehtem a ještě ho pořádně rozmazal. "Doprdelepráce…" Omotejlovanej šmrksa bzučel: "Kdybyste viděla mou knihovnu…"
Marie Antonyjeta si zapálila a zastrčila žváro do půlmetrový špičky z falešný slonoviny. Někde vzadu cvrnk telefon, udělala pár plouživejch kroků a s chřestěním se rozplynula v korálkovým závěsu.

"Odmítnout to můžeš," řekl Vrba. "Co by ne."
"Fajn," já na to. "Tak já to odmítnu."
"No jo, jenže volby nejsou furt… Co by si myslel tvůj tatík, kdybys to fakt odmít? Třeba že je ti to fuk. To bys přece nechtěl, moučko."
"Já bych toho nechtěl…" Dumal jsem o tom, jestli mi to vlastně opravdu není fuk, a koukal přitom přes Vrbovo rameno, jak ze dveří salónku vede Gróf Růženu.
Vrba se ohlíd. "Hele," povídá, "táhne tu vaši předsedkyni, jako kdyby ji někde koupil a teď ji šel vrátit, protože mu je malá."
Řekl jsem, že by se takovýmuhle fóru moh zasmát leda ten chlívák Kukačka.
"Skočím si na hajzl opucovat to pitomý koleno," na to Vrba.
"Můžeš si to zatím rozmyslet."
Marie Antonyjeta se vrátila. "Nalejte nám to ještě jednou, mladápani," hlásil ten houžvička. "Vodku a to –"
"Šartrésku," řekla Méry a přehodila nohu přes nohu.
Nemoh jsem se vyhnout pohledu na její úhledný dlouhatý lejtko v silonce, zakončený napůl vyzutou lodičkou z černýho semiše. Můj pohled ji nejspíš polechtal, protože se ohlídla. NO NE… KDEPAK SE TU BEREŠ?
Její společník vystrčil hlavu, omrknul si mou mužnou postavu, a jak přitom polknul, poskočil mu motejl nahoru a dolů.
Už jsem mu chtěl říct něco anglicky, například okejvole nebo podobně, když se za mnou ozvalo, že teda ten rum, nebo co to je, mi akorát scházel, to že by do mě bejvala neřekla… "Jo, Růženo," já na to, "vymáklas mě. Uchlastávám se tady jako ten notorik ze Ztracenýho víkendu. Čestprejšn, soudruhu Grófe, jak vypadaj ukazatele plnění plánu v oddělení niklovna?"
"Cože?!" na to Gróf.
Růžena to nejspíš přeslechla. DĚKUJU, PAVLÍČKU… A Gróf na to, že prej rádo se stalo. PŘIJĎ SI TRSNOUT BUGY, ROZITO. Kurníkšopa!
"Sedni si," řekl jsem Růženě. "Chceš taky rum?"
"Prosím tě, Oto… Nech toho zase. Jsi naštvanej?!"
Jaký zase? Nikdy v životě jsem ji na rum nezval.
Rozhlídla se s pokrčeným nosejčkem po strakatejch nálepkách GOLD KING WHISKY, GRIOTTE, JAKAMARUS, KEY RUM a STARÁ MYSLIVECKÁ; pak přece jenom vylezla na Vrbovu opuštěnou sesli a honem si rovnala pod zadečkem skládanou sukýnku. "Proč jsi utek, Oto?" Nejspíš si o mě dělala soužský starosti.
"Jakýpak utek?" špitnul jsem jí do ouška. "Dávám tu bacha na Méry."
Koukla na mě svejma nazelenalejma studánkama.
"Kdo je to, ten –?"
"Vím já? Bavěj se o knihovně. Třeba tam dělá."
"Hm… Proč ji radši nevemeš tancovat, Oto?"
"Bolí mě noha."
Marie Antonyjeta: "Co si dáte, slečno?"
"Slečna si dá šartrésku," řekl jsem. "Velkou."
"Já nic nechci, Oto!"
"Ale jo. Nemůžeš tu sedět jen tak. Méry taky pije šartrésku. V rámci společenskejch projevů socialistickýho člověka na jednom frťanu nesejde."
"Ty máš zase řeči…"
"Pořád mám řeči. Proto jsi do mě tak udělaná."
"Nejsem do tebe udělaná."
"Tak proč sem za mnou lezeš?"
Zamračila se. "Říkal ti soudruh Vrba –"
"Jo ták! Útok na všech frontách. Moc bych za to nedal, že jsi to na mě ušila ty."
"To se teda mejlíš," řekla a pošoupla po pultě Vrbovy cigára.
"Přišel s tím soudruh Rykl."
"Proč do tý komise nejdeš sama?" Koukala na žlutozelený pití a žmoulala si horní ret. Popad jsem svůj nedopitej rum a cinknul o její skleničku. "Nenapijem se?"
"Kdybys nebyl tak paličatej, Oto."
"Nápodobně."
"Copak toho na tobě chci moc? Prostě mám strach, že se přestáváš orientovat v politický situaci. Přečteš si aspoň občas noviny?"
"Jak by ne," kejvnul jsem. "Například mě zrovna včera velice zaujala aktuální informace, že jsme třináctýho druhý devatenáct set padesát sedm konečně přestali bejt ve válečným stavu s Japonskem. Neměli bysme uspořádat v závodní jídelně mírovou veselici?"
Zvedla oči ke stropu a zakroutila hlavou.
"Docela vážně, Růžo. Nemám rád, když mě přesvědčuješ zrovna ty a ještě k tomu v dočista nekonstruktivní diskusi. Už jednou jsi mi řekla, že nemáme moc společnejch zájmů. Já to respektuju. Tak mě nech na pokoji. Nemůžu si jen tak vygumovat z hlavy jistý věci, který mi tam strašej už nějakej pátek."
"To jsi mi nikdy neřek, Oto…"
"Proč bych ti to říkal?"
"A – ty… Vážně… Opravdu?!"

Zrovna jsem vymejšlel, jak se z tý pitomý upřímnosti vylhat, když najednou za náma: SMÍM PROSIT? Růža se ohlídla, Pavlíček Gróf se přehleďácky cenil, že bych mu byl nejradši jednu trhnul, Růžena na mě, jestli dovolím, a já: "Přece nebudeš sedět kvůli mý bolavý noze."
Jak se za nima zavíraly dveře, ozval se z gramokufru odvedle duchaplnej text: BUBÚ, BUBÚČI BUGY, ČUČÚ, ČUBÚČI BUGY…
Zaplatil jsem veškerý pití, nechal si napočítat drobný do posledního halíře, sebral Vrbovy partyzánky a šel na vécé. Vrba tam nebyl. Jenom jakejsi poťapanej svazáckej funkcionář. Kouknul jsem na něj přísně a narovnal mu kravatu. Přijď si trsnout bugy, Rozito. Bubú, bubúčibugy. Musím u toho bejt? Nemusím.
Zašklebil jsem se do zrcadla a odkráčel k šatně pro kabát. Zírám, Motejl tam pomáhá Méry do flaušáku.
"Ty už taky jdeš?" zavyla srdečně. "A máš tu fáro?"
"To se ví," řekl jsem. "Stojedenáctku tatru."
Vytasil jsem lupen od šatny. Bábrdlinka švihla na pult jakýmsi havelokem a přidala tmavošedýho topra. Jelikož kromě Méry s Motejlem poblíž nikdo nebyl a oba už byli prokazatelně oblečený, zved jsem tázavě levý obočí. "Copak, mladej pane?" na to šatnářka. "Měl jste tašku?"
"Měl jsem montgomerák," řekl jsem. "Bez hučky."
"Jak to?!" podivila se. "Copak jste mi nedal osmnáctku…?!"
Chvíli mikroskopovala zelenej čtvereček. "Jéžiš, promiňte… Vy máte jednaosmdesátku, já to popadla obráceně, už abych si došla pro nový brejle, ještě že jste tak poctivej, někdo by třeba sebral cizí –"
Vyčenžovala havelok za monťák, kterej bych nevyměnil ani za pravej župan čínskýho císaře. Jak jsem vrazil ruku do kapsy, koukám, že už tam nějaká je. Rejpla mě nehtem a řekla Motejlovi:
"Tak na shledanou, pane Mikyska, já se svezu tuhle s bráchancem."
Koukal za náma jako raněnej chrt.

4
"To byl kámoš?" zakonverzoval jsem nenuceně, zatímco jsem přemejšlel, jak se zbavit tý ruky s dlouhejma nehtama, která mi v kapse neslušně žmoulala prsty.
"Jakejpak kámoš," na to Méry. "Vtírá se jak francovka. Cintá si pentli, že prej jsem inteligentní a on má doma v knihovně plno vědeckejch pojednání na věčně živý témata. Třeba ňákýho Frojda… a tó. Dokonalý manželství. Nečet jsi to? Napsal to jeden Holanďan s takovým srandovním jménem, Vondevedle nebo takňák. Musel to bejt hroznej erotoman."
"Jo? A tys to četla, že to znáš?"
"Všechno jsem četla," kejvla. "Dokonce i Podíl práce na polidštění opice a Kapitál. V Pasťáku nám šoupli na cimru každej tejden nový knížky. Jenomže jak ty saláty furt kolovaly, za chvíli jsme je tam měly zas. Co jsem viděl v rudý Číně jsem přelouskala dvakrát. V tom bylo taky plno šílenejch čuňáren, třeba jak Japončíci znásilňovali ženský… a tak. Co měl člověk dělat? Chlapi tam nebyli… Zato lesby jo. Jedný jsem dala po držce a měla jsem z toho průser, protože byla milenec jedný vychovatelky."
"Nepovídej, že vám v rámci převýchovy dávali číst Dokonalý manželství."
"To jsem četla už ve třinácti, pučil mi to jeden ženatej voklobák, co to táh s mámou a pruboval to taky na mě. Pozdějc se mi docela hodilo, že jsem to četla… Aspoň jsem nebyla tak vyjukaná."
"A co čteš normálně?"
"Co bych měla podle tebe číst? Taky jsem se pokoušela přelouskat Žatvu a Daleko od Moskvy. Votrava jako všecko. Furt jenom samá dřina a žádný radosti. Když jsem chodila čórovat s partou ve Vršovicích, bylo to aspoň vzrůšo. Co je tohle za život? Samý schůze a desítiminutovky a Píseň práce s patnácti slokama, že by jeden padnul do mdlob, než to dohrajou. Děte se s tím bodnout!
Chcete ze mě udělat údernici a přitom nevidíte ty vošousty, co mě na dílně věčně plácaj po prdeli a vedou chlívácký řeči."
"Který to jsou?"
"Nejsem práskač. Já už si poradím, hele."
"Kdybys to řekla Růženě…"
"Neke, to snad nemyslíš vážně?!"
"Ale jo. Má nad tebou patronát a s těma chlapama by si věděla rady."
"Dyť jsou normálnější než vy v tom vašem céesem."
"Proč to říkáš mně a ne Růženě?"
"Ať si trhne nohou," řekla Marie Zvoníčková a usápla mi v kapse pět deka ruky. "Zrovna ta je akorát vzorná. Tváří se jak Lýdie Korabelniková a přitom po tobě jede jak slepice po flusu."
"Cože?!"
"Kněz dvakrát nekáže."
"Aspoň bys to mohla vyjádřit elegantnějc."
"Je do tebe tvrdá jak brok, vole," napravila to. "Hele, fakt jsi s ní něco měl?"
"Někdo něco říkal?"
"Celá fabrika to ví. Prej někdy před dvěma rokama."
"No jo… Trošku jsme spolu chodili."
"Takhle šveskovou álejí. Nepovídej, že ti dala."
"Nech toho, prosím tě," řekl jsem Růženiným hlasem.

"Co bych toho nechávala? Proč myslíš, že jsem ti napsala na rohlík LÓVE? Kvůli tomu, co jsi mi řek o tom přiblblým tělese v tý kapalině?"
"A kvůli čemu teda?"
"Páni… Nepovídej, že seš takovej tvrdolín."
Jak jsme tak kráčeli ke Starý škole, počítal jsem, kolikrát už jsem šel touhle cestou s nějakou holkou. Vyšlo mi to asi na čtyři případy. Jenže to jsem vždycky somroval já. Teď to bylo obráceně.

Šli jsme pořád pomalejc, až jsme se zastavili ve stínu plotu školní zahrady. Nejbližší lucerna byla v Mongolsku. Její obličej byl jen světlejší flek ve vyhrnutým límci flaušáku. Voněla konvalinkama a řekla: "Tady je to na hovno. Třeba někdo pude…"
"Ty si to svý LÓVE neumíš představit jinak?"
"A jak jinak? Máš snad volnej kvartýr?!"
Mlčel jsem. Opřela se o mě, položila mi ruce na klopy montgomeráku a celým tělem mně začala telegrafovat horký poselství. SAVE OUR SOULS… Byl jsem z toho drobátko paf a mozek mi na moment vysadil. Začala mi rozepínat kabát a dělala přitom:
MMM… MMM.
O žádný spasení duší nešlo. Popad jsem ji za obě zápěstí a podržel. "Marie," řekl jsem, "přestaň."
Vyškubla se mi, vrazila ruce do kapes a obrátila se ke mně zády.
"Tak promiň, no," řekl jsem.
"Co ti mám kurva prominout?" odpověděla do Jiráskova stromořadí, jako kdyby tam zrovna šel Jirásek.
Odkašlal jsem si. Bejt kuřák, zapálil bych si. Kdybych měl v kapse něco lepšího než ty Vrbovy partyzánky.
Připadal jsem si najednou starej a pitomej a bylo mi líto jí i sebe. "Mařenko," řekl jsem k těm flaušovejm zádům ve tmě, "takovej holt je život… A jakej by asi byl, kdyby nebyl zrovna takovejhle? To tvý LÓVE je prostě jiný než moje. Co s tím můžeme dělat? Prdlajs, Mařenko."
"Di do pytle s tou Mařenkou," řekla. "Jeníku."
"Copak ti tak nikdo nikdy neřek? Třeba máma…"
"Máma…?!" řekla. "Tu sem netahej."
"Promiň, jsem blbec."
Obrátila se ke mně. "Tak se furt neomlouvej, sakra. Aspoň jsi férovej… Holt se ti se mnou nechce, no. Třeba by to bylo jinde jiný, ne?"
"Ale ne, tím to není."
"Já ti nehovím… Kde mám sakra ty žvára?" Zuřivě se hrabala v kabelce, křísnul zapalovač, zařeřavěl ohýnek a zavoněl medovej tabákovej kouř. "Čórla jsem mu ty orientky," řekla. "Nechceš si taky rauchnout?"
"Já nekouřím. Hele, Marie… Co kdybych bejval k tý šatně nepřišel?"
"Tak bych s ním bejvala šla."
"Tomu zas nehovím já."
"Proč? Nejspíš má příjemnej bejvák, zatopíno… Nějakej ten gáblík a čajíček s rumem, zula bych si boty, natáhla se na gauč a nechala si bublat do ovaru, jak jsem inteligentní. No – a pak by mě holt asi přefik, no."
"Ehm," udělal jsem. "Vypadal slušně."
"Hele… Vy si v tom čéesem fakt myslíte, že slušný lidi jako tó – nesouložej?"
Co jsem jí na tohle měl říct? Napadlo mě akorát: "Lidi přece můžou bejt kamarádi, to neznamená míň než…" (Stejně jsem si to nemyslel.)
"Kámoši…," zasnila se nahlas. "Jo, já měla kámošů… Všichni jsou zabáslý. Nezbyl ani jeden. Jenže já ani nevím, jestli bych o ně dneska stála. Dva roky v Pasťáku, to je jako sto let. A co to vůbec je, kámoš? Třeba jenom takový slovo."
"To se mejlíš," řekl jsem. "Vztahy mezi lidma, víš…"
Uvědomil jsem si, jak blbě kecám. Ale Méry mě stejně neposlouchala a pokračovala v samomluvě: "Mně se kámoši těžko shánějí. Jenomže to holt bude tím, že to dělám stejně jako máma … Nic lepšího mě nenaučila; a já z toho v životě neměla ani vorla. Jen trošku tý radosti a věčnej strach, abych od někoho něco nechytla."
"Kolik ti vlastně je, Marie?"
"Bylo mi šestnáct, když mě zabásli. Bejt starší, neseděla jsem v Pasťáku."
Jenom jsem vzdychnul.
Najednou začalo chumelit, jako když se roztrhne peřina. "Hele, padá sníh," řekl jsem. "Abysme šli."
Udělala ke mně krok, zahodila cigáro a znova mě popadla za klopy.
"Nebuď smutnej," řekla. "Už nic nechci, dohajzlu. Kdybys moh ty bejt můj kámoš… Dyť já nemám vůbec nikoho. Někoho, kdo by nebyl podrazák a nechodil se mnou jen proto, že to mám ráda, jsem v životě nepotkala. Kluci nebyli zlí, i když kradli a rvali se, a dovedli bejt pěkně hnusný, když se napili. Ale ty seš docela jinej, Oto… A říkej mi Mařenko, když se ti to líbí. Klidně.
Jsem to ale kráva, ještě se tu rozbrečím."
"Mařenko," řekl jsem, "někdo sem jde."
"Kašli na něj."
Položila mi hlavu někam na kravatu. Nemoh jsem stát jako svatej na mostě, to se ví. Vzal jsem ji jednou rukou kolem pasu a druhou o kousek vejš, co to dalo. Připadal jsem si jako maják v bouřlivý noci a poněvadž jsem byl maják amatér, začal jsem se děsit odpovědnosti za všecky plavidla na šíru. Přesně v tu chvíli k nám dokormidloval křižník Potěmkin, rozsvítil baterku a hodil mi šajn přímo do očí.

"Takhle si představuješ podání pomocný ruky?!" zavyla lodní siréna.
Samozřejmě, byla to Růžena.
"Bylo mi divný, kam jsi se ztratil," pokračovala hlasem, JENŽ OKOVY LÁME. "Taky jsem nikde neviděla soudružku Zvoníčkovou… Ty tvý řeči… Bavěj se o knihovně. Jako kdybych tě neznala! Tohleto ti teda jen tak neprojde."
"Zhasni to, ty krávo," zaječela soudružka Zvoníčková. "Zhasni to a táhni do hajzlu! Nebo ti rozškrábu ksicht!"

5
"Co to zase máš za průser?" zeptal se mě Vrba, sotva jsem bouchnul taškou na bednu u mašiny.
Kop jsem do vypínače a rozhlíd se po dílně.
Normální sobotní ráno, šest nula tři.
Jediná mašina, která běží, je volman vzorný soudružky Růženy Brandejsový. Vidím záda a šátek. Sem tam se někdo courá ke svýmu stroji. Fanda se přikejvá k libertě, mávne na mě a rozsvítí lampu – za oknama je ještě tma. Kalousek si nese kudlu do brusírny.
Bejvalej řeholník Vaňas asi čeká na materiál, jednu nohu má na vaně, na nose brejle a čte si Lidovou demokracii.
Inteligent Letenský kape olej na saně suportu, kterej jde na jeho mašině ztěžka. Všecko se zdá bejt jako vždycky.
Jenom vzadu u karuselu se kmitá soudružka Zvoníčková, mrská vidlema špóny do kolečka a na plnej céres si prozpěvuje song, politicky drobet vyčichlej: HÉJ, STALINOVCI, DO RACHOTY ZVESELA… Hodí na mě zuby a já se ukloním jako zdvořilej Číňan.
"Co blbneš?" zeptal se Vrba.
"Zdravím," řekl jsem.
Vrba se ohlíd. "Koho? Méry…?!"
"Mařenku Zvoníčkovou."
"Mařenku…?!"
"No – a co? Ptal se jí někdo, jak se jí má říkat?"
Upnul jsem do paken výkovek a spustil mašinu.
Vrba se ke mně naklonil: "Růžena jí tak neříká. A já sakra taky ne."
"To se ví. Říkáte jí soudružko Zvoníčková. To je teda náramně srdečný."
"Hele, nezakecávej to. Růža vás nachytala, jak spolu to…"

Naproti vrátnici je cimřička, který se říká HOVORNA. Co v týhle fabrice dělám, s nikým jsem v ní nehovořil a nejspíš ani nikdo jinej. Vrátný tam maj botanickou zahradu, kterou zalejvaj, hnojej a oprašujou. Taky je tam akvárium s placatejma rybama, šnekama a zákrutichou šroubovitou. Teď tam navíc ve spleti zelenejch lián seděl modrej esenbák.
"Dobrý den," povídám slušně. "Vy čekáte na mě?"
"Pan Fink Otakar, devatenáct set třicet dva…?"
"Jo."
"Bytem Hájská šestnáct, Praha dvacet?"
Nemělo cenu zapírat.
"Posaďte se, pane Finku…" A už tahal z brašny desky s lejstrama.
"To je dobrý," já na to. "Mám špinavý montérky."
"Jak chcete… Jde mi jenom o informaci…"
Esenbákům je nejlepší odpovídat jenom JO a NE. Jinak nakecáte plno blbostí, jaký byste normálně v životě nevypustili z huby.
"Znáte Janu Šimšíkovou?"
Chvilku trvalo, než mi patřičný cvakátka v hlavě zapadly do správnejch drážek; najednou jsem viděl město na severu, utopený v rozčvachtaným jarním sněhu, kam jsme přijeli s delegací ČSM do družebního závodu. Růža se tam tenkrát poprvně viděla s Motejzlíkem, jenže to ještě nemělo žádný následky díky Pepíkovi Vrbovi…
Ale to už je pěkně dávno; myslí opravdu Janu Šimšíkovou –
ODTAMTUD? Kejvnul, že jo, a nahlíd do desek. "Březová osmnáct…
Narozená šestnáctého října devatenáct set třicet devět."
"No, jestli ji znám… Jo a ne."
"Tím míníte – co?"
"Viděl jsem ji vlastně jen jednou, někdy v březnu před dvěma rokama."
"Někdy později jste ji neviděl?"
"Třeba kdy?"
"V poslední době."
Zavrtěl jsem hlavou.
"Neviděl?"
"Ne. Od tý doby jsem tam nebyl."
Udělal si poznámku. "Takže v březnu devatenáct set padesát pět jste Janu Šimšíkovou viděl naposled?"
"A taky poprvně."
"Při jaké příležitosti?"
"Doprovázel jsem jednu známou do chaty těch Šimšíkovejch – teda jejích rodičů."
"Které jste do té doby neznal…?!"
"Jo, neznal jsem je."

"Jak se jmenovala ta známá, co jste ji doprovázel?"
"Viki… Viktorie. To… Hášová. Vlastně –"
"Máte špatnou paměť na příjmení?"
"Tenkrát se jmenovala Šustrová. Pak se vdala."
"Udržujete s ní styky?"
"Ani ne… Poslala mi svatební oznámení. A taky mně jednou napsala, že se jim narodil kluk. Jinak bych o ní nevěděl vůbec nic."
"Nepsal jste jí?"
"Leda lístek k vánocům."
"Hm… Jaká to teda vlastně byla známá? Proč jste s ní šel k těm Šimšíkovům do chaty? Kvůli jejich dceři?"
"Tenkrát jsem vůbec nevěděl, že nějakou maj."
"No vida… Pak už jste to věděl. Taky jste jí psal?"
"K vánocům? Jo, taky. A sem tam nějakej pohled odněkud. V létě… Z vejletů a tak."
"Ona vám taky psala?"
"Ne. Nikdy. Ani neznala adresu."
"Tak proč jste toho nenechal?"
"Myslel jsem, že jí dělám radost."
"Říkáte, že jste se s ní seznámil v chatě jejích rodičů. Za jakých okolností?"
"No… Prostě jsme tam přišli a byla tam. Pak jsem s ní byl asi půl hodiny na procházce."
"O čem jste spolu mluvili?"
"O čem jsme spolu mohli mluvit? Byla tenkrát dítě."
"Bylo jí patnáct a půl roku."
"To jo. Ale taky byla od šesti let nemocná. Tímpádem hodně pozadu."
Kouk po mně studenejma esenbáckejma očima. "A co to zasnoubení?"
Naštval jsem se. "Ále, kruci… Kdo vám co povídal o jakým… To byla jenom taková hra, protože se jmenuju stejně jako Přemysl Otakar. Byl to její oblíbenej hrdina z Dějin národa českýho…
Hrála si na princeznu Kunhutu, kterou si prej ten českej král vzal."
"Kdy?" zeptal se esenbák.
"Se mi zdá, že v roce dvanáct set šedesát jedna… Aspoň podle toho chlápka, co ty Dějiny napsal."
"Kdy si hrála na tu princeznu, se ptám."
"Když jsme se vraceli z tý procházky."
"Jak se ta hra… projevovala?"
"Jak by se měla projevovat? Řekla mi o tý Kunhutě… Já toho o dějepise moc nevím. Zdálo se mi, že to bere dost vážně… Jako kdyby si myslela… No, třeba že je ta Kunhuta. Už si to ňák nepamatuju."
"Zvláštní, že si pamatujete ten letopočet."
"Říkali jsme si, že to bude brzy sedm set let."
"Co bylo dál?"
"Co by bylo?! Když jsme se vrátili do chaty, řekla rodičům, že jsme se zasnoubili. Taky jsem z toho byl paf. Jako kdyby se jí spletly dějiny s přítomností."
"Neříkejte, že byla blázen."
"Třeba trošku byla."
"Takže jste to nebral vážně?"
"Jak bych moh?" já na to. "Přišel jsem k tomu jak slepej k houslím."
Esenbák sklapnul desky a strčil je zpátky do tašky.
"Co s ní jako má bejt?" zeptal jsem se.
"Ale nic," nato esenbák. "To je všechno, pane Fink."
"Můžu jít, jo?"
"Můžete…. A děkuju."
"Není zač. Tak – na shledanou."
Kouknul po mně. "Na shledanou, pane Fink."
Takovejhle pozdrav od esenbáka je povzbudivá věc.
Vyšel jsem z vrátnice na dvůr, a jak jsem se čvachtal tím rozježděným a prosoleným sněhem, viděl jsem jinej sníh, kterým jsem tlačil saně se spanilou Kunhutou zabalenou do strakatý vlněný deky. Ten křišťálovej sníh, kterým jsem se při návratu z procházky brodil k chatě u rybníka řečenýho Nohavice s Janou v náručí… A slyšel jsem holčičí hlásek, jak říká: "Oto…
Nemusíš mi dávat pusu, jestli nechceš…"
Nedokázal jsem odmítnout, protože jsem se bál, že jí zbourám ten vymyšlenej svět; proto jsem taky slíbil, že pro ni jednou přijedu na bílým koni a ve zlatým brnění.
Jana totiž od svejch šesti let nemohla chodit.

7

Byl jsem z toho kapánek nervózní, sek jsem se o jednu otáčku nóniusu, nakopnul jsem výkovek a urazil plátek na sajťáku.
Vyfasoval jsem novej, brousil jsem a znova šteloval, a protože jsem byl zrovna na mašině sám, vyráběl jsem skoro do

tří, abych to dohonil. Když jsem si konečně píchnul a vypad na ulici, stála tam Marie Zvoníčková, na hlavě a na límci sníh a v hrsti cigáro.
"To je dost," povídá. "Potřebuju s tebou mluvit."
"Co je?" zeptal jsem se. "Něco s Růženou?"
"Ále, prdlajs," řekla. "Řeknu ti to v tramvaji."
"Chodím pěšky."
"Tak se se mnou kousek svezeš, no."
"Když myslíš, že to musí bejt…"
"To se ví že jo. V tramvaji aspoň nikdo nešmíruje."
Konečná je kousek od fabriky za železničním mostem. Vlezli jsme do desítky a usadili se v liduprázdným a řádně vymrzlým krasinu až vzadu u kola. Hned nato sebou tramvaj cukla a rozjela se k Olšinám.
Měl jsem sice plnou hlavu jinejch věcí, ale když přišel lístkoštipec, řek jsem DVAKRÁT a zíral na to, co mě nikdy neomrzí: jak tou gumičkou na kleštičkách machrovsky nalízne z bločku dva lístky, srovná je, proštípne a vytrhne. A podá mi je tak, že si je můžu vzít a zároveň mu přitom vysypat do dlaně v pletený rukavici s ustřihnutejma prstama drobný. Pak se sebral a šel na plošinu, nejspíš si myslel, že jsme milenci.
"Tak co je, Mařenko?" zeptal jsem se.
Ani se na mě nepodívala a řekla: "Co máš s fízlama?"
"S jakejma fízlama?" zeptal jsem se dočista vyjeveně, protože jsem si to v první chvíli nespojil s tím esenbákem v hovorně. "Co blbneš?"
"Hele, nefilmuj to na mě," odsekla. "Byl za tebou ve fabrice policajt. Ženský mi řekly, že seš s nima jedna ruka. S takovejma nechci nic mít, svý jsem si odkroutila. A zrovna ty… Didoprdele."
"Proč posloucháš ukecaný báby? Já že jsem s esenbákama jedna ruka, jo? To se ví, moc dobře mě znaj. Jenže proč? Protože jsem se párkrát dostal do maléru kvůli lidem, kterejm jsem se snažil z maléru pomoct. Dokonce mě kvůli tomu jednou sbalili a strčili za katr."
"Fakticky?!"
"To víš že jo. Místo kavalce tam bylo akorát hoblovaný prkno."
"Neke… A jak dlouho jsi tam seděl?"
"Já neseděl. Chodil jsem sem a tam. Asi dvě hodiny. Pak mě vytáhli ven a omluvili se."
"Ty seš dobrej. A já kroutila dva járy."
"No vidíš, a mně je to fuk. Já bych taky moh říct, že s takovejma nechci nic mít."
"A chceš? Dyť stejně nechceš."
Neřek jsem nic. Chvíli si nehtem oškrabovala červenej lak z jinýho nehtu. Najednou se zeptala: "Co ti chtěl ten policajt?"
"Přišel kvůli jedný známý," já na to. "Chtěl vědět, kdy jsem ji naposled viděl. Proč, to mi neřek."
"Kvůli jaký známý?"
"Ále… Jedna patnáctiletá holka."
"Jo? Nevzala náhodou kramle z nějakýho podobnýho výchovnýho zařízení, v jakým jsem seděla já?"
"Ne. Když byla malá, měla obrnu a od šesti let nemůže chodit."
"Tak proč ji hledaj, když je mrzáček?"
"Já nevím, jestli ji hledaj."
"To je snad jasný, když se tě ptali, kdys ji viděl naposled, ne?"
"Jenomže já ji viděl naposled předloni v březnu."
"Aspoň ti už daj pokoj," řekla a strčila mi studenou ruku do kapsy.
"Nejsem si tak jistej," řekl jsem. "Předevčírem mi totiž volala."
"A ty jsi to tomu fízlákovi řek?"
"Neřek."
"Proč?"
"Protože jsem ji v telefonu nepoznal. Že to byla ona, to mě napadlo, když už byl ten polda pryč. Kdybych mu to chtěl říct dodatečně, kdepak bych ho asi sehnal? Ani nevím, z kterýho oddělení byl. A co bych mu řek, kdyby se mě zeptal, proč jsem s tím přišel až po svý svědecký výpovědi? Třeba by si myslel, že jsem ji chtěl napřed varovat… Ty… Oni ji asi opravdu hledaj."
"Ale proč, když nemůže chodit?!"
"Nemám šajna, Mařenko."
Jenže jsem šajna měl. Podle toho, co mi spanilá Kunhuta řekla po drátě, ji totiž docela pravděpodobně hledali pro vraždu. A to jsem Marii říct nemoh, i když její ruka v mý kapse ve mně vyvolala záchvat sdílnosti.
"Co ti volala?" zeptala se Marie.
"Takový divný to bylo… Že má z něčeho strach. Jenže než stačila říct z čeho, přerušilo se to."
"Jak? Vypadla linka?"
"Ne. Prostě přestala mluvit. Bylo slyšet tramvaj, možná i nějaký auto… Jako kdyby volala z budky. Jenže z tý volat nemohla."
"Leda že by ji tam někdo zavez."
"Ani tak ne. Nebydlí v Praze. Z automatu si přece nemůžeš objednat meziměstskej hovor."
"To jsi neřek, že není z Prahy. A odkud teda je?"
Řek jsem jí to a koukal přitom z okna vlečňáku, jak na Domě módy odcházej zánovní travertinový obkládačky.

"Co když volala z domova?" řekla Marie. "Mohla mít otevřený okno, proto bylo slyšet tu tramvaj."
"V tý zimě a skoro o půlnoci? A v jejich ulici stejně tramvaj nejezdí."
"Jo – ono to bylo v noci? Tak to nejspíš nechtěla, aby někdo věděl, že ti volá. Hele, a když má ty ochrnutý nohy, co když je někde v Praze na léčení? Jezdí na vozejku – a ve špitálech přece bejvaj automaty na chodbě a větrá se tam furt. Nezdrhla z tý nemocnice…? Hovno, dyť nemůže na nohy. Z toho jsem teda magor."
Byl jsem z toho taky magor.
"Hele, Oto…," nehty se mi zapíchly do ruky, "a jak to skončilo?"
"Co?"
"To telefonování."
"Někdo pověsil sluchátko."
"Proč někdo? Mohla zavěsit sama."
"Když mi vlastně nic neřekla?"
"Tak ji někdo překvapil. Jo… Začala mluvit, vtom někdo šel. Koukala kdo to je… A on jí třeba zacpal pusu a pak to sluchátko pověsil. Jéžiš, Oto – to je jasný! Někdo ji unes a teďka chce výkupný."
"Ukvapený závěry jsou pro kriminalistu zhouba," já na to. Je to tak zvaná MOLDÁNKOVA VĚTA. Moldánek je kapitán pražský kriminálky a jeho krásná dcera patří mezi mý ztracený lásky.
"Jaký jsme my kriminalisti?" popudilo to Marii.
"Mizerný," řekl jsem. "Jana totiž nezná moje telefonní číslo."
"Máš tajný, jo?"
"Dobrej fór. Máme normální a jsme v seznamu. Jenže Jana nezná adresu."
"Hele, to je všecko šílená volovina," řekla Marie. "Jak ti mohla volat, když nevěděla kam? A proč volala zrovna tobě, když tě dva roky neviděla? Seš si vůbec jistej, že to byla ona? Co když to byla jen ňáká blbá recese?"
"Já si nevymyslel, že ji unesli."
"Jo, kdyby to tak byl únos," řekla zasněně. "U nás je to leda ňáká rozkrádačka nebo holt takový pitomci, jako jsme byli my ve Vršovicích. Policajty to musí příšerně nudit, proto tak blbě buzerujou. Hele, jak je ta holka stará? Teď je jí patnáct, nebo jí bylo patnáct, když jsi ji naposled viděl?"
"Před dvěma rokama. Patnáct a půl. Ten esenbák mi říkal její datum narození. Nějak v říjnu třicet devět."
"Takže jí teď táhne na osmnáctej?"
"Jo, asi."
"Jaká tenkrát byla?"
"Zvláštní… Dlouhý, rovný, světle hnědý vlasy a velký bledý oči, takový trošku horečnatý… Obočí jako nakreslený, ale nebylo nakreslený. Dost širokou růžovou pusu. Hrála si na princeznu a docela to k ní pasovalo."
"Ty seš hotovej básník. Celá ta krása je jí prd platná, když nemůže na nohy. Páni, od šesti let na vozejku… To má nohy hotový špejličky. Šípková Růženka… a princ, kterej ji přijde osvobodit. Oto, ty jsi příšernej pošuk."
"Pohádky jsi taky četla v Pasťáku?"
"Taky jsem byla dítě, ne?"
"Určitě. A zdravý na obě nohy."
"Jo, u mě si to holt pánbíček vynahradil na jinejch věcech. Tak co? Máme dvě možnosti, buď se na to vybodnout a jít někam do hospody na grog, nebo o tom přemejšlet dál. A to můžem dělat v tý putyce taky."
"S těma nemocnicema to nebyl nejhorší nápad."
"Chceš to všecko oblítávat? To mi upadnou nohy."
"Moct se mrknout do telefonního seznamu… Jenže to doma nemůžu. Naši se hned vyptávaj."
"U nás na svobodárně," řekla, "máme telefon na vrátnici. Sedí tam Slizoun. Teda – pan Březina. Na toho hodím zuby a dá ti telefon i s drátama. A kdyby se snad na dnešek blbě vyspal, hodím na něj klidně i něco silnějšího. Je to starej prasák."
"Kde je ta svobodárna?"
"Kam asi jedu? Na Harfu. Potom kousek šourem."
"Ale před tím vrátným ani muk."
"Co blbneš? Jedu v tom s tebou, ne? Za prvý seš můj kámoš a za druhý se mi docela zamlouvá, že pochčijem esenbákům nohy."
"Víš co jsi?" řekl jsem. "Ty jsi něco jako nebroušenej diamant, Mařenko."
8
Svobodárna byla špinavej čtyřpatrovej barák ve vysočanský ulici, která měla jméno v těchhle končinách obvyklý, U Kolbenky, Za Kolbenkou, Pod Kolbenkou a podobně. Fasáda se drolila na chodník, chodník se drolil na silnici a silnice se drolila do kanálů.
Všecko to bylo řádně prosolený a posypaný popelem. Sůl tam sypali, popel se volně snášel.
Slizoun Březina byl malej vysušenej skrček. Jak si furt olizoval pysky, měl je pěkně lesklý a růžový. V zaprášeným tmavošedým hacafraku připomínal upíra, a když se radostně roztlemil Marii Zvoníčkový v ústrety, připomínal ho ještě víc, jelikož mu nahoře scházely řezáky.
"Tak jakpak se dneska makalo?" zeptal se bodře a zamrkal přitom levým okem, jako kdyby se ptal na něco sprostýho.
"Pane Březina," řekla Marie, "potřebuju se číhnout do telefonního seznamu. Půjčíte mi ho?"
"To jako na pokoj, slečno Zvoníčková?"
"Vy byste mi ho půjčil na pokoj?!"
"Když ho tak nutně potřebujete…" Zase zamrkal.

"Stačí tady," řekl jsem. "Jenom na chvilku."
Upír hmát do šuplete a vytasil odrbanej seznam. "Tu máte," řekl a prostrčil ho okýnkem. "Já krásnejm děvčatům neodolám."
"Dík. Máte něco v oku?" zeptal jsem se.
"Jo, jo, mám. Každou chvíli. Však je to tady taky ženskej internát, kamarádíčku."
Nechal jsem ho bejt a zalistoval jsem v seznamu. Odšoural se někam dozadu. Bylo slyšet vodu, jak cmrndá do něčeho plechovýho.
"N," řekla Marie. "Hledej N."
Hrabal jsem se v tom salátu. NAŠE VOJSKO, NÁŘADÍ, NÁTĚRY NÁBYTKU… "Tuhle je to. Nemocnice, viz Zdravotnictví." Heslo ZDRAVOTNICTVÍ se roztahovalo na celejch šestnácti stránkách.
"Tě prsk," řekla Marie. "Čtení na hodinu a mě tlačej boty. Nechceš jít nahoru? Já sice nebydlím sama…"
"Proč nosíš do práce sváteční lodičky?"
"Jak to, sváteční?"
"Měla jsi je včera večer."
"Jiný boty nemám. Leda že bych chodila v těch šífech, co nám dali na rozloučenou v Pasťáku. Kolik myslíš, že asi beru?"
Moh jsem k tomu podotknout, že sama o kvalifikovanou a líp placenou práci nejeví zájem. Taky jsem moh říct, že náš vzorný kolektiv bdí nad jejím zapojením do budování lepších zítřků.
Případně že už není pánů ani žebráků. Neřek jsem nic tváří v tvář drsný skutečnosti.
"Poď, udělám kafe," řekla. "Renátě nemusím nic říkat a taky se na nic nebude ptát. Šprtá večerní závodní školu práce a má tak silný brejle, že ani nepozná, kolik nás přišlo. Pane Březina," zaječela do okýnka, "přece jenom si ten seznam vemu nahoru. Je tu zima jak v psírně a já nenosím bombarďáky."
"Máte recht," odpověděl ten upír z hloubi svý hrobky. "Jsou to tlumiče vášní. Zapište se, mladej."
Na parapetu okýnka ležela kniha a vedle visela tužka na provázku.
Popad jsem ji a napsal:
PAVEL VODSLOŇ, ČIMELICE 1261.
V tom roce si vzal Přemysl Otakar II. za ženu spanilou Kunhutu, dceru ruského knížete Rastislava.
9
Renáta měla na podlaze umývadlo a máchala v něm punčochy. Byla to taková nijaká holka s tlustejma brejlema a s natáčkama, navlíknutá do plandavejch tepláků a kostkovanejch bačkor.
"Šmarjá," řekla, když jsme vešli, "nepovídala jsi, že dneska –"
"Nic jsem nepovídala. Co blbneš?"
"Aha… To je jedno. Já vypadnu. Ale nejdřív si musím usušit punčochy… Leda že bys mi půjčila svý. Sednu si s učením do čekárny na Středu."
"Co bys chodila na nádraží?"
"No přece… Myslím, že tuhle –," kejvla směrem k mý omontgomerákovaný figuře a v rozpačitým úsměvu vycenila nerovný zuby.
"Vona je pošuk," řekla Marie. "Hele, Renáto…, to je soudruh ze svazáckýho výboru a přišel se mrknout, jestli to tu je fakt tak zlý s topením. Snižujeme nemocnost, absenci, fluktuaci, chozrasčot a tó… Nemůžu marodit ze studenýho kvartýru, na kterej mi připlácí eróhá. A když už tady soudruh je… Máš kafe, hele?"
"Já vám udělám čaj," řekla Renáta. "Máma mi poslala jidášky."
"Co ti poslala?"
"Jidášky."
"Didoprdele. Co to má bejt?"
"Pečivo," řekla Renáta. "K tomu čaji, víš?"
"Jidášky," řekla s opovržením Marie, "takhle kdyby byl rum."
Renáta si navlíkla přes tepláky pletenou vestu a odněkud vytáhla konvici a škatulku s nápisem ČAJ ČÍNSKÝ. "Hned to bude…"
Sotva se za ní zavřely dveře, řekla Marie: "Hele, Oto, jenom si nemysli, že si sem vodím chlapy…"
Myslel jsem si to. Už kvůli svý ranní PSYCHOANALÝZE. "Ehm," řekl jsem, "no jo, víš, konečně jsi dospělá, že jo…"
"No, pár jich tady bylo," řekla Marie. "Nebudu jmenovat, některý znáš. Můžu za to, že jsem taková kráva? Když je mi blbě…"
Moh jsem říct, že v naší nový socialistický společnosti nikomu bejt blbě nemusí. Zase jsem neřek nic.
"Dej sem ten kabát…A sedni si… Třeba semhle. Na tom spím já."

Byl to smutnej kavalec přikrytej šedivou erární dekou. Naproti stál podobnej, vylepšenej polštářkem a nepořádnou hromadou učiva.
Pak tam byly ještě dvě židle, stoleček s rozrejpanou deskou a dvě skříně, za kterejma byl jakejsi koutek maskovanej kusem kartounu navlečeným na špagátě. Na stropě visela bílá koule sem tam potečkovaná od much, podlaha byla natřená nahnědo, okno zíralo někam na ohavnej dvůr a zažloutlej litinovej radiátor s flekama rzi vypadal, že má k teplofikaci dost vlažnej poměr.
"Moc krásný bydlení to není," řekl jsem. "Máš tu někde šroubovák?"
"Na co?"
"Ten radiátor nejspíš potřebuje odvzdušnit."

"Tak až příště," řekla Marie. "Kde by se tu vzal šroubovák?"
"Co Březina? Nemá?"
"Přece zase nepolezu dolů. Tak už si sedni, hernajs."
Osahal jsem drážku v mosazným šroubu ventilu.
"Třeba to povolím desetníkem. Dej mi nějakej hrnec nebo sklenici."
"Já čumim," řekla. "Jakej hrnec?"
"To je jedno… Aby ta voda nenatekla na podlahu."
Hmátla za kartoun a vytáhla s hrozným řinčením kastrůlek.
"Takovejhle?"
"Jo, to je dobrý. Podrž ho tuhle pod tím."
Ohnul jsem jeden desetník. Chvilku nato jsem si připadal jako penězokaz. Ventil povolil, když už jsem to nečekal a docházely mi drobný. Chcíple to zasyčelo a nevyteklo nic. "No jo," řekl jsem, "v systému je málo vody, proto to tady nahoře nehřeje. Řekni to Slizounovi." Zase jsem to utáh a sednul si na postel, která pode mnou skřípavě povolila, takže jsem se ocit zadkem nějakejch deset čísel nad podlahou.
Marie si pověsila flaušák na věšák přidělanej ke dveřím. "Abysme pro samou údržbu nezapomněli, proč tu jsme," řekla a zhroutila se vedle mě. "Vemem to od začátku?"
Lože povolilo o další kus. Dřepěli jsme jako v rakvi s nohama venku, zírali do seznamu a dohadovali se, co je co.
"Dětský lékař viz OÚNZ příslušného měst. obv.," četla nahlas Méry a jela přitom prstem po ušmudlaný stránce.
"Fakultní nemocnice v Motole s poliklinikou… Institut klinické a experimentální mediciny…
Léčebna nemocí vnitřních…" Obrátila ke mně svý černě orámovaný kukadla. "Seš z toho moudrej? Já na to čumím jako kráva do lékárny."
"Myslíš že tady bude napsáno Nemocnice, ve který leží Jana Šimšíková?"
Uchichtla se a znova zapíchla dlouhej nehet do seznamu. "Ústav hematologie," řekla. "Co je to?"
"Asi něco jako endokrinologie," já na to.
"A to endokrimino-?"
Kabáty na dveřích zavlály. Renáta nesla konev, kterou držela povytaženejma rukávama pletený vesty. Škatulka s čajem jí v kapse tepláků dělala hranatou bouli. Zavřela zadkem. "Za chvilku to bude ustátý," řekla. "Hned vybalím ty jidášky."
Zaštrachala za závěsem a vytáhla nejdřív tři otlučený hrníčky, pak tři lžičky, obyčejný, lisovaný z hliníku, cukr v papírovým pytlíku a nakonec krabici, ze který čouhal na všecky strany mastnej papír. Všecko to snesla na stůl a přidala k tomu úsměv, kterej byl na rozdíl od jidášků nemastnej neslanej. Ale za to nejspíš nemohla.
Jidášky byly něco jako koblihy ve tvaru vejvrtky. Čaj byl bledej.
JEN SI NABÍDNĚTE. Nabídli jsme si. DÍKES, RENÁTO. Jinak nebylo o čem mluvit. Neměl jsem tu bejt. Věčná otázka: PROČ JSEM TADY, PROČ NEJSEM JINDE? Marie má taky takový chvíle. Řeší to po svým.
Jenomže já se nemám ke komu přivinout…
Teda – ke komu by třeba bylo, kdyby to dotyčnej věděl. Vlastně dotyčná. Která? Hádejte, můžete třikrát.
Můžete třeba stokrát, neuhádnete.
Jidášky jsou výborný, moučkovej cukr se na jejich dohněda vysmažený kůrce spojil s omastkem ve sladkej led. PROČ JÍ TO TEDA NEŘEKNU? Protože nevím, kde je. Nemám ponětí, jak vypadá. Taky je mi záhadou, jak se jmenuje.
Vím jediný: ŽE JE. Jenže ona neví, že jsem já.
Renáta se zkroutila do klubíčka, hřála si ruce o hrnek a brejlila přitom do sešitu. Rty se jí začaly neslyšně hejbat jako mý babičce, když se modlila růženec.
"Hele, Oto," řekla Méry plnou pusou, "co kdybysme rovnou zavolali k ní domů?"
"Nevím číslo."
"Ale adresu víš. Od čeho jsou informace?"
"Jo, a kdo to zvedne? Někdo z rodičů. Praštěj mi s telefonem. Jestli se s Janou fakt něco stalo, museli o mně esenbákům říct oni. Nevím, kdo jinej. Leda že by jim to řekla sama… Ale to by přece nemělo žádnej smysl."
Marie žvejkala jidášek a listovala v telefonním seznamu. "Kterej z těch Finků jste vy?" zeptala se. "Moc jich tu není. Dva, čtyři… Osm. Ani jeden z nich není Ota."
"Telefon je na tátu," řekl jsem.
"No, kdyby tě chtěla za každou cenu sehnat, stačilo by zavolat osmkrát," řekla Marie. "Co ty na to?"
Já na to, že to je sakra nápad. Naši přece říkali, že někdo volal přes den, snad pětkrát. Pokaždý zavěsil, když se ohlásili. Jasně… Tak to muselo bejt. Brala to od začátku do konce. A znova, dokud se mě nedočkala.
"Ty jsi hlava, Mařenko."
"Ale proč by volala pořád dokola? Mohla se přece zeptat, jestli tam bydlíš."
"To ji neznáš… S nikým jiným mluvit nechtěla, čekala, až to zvednu já. Musela přece předpokládat, že mám nějaký rodiče, že nebydlím sám. A že nesedím u telefonu celej den."
"Ale to by teda musela bejt v Praze. Jinak by protelefonovala majlant… A co kdybys vůbec neměl telefon?"
"Třeba myslí, že ho má každej. Jestli je na něj zvyklá od malička…"
"Dyť je jí půl osmnácta roku, ne? Copak je blázen?"
"Na to samý se ptal ten esenbák. Samozřejmě že není blázen. Ale od svejch šesti let je na vozejku. Představ si, že si musí pamatovat, jak běhala, než dostala obrnu. A teď už celejch dlouhejch dvanáct let nic. Jenom ten vozejk, židle… Knížky… a šíleně blbí rodiče."
"Blbí? Třeba jim to všecko leze na mozek."
"Možná jo… Jenže jsou to navíc měšťáci. Dbaj na pověst a přitom… Jana si dokonce myslela, že ji nenáviděj, protože

je mrzák. Chtěla, abych ji odvez do Prahy. O světě okolo tenkrát nevěděla skoro nic."
Marie do sebe zvrhla zbytek čaje, zadumaně se na mě koukla a řekla: "Byla do tebe blbá už v patnácti… Jak jí musí bejt teďka? Je stará jako já a nadosmrti bez chlapa. Příšerný… Já bych se z toho zcvokla. Hele – zavoláme těm paďourům, jo? Musíme tý chudince píchnout."
10
"Pane Březina," řekla Marie upírovi, "co vy na to, kdybych si chtěla zavolat meziměsto?"
"Když to bude za vlastní, tak nic," na to Slizoun.
"Kolik může stát takovej hovor na sto kiláků?"
"To záleží na tom, jak chcete mluvit dlouho."
"Dlouhý to nejspíš nebude," řekl jsem.
"Pokud se vůbec dovoláme," dodala Marie.
Hmát jsem do svojí zánovní portmonky a vytáh obstarožní pětku.
"Vemte si to zatím jako zálohu," řekl jsem. "Nejdřív si brnknu na informace."
Pětka zmizela. Březina nám vystrčil přístroj okýnkem na parapet a sed si na svou hlídací židli. Nejspíš abych mu moc neopotřeboval telefon, kterej možná pamatoval Kolbena i s Daňkem a určitě starýho Siemense.
Našel jsem v seznamu číslo meziměstskejch informací a vytočil ho.
INFORMACE… Jelikož pro mě meziměstský telefonování není zrovna denní chleba, jsem se samozřejmě lek, že to funguje. "Ehm… Dobrý den, mohla byste mi říct…" A tak dále.
"Třicet devět dvanáct," pravila ta hodná tetička tam někde a práskla sluchátkem. Přesto jsem jí poděkoval. Najednou mi přišlo divný, že kdesi v dáli opravdu existujou Šimšíkovi, který maj telefon s číslem. To číslo je zase někde napsaný a já ho teď znám. A když si ho objednám, za chvíli bude tenhle prastarej aparát spojenej drátem s jiným aparátem v tom studeným a ponurým městě na severu, v domě, kde sedí ve svým křesle spanilá Kunhuta.
Telefon je úžasná vymoženost, pokud máte někoho na druhým konci drátu.
A pokud vám s telefonem vzápětí nepraští, to se ví.
"Hele, Oto," povídá Marie, "neměla bych zavolat já? Třeba jako že jsem její kámoška odněkud… No jo, ale odkud, kruci?"
"Jasně," já na to. "Byly jste spolu v Teplicích."
"Jo? Co tam?"
"Jana tam byla na léčení."
"Kdy?"
"Já nevím. To je jedno. Prostě řekneš, že ti tenkrát dala telefonní číslo, tys ho někam zastrčila a teď jsi ho náhodou našla… A že jsi jenom chtěla zkusit, jestli tam furt bydlej.
Hlavně ji chtěj k telefonu – třeba ti ji rádi daj, jestli… No, jestli tam je. Tenkrát před dvěma rokama neměla žádný kamarádky a moc bych se divil, kdyby je měla teď."
"A když mi ji daj…?"
"Tak to předáš mně."
"Jo. Kde že jsme to byly? V Teplicích? Ve kterejch? Trenčanskejch?"
"To nevím. Houby na tom sejde. Tak volej. Třicet devět dvanáct."
Upír po nás hodil krhavý oko: "Není to ňáká levota?"
"Jaká levota?" řekla Marie. "Tuhle kámošovi vyjednávám rande."
"Proč si ho nevyjedná sám? Nevypadá jako panic."
"Její rodiče mě nemaj rádi," řekl jsem.
"Aha… To znám. Jednou mě jeden takovej psychopatickej fotr honil kolem rybníka s kopistem, ani jsem si nestih navlíct kaťata… V Horních Zásmukách za první války. Měl kníra jako hejtman Ságner."
Marie vytočila číslo meziměstský ústředny. "Šedesát osmnáct třicet dva," řekla. "Prosila bych…" Náramně jí to šlo.
"Jo, děkuju." Ohlídla se na mě: "Mám čekat, že prej spojej… Hele – už to tam zvoní."
Najednou jsem dostal náramnou trému a málem jsem si začal přát, aby sluchátko nikdo nezved. Což se bohužel stalo.
"Prej se nehlásej," řekla Marie a zavěsila.
"Nejsou doma," řekl jsem.
"Kde můžou bejt?"
"Na chatě… Tenkrát byli taky na chatě."
"V tomhle počasí?"
"Tenkrát bylo stejný. Sakra…"
"Zkusíme to za chvíli znova," na to Marie. "Je pět… Třeba někde nakupujou nebo tak. To je klidně možný. Ale to by to zvedla Jana, ne? To vypadá, že fakt není doma. Nejdem nahoru? Tady je zima jak v morně."
"Jo," kejvnul jsem, "zima tu je. Pane Březina… V topení je slabej tlak. Odvzdušňoval jsem nahoře radiátor a nic neteklo."
"Bordel," prohlásil Slizoun. "Topič sem chodí akorát přikládat. Až se tu ukáže, tak mu to řeknu. Aby vám nenastydla, slečno Zvoníčková."
"Vy jste tak dojemně starostlivej, pane Březina," řekla Marie.
"Kdybych to nemohla vydržet, můžete mi na ni přijít dejchat."
Když jsme šli po schodech nahoru, řek jsem jí, že je to fakt slizoun, a že by ho v těch prasárnách nemusela podporovat.
"Hele, Oto," odsekla, "když ho pošlu do hajzlu, nepučí nám telefon."
Renáta už byla u dvoustýho otčenáše. Popili jsme další čajík.

Marie se odlíčila, aby se mohla líp nalíčit. Na mý budovatelský připomínky nanesla, že prej si nenamalovaná připadá jak bez kalhotek. Navštívil jsem dámský WC. Prolomili jsme drátěnku.
Koukali jsme na hodinky. Šli jsme to zkusit znova. Zase nic.
V mým nitru se rozklenulo bezbřehý prázdno. Montgomerák na věšáku mě volal do svý náruče jako duch zavražděnýho komtura. Po jidáškách a sladkým čaji mě začala pálit žáha. Marie kouřila džunky. Smrděly.
Čas se táhnul jako lepidlo na lidský duše.
Do třetice všeho dobrýho. Zase nic.
Muselo se s tím honem něco udělat.
11
Na Florenci mi zbylo trochu času akorát na to, abych brnk domů.
Před Marií jsem volat nechtěl, tvářil jsem se jako vzornej synáček, kterej nechce přijít pozdě k večeři. Musela z toho mít dojem, že máme jídelnu s gongem a v kuchyni nervózní kuchařku, která předtím sloužila u Švarcenberků; přesně v osmnáct nula nula zapaluje pudink, a kdo zaváhá, nežere.
Táta se ptal, jestli mám klíč od baráku. Mámě že to řekne. Stejně přijde z tý schůze kdovíkdy. JO, OTO, TU FUNKCI V TÝ VOLEBNÍ KOMISI… Ale jo, tati. A kam že to vlastně jdu, máma se bude ptát… Ále, to víš. A večír jdu na televizi k Fandovi. CO DÁVAJ?
Plác jsem něco o boxu, naštěstí televizor nemáme.
"Máma ti holt dá večeři do trouby."
"Jo, máma je miliónová."
"Mysli na to častějc, holomku," táta na to.
Když jsem prohrabal valuty ve svý hubený tobolce, bylo mi jasný, že sice na místo činu dojedu, ale pokud tam nepumpnu nějakýho kořena, nedostanu se zpátky.
S takovejma detailama si člověk samozřejmě nesmí lámat hlavu, když mu o něco jde.
Autobus byl přecpanej lyžařema a hrozně se coural. Okna byly špinavý a namrzlý. Odněkud táhlo. Dal jsem si dvacet a probudil se nastydlej a rozklepanej zimou.
Bylo skoro devět, když jsem vylez ještě s pár lidma ve svý cílový stanici. Lyžaři jeli dál, ačkoliv tady měli sněhu habaděj. Ve vysokánskejch bariérách byly vyšlapaný jen uzoučký cestičky, po kterejch se bezlyžoví spolucestující rozprchli do svejch rodnejch iglú. Šel jsem se mrknout, jak mi to jede zpátky. Zjistil jsem, že to nestihnu.
Prošláp jsem si stezku k nádraží ČSD. Ve vymrzlý hale jsem se dočet, že mi jede courák okolo půlnoci.
Vypad jsem ven a delší dobu se tetelil na stanici tramvaje. Když přijela, svištěl v ní ledovej průvan.
"Prosím vás, dostanu se s váma do Březový?"
"Co by ne," kejvnul průvodčí obalenej šálou až k nosu. "S náma na konečnou do Lidovejch sadů… Doprava, ulice pod lesem… Dolů z kopečka."
Domorodci zabalený do kožichů na mě zevlovali útrpně i podezíravě. Co sem lezeš skoro nahatej, pošetilej cizinče? Nečum nám na radnici. AMI, GO HOME.
Tramvaj zrovna vjížděla na náměstí.
Poslušen náhlýho vnitřního popudu jsem se zved, sotva zastavila, vyskočil jsem popražsku a zapíchnul se do metrový závěje.
"Až na konec jsem povídal!" houknul ze druhejch dvířek konduktér.
"Já vím," odpověděl jsem. "Napadlo mě, že se napřed mrknu na radnici."
Kejvnul, kouk dozadu, kouk dopředu, cinknul a tramvaj jela dál.
V tomhle městě je MRKNUTÍ NA RADNICI pádnej důvod pro přerušení cesty kolem světa za osmdesát dní, natožpak od nádraží do Březový ulice. Zabírá větší parcelu než náměstí, na kterým stojí, a se svejma věžema se mezi okolníma barákama vyjímá jak Wilzoňák v Záběhlicích. Jenže mně mohla bejt v týhle chvíli ukradená.
Namířil jsem si to kolem hospody U modrého páva do Rámový ulice a chvíli nato už jsem zvonil u vyřezávanejch vrat, nad kterejma visely z děravejch žlabů sáhodlouhý rampouchy. Jeden jsem měl taky u nosu.
Chvíli nato už se mi můj náhlej vnitřní popud nezdál tak chytrej; zatímco jsem vyzváněl, rampouchy viditelně rostly. V ponurým baráku, kterej pamatoval F. L.Věka a ještě pár věků navrch, nesvítilo jediný okno. Devátá hodina odbila. Kde nic tu nic.
Jestlipak já nejsem idiot? Ocit jsem se v cizím městě a nemám ani na hospodu čtvrtý cenový skupiny, kde nemrzne. Jenže kdybych bejval jel rovnou do Březový, byl bych na tom určitě stejně. Stál bych tam jako Zvoník u Matky boží. HEPČÍ, je to pravda.
Naštěstí jsem jeden z těch výjimečnejch týpků, co nejmíň třikrát do roka vytáhnou z kapsy spolu se šnuptychlem kulovej blesk a nic se jim nestane, protože si náhodou zrovna zkoušej porculánový boty. Shora od náměstí najednou zašajnily reflektory a kde se vzal, tu se vzal, zastavil u chodníku černej tudor.
"Ále, hele… Nejseš ty náhodou Ota z Prahy?!"
"To se ví že jo," povídám hromotlukovi, kterej z auta vylez. "To mám teda kliku, pane Háša."
VIKTORIE ŠUSTROVÁ A MIROSLAV HÁŠA SI DOVOLUJÍ OZNÁMIT… A já tenkrát poslal barevnou pohlednici s pugétem: PŘIJMĚTE MÉ UPŘÍMNÉ BLAHOPŘÁNÍ. Proto jsem tady taky nezvonil náhodou, ale dočista schválně.
"Nazdar, pane Háša," pokračoval jsem, "mám tu ňáký řízení, tak jsem si řek, že zajdu na kus řeči, jak se daří a tak… Už jsem myslel, že jste se odstěhovali."
"Ale kdepák… Hergot, to teda bude manželku mrzet. Zrovna teď jsem ji odvez na chalupu. I s klukem… To víš, že máme kluka, ne?"
"Jo, to jste mi psali. Gratuluju."

"Že bysme tam za nima zajeli? Já se musel vrátit, zejtra sloužím."
"Pořád v Zooparku?"
"Kdepak jinde. A co ty tady máš za melouch? Budeš ve městě dýl?"
"Snad pár dní, pane Háša. Mám něco na práci v tom našem družebním podniku. To víte, pořád je co dělat… Kdepak máte tu chalupu?"
"Koupili jsme baráček starýho Kračmara. Umřel… No jo, všichni tam jednou musíme." Zatroubil do kapesníku. "Barák byl za osm táců. Střelili jsme tu sbírku hodin po Šustrovi… No – tak snad pudem dál, ne? Vypadáš celej zmrzlej. Zvoníš tu dlouho?" Zamknul auťák a strčil patentní klíč do fabky v historickejch vratech.
"Vevnitř je teplíčko."
"Ještě máte ty americký kamna?"
"Kdepák…! Už jsme je dávno odlifrovali na chalupu. Já to tu předělal na ústřední topení. Počkej, dám ti bačkory. A odlož si, ať se zbytečně nezapotíš. Já jenom zajdu přiložit do kotle."
Hodil jsem kabát na věšák. Kolem dokola visely obrazy s hradama a dědkama v žaketech, ze kterejch jim přes pikový vesty lezly jako housenky tlustý hodinkový řetízky. Taky tam byla vyšívaná Fortuna s dlouhejma prstama u nohou, pětkama a kornoutem, ze kterýho sypala růže, motýlky a zlatý kolečka. Napadlo mě, jak dávno už to je, co jsem tady byl; tenkrát jsem neměl ponětí, co je to za dámu, ačkoliv jsem ji nepotřeboval o nic míň než dneska. JEŠTĚ TO SE MNOU ČÁSEK VYDRŽTE, MILOSTIVÁ.
Jeden z těch páprdů ve zlatým rámu na mě vrh nerudnej pohled:
ODKRÁČEJ, NEZNÁMÝ POBUDO.
Háša vylez ze dvířek v tmavým koutě. "Už jsem ty bubáky chtěl vyházet," zabručel, když si všim, na co koukám. "Kluk se jich, parchantů, bojí. Franta Babků – pamatuješ na něj? Dělá z drátů moc pěkný mořský panny a Švejky. Jenže ta moje si holt potrpí na takovýhlenc krámy. A má to cenu, hádat se se ženskou? No ne?
Jestlipak už jsi taky ženatej?"
"Ani ne," řekl jsem a obul si bačkory.
"No… Snad máš recht. Já se do toho taky moc nehrnul. Ale jednou to holt přijde, kamaráde; nechceš bejt na všecko sám, na vaření, praní, na spravování děravejch fuseklí…"
Jeho nynější manželka tenkrát hrála na piáno Jarní píseň od nějakýho Mendělejeva a recitovala mi rozpustilý veršovánky od Šejkspíra. Vůbec byla děsně inteligentní a vzdělaná, jenže holt navíc zatížená potlačenejma vášněma a osmdesáti kilama vlastních bujnejch tvarů. A co bysme si povídali – taky už asi nechtěla bejt na to všecko sama.
"Já bych se třeba i oženil," řekl jsem. "Jenže k tomu holt musej bejt dva."
"To jo," na to Háša. "Tak pod'… Tuhle do kuchyně. Chceš kafe? Pívo? Nebo frťana, když jsi tak vymrz?"
"Kafe si dám, to se ví."
Kuchyň jsem viděl prvně. K baráku se moc nehodila.
"Koukáš, jo? Tady byly samý starý klumpry. Kachlový kamna, kredenec, almárka na jídlo s větrákama, rozvrzaný židle, všelijaký regály, litinovej dřez… Všechno jsem to rozštípal a vyházel. Elektrickej sporák stál majlant, to jo… Ale zase jsme dost ušetřili na řemesníkách. Obkládačky jsem dával sám. Vodu nám předělal Franta… Jináč jsme koupili všecko nový. Kdepak kredenec, teďka letěj tudlencty sektorový stěny s umakartem, žádný fórový prkýnka, všechno betelná laťovka; a ty rohový lavice, jo, jen si pěkně sedni. Kafe bude hned."
"Manželce se to líbí?" zeptal jsem se.
"No… Neříkala, že by se jí to nelíbilo."
V životě by bejval nepochopil, že to je daň, kterou dobrovolně zaplatila za horoucí noci v objetí King Konga.
Nalil si taky kafe, ale nesed si. Nejspíš se bál, že ho moderní židle neunese. Postával opřenej o futro dveří, žmoulal v obrovský pěsti hrníček a láskyplně na mě zíral. Na stole s kostkovaným ubrusem přikrytým igelitem stála cukřenka z míšeňskýho servisu.
"Co je novýho v Zooparku?" zeptal jsem se.
"Co by… Dvě pumy, žirafa… A sem tam holt nějakej ten průser."
"Nepovídejte…?"
"No jo… Ten novej noční hlídač, co nastoupil místo Kračmara, si v kase přilepšoval do vlastní kapsy, blbec. Jak si moh myslet, že mu to projde, co? Jo – a jestlipak si pamatuješ na Šimšíka?
Zástupce ředitele?"
"To se ví, pamatuju."
Háša se ponuře zasmál. "Bodejť bys nepamatoval. A tu jejich holku si taky pamatuješ?"
"Se mi zdá, že jsem ji tenkrát viděl u nich na chatě."
"Aha… Člověk zapomíná, taky už to je dva roky, od tý doby se stalo věcí, jiný starosti… co? Tak si představ, že jim zdrhla.
Nikdo neví proč a kam… Už ji prej hledaj esenbáci, ale zatím kde nic tu nic. Z vostudy kabát, kamaráde. Myslím Šimšíka."
"Prosím vás, pane Háša… A jak jim mohla zdrhnout? Na vozejčku?!"
Tupě na mě zazíral. "No jo…," pokejvnul, "dyť ty to vlastně nemůžeš vědět. Už nejmíň rok chodí."
12
Po zdi z bambusovejch klacků se plazej ke stropu cizokrajný liány. Kulatej nízkej stůl má desku z tlustýho skla. Křesla jsou koženkový a vypadaj solidně, dokud si do nich nesednete. V tu ránu se změnej v lepkavou náruč stodvacetikilový kurtizány.
Hášovi jsem nakecal, že mám ve svobodárně Vlnotexu zajištěnej nocleh, a přitom jsem ho pump o stovku. Bylo krátce

před desátou, když jsem zazvonil v Březový ulici, pořád víc a víc přesvědčenej, že neodvratně skončím jako DĚVČÁTKO SE SIRKAMI, nebo dokonce ještě hůř, protože jsem neměl sirky.
Místo toho jsem byl srdečně uvítán.
Paní Šimšíková měla župan a na hlavě silonovej šáteček, aby nebylo vidět natáčky. Stejně jí vylejzaly ven, na každý straně šest; vypadala jako anglickej soudce, kterej říká: A budete pověšen za krk, dokud nebudete mrtev, mrtev, mrtev.
Už na schodech a v předsíni trousila otázky, na který jsem jí odpověděl: "To je dneska zima, milostivá paní."
Doktor Šimšík vypadal našedle a utrápeně. Zapomínal zastrkovat břicho a jak chodil po tlustým kytičkovaným tébichu sem tam a přitom šoupal pantoflema, připomínal lyžaře začátečníka, kterej věří, že se naučí plužit na čistý rovině.
Natáh jsem si nohy pod skleněnej stůl.
"Tak mluvte, člověče," vybaf na mě Šimšík a zabrzdil kristiánkou.
"Pane doktore," já na to, "jsem tady dočista náhodou, potkal jsem Hášu a ten se mi zmínil… Tak jsem si dovolil… Jestli obtěžuju, klidně mi to řekněte, já bych zas šel, stejně je plno hodin."
"Neměl jste jí psát," vybaf na mě. "Z toho to všechno pošlo."
"Vždyť jsem jí posílal jenom pohledy… Na ty vánoční jsem se akorát podepisoval. A ty v létě… Dával jsem je podepsat taky kamarádům, co s nima trampuju, třeba na Berounce nebo na

chýba strana?

"Proč by to neměl být normální případ? Od té doby, co Jana chodí, se všecko výrazně zlepšilo… Vždyť už je takřka v pořádku, sice ještě v rekonvalescenci, ale přitom se intenzivně připravuje na školu… Po prázdninách by měla nastoupit."
"Jak to, že se tak najednou uzdravila?"
"Nevím, jak dalece to pochopíte," řekl doktor a vrhnul se do náruče protějšího křesla. "Ta infekční obrna byla nepřesná diagnóza. Proto jí nepomohli ani v Teplicích… Tenkrát ještě mohla pohybovat nohama, ale nedokázala se na nich udržet.
V poslední době… Asi tak před třemi roky, řekl bych, začala ztráta hybnosti, neurologický nález se zhoršoval… Zdálo se to – divné. Teprve potom jí řádně vyšetřili páteřní kanál a zjistili jakýsi útvar. Krátce: nebyla to obrna, ale cysta v páteřním kanále, která rostla a utlačovala míšní kořeny. Proto se uvažovalo o chirurgickém řešení. Ale než došlo k operaci, vstřebala se cysta náhle sama od sebe. Během pěti měsíců byl stav takřka normální. Pochopil jste to?"
Zeptal jsem se, co je to cysta.
"Jak to říct… Prostě taková bublina, pokud se mám vyjádřit pro laika srozumitelně."
"Aha. Chápu."
"Snad tady nebudeme sedět jenom takhle naprázdno," řekla Šimšíková. "Přece jenom otevřu ten koňak –"
"Napijete se s námi, pane… eh, Finku?" zeptal se doktor znechuceně.
"Nerad piju na lačnej žaludek."
"To přece není problém," na to Šimšíková. "Hned něco připravím."
Už scházela jenom dýmka míru.
A Jana, samozřejmě.
13
Splivnul jsem hemenex, putnu okurek a nůši housek, načež jsem si loknul nahnědlýho nápoje, kterýmu říká Pepík Vrba velkej kůň.
Mezitím jsme probrali všechny možný přátele, který o Janě nevěděli vůbec nic.
"Možná bysme měli uvažovat o případnejch nepřátelích," řekl jsem nakonec.
"Neblázněte," pohoršil se Šimšík. "Jana – a nepřátelé? Vždyť kromě těch pár známých nepřišla s nikým do styku. A i kdyby snad existoval někdo, o kom nevíme, copak by proti ní mohl mít? To je absurdní."
"Celý je to absurdní, pane doktore."
"No bodejť," řekla Šimšíková. "Nech pana Finka přemýšlet, Bóro.
Má docela pravdu… Je to absurdní. Ale jestli kvůli tomu nešťastnému úterku –"
"To sem nepleť," zarazil ji Šimšík.
"Co se stalo v úterý?" zeptal jsem se.
"Po tom vám nic není," zahučel Šimšík a zapálil si cigaretu s filtrem.
Otočil jsem se na Šimšíkovou.
"Manžel Janu uhodil," řekla. Já na to nic, doktor taky ne. Filtr se mu přilepil na pysk. "Uhodil ji," opakovala Šimšíková.
"Proč?" zeptal jsem se.
Doktor rozmačkal zlomyslný cigáro v broušeným popelníku. "Proč? Protože kradla, pane Finku, když myslíte, že to musíte vědět.
Vlastnímu otci šacovala kapsy. Proto jsem ji uhodil. Ne z prchlivosti, ale ze zklamání… Jednou taky budete mít děti. Potom sám poznáte, co to je, když…" Mávl rukou a začal se shánět po tom cigáru, který rozmačkal.
"Co kradla?" zeptal jsem se.
"To nejhorší. Peníze."
"No, peníze nejsou to nejhorší. Třeba je potřebovala."
"Na co?" vyletěl doktor. "Na co by je potřebovala? Měla všecko, co chtěla. Oblékali jsme ji jako princeznu. Nutriový kožich.
K narozeninám dostala zlatý prsten… Odjakživa byla obklopená péčí a láskou. A pak ji najednou přistihnu, jak mi krade

peníze… Divíte se, že jsem se neovládl?"
"Pro pár drobnejch…?!"
"Nebylo to pár drobných, pane Finku. A taky to není všechno. Za posledních pár měsíců jsme měli věčné mrzutosti… tady s manželkou. Totiž… Jaksi nám nevycházely finance, rozumíte? Tady chyběla stokoruna, támhle zase dvě… Podezírali jsme z toho nepořádku jeden druhého – a zatím v tom měla prsty dceruška. To už bylo opravdu příliš."
"Já bych se jí především zeptal, na co ty peníze potřebuje."
"Myslíte že jsem se nezeptal?"
"Jenže až potom. Co vám řekla? Vsadím se, že nic. Mlčela jako zařezaná. A hned druhej den se spakovala a frnkla, jen co jste vypadli do práce."
"Kdyby se spakovala," vzdychla Šimšíková. "Zmizela jenom tak."
"Aspoň kabelku si snad vzala, ne?"
Paní Šimšíková nahodila masku HŘBITOVNÍ PLASTIKA. "Nevzala si nic. Vůbec nic… Všechno tady nechala. Oblečení, prádlo, boty… Občanský průkaz."
"Fakt nic nechybí? Třeba tepláky nebo něco obnošenýho?"
"Jenom ten nutriový kožich za dvanáct tisíc."
"To je dobrý."
Doktor Šimšík si mě studeně změřil. "Vám to možná připadá směšné. Ujišťuju vás, že mně ne. Nedovedu si to nijak vysvětlit."
"Esenbákům jste to řekli?"
"Samozřejmě," na to Šimšíková. "Nevím, co z toho vyvodili… Ale já myslím, že… Někdo ji unesl, násilím. Nahou… Zabalenou do toho kožichu."
"Třeba s ním šla dobrovolně a ráda."
"Ne, to ne… V žádném případě. Dobrovolně a ráda by snad bývala šla –"
"Mlč," zavrčel Šimšík. "Hlouposti."
"Aha," já na to. "Jen to řekněte."
"Dobrovolně a ráda by bývala šla s vámi," řekla Šimšíková.
"Něco takovýho už jste naznačovali," řekl jsem. "Ale nemáte pro to absolutně žádnej důkaz."
"No, důkaz to sice není," řekla Šimšíková, "ale důvod by to být mohl."
"A co, paní Šimšíková?"
"Já nevím, pane Finku… To bych vám radši řekla mezi čtyřma očima."
"Tak to ne," zakročil doktor. "To teda ne. Podívejme se. Tak ono je tady něco o čem nevím! No…? Dovím se to konečně? Teď, když je pozdě?!"
"Bóro," řekla Šimšíková, "věděl jsi přece o těch pohlednicích, které posílal pan Fink. Proto jsi přece taky řekl na esenbé, že by o Janě mohl vědět. Myslela jsem, že to stačí, že na základě toho pana Finka vyslechnou… Nechtěla jsem hovořit o tom ostatním."
"O čem, sakra?!" zapomněl se doktor Šimšík a hmát po dalším cigáru.
"O tom – zasnoubení."
"Ale to jsem jim přece taky řekl!"
"Ano, že se to stalo před dvěma léty. Jenže jsi nevěděl, že to Jana vzala naprosto vážně, a že to bere vážně pořád. Pan Fink jí tehdy slíbil, že si pro ni jednou přijede. Věřila tomu. Její uzdravení na tom nic nezměnilo. Pokoušela jsem se vymluvit jí to, ale to bylo jako házet hrách na zeď. Nedala si říct."
"Vidíte…?" procedil cigárem doktor. "Vidíte, co jste způsobil?"
"To je mi líto," řekl jsem. "Jenže já tenkrát neměl jinou možnost, než jí to slíbit. Myslel jsem si, že na to zapomene. Já ji na tu myšlenku nepřived, čestný slovo… Vymyslela si to sama.
Už tenkrát si šetřila drobný, aby mohla utéct. Asi to neuslyšíte rádi… Byla přesvědčená, že ji nenávidíte, protože je mrzák."
Doktor vstal a začal znova plužit. "I kdyby tahle nehoráznost byla založená na pravdě," vykládal a svištivě pobíhal obejvákem, "důvod té fiktivní nenávisti už před rokem pominul. Ale já tomu nevěřím. Chcete tím jenom zmenšit vlastní odpovědnost."
"Když se budem hádat, nikam se nedostaneme."
"Pan Fink má pravdu," řekla Šimšíková. "Kdyby nám nechtěl pomoct, tak by sem přece nepřijel."
"Láry fáry. Copak tu není služebně?"
"Moh jsem si odbejt svý povinnosti a vrátit se do Prahy, to je fakt," řekl jsem. "Nepotkat toho Hášu…"
"Dobrá," povzdychnul si doktor. "Takže teď víte všecko, co víme my. Moc toho není."
"Je toho víc, než vědí esenbáci," řekl jsem. "Například víme, proč Jana utekla z domova."
"Jak to – proč myslíte, že –"
"Protože jste jí nafackoval," řekl jsem. "Nemá smysl hledat jiný důvody. Za mnou utéct nemohla, nezná adresu. Praha je veliká a Janě už přece není patnáct. Takže třeba utekla jen tak, bez určitýho cíle, a cestou jí muselo něco potkat… Něco, kvůli čemu se doteďka nevrátila."
"Panebože," vzdychla Šimšíková, "co se jí, chuděrce, mohlo stát? A v čem vlastně odešla, když tady všechno zůstalo? Přece ne jenom v tom kožichu?!"
"Z toho bych záhadu nedělal," řekl jsem. "Proč myslíte, že se vám už pár měsíců ztrácej peníze?"
"Myslíte, že – že si kupovala oblečení?"
"Proč ne? V něčem odejít musela."

"Ale vždyť přece žádné nepotřebovala," řekla nešťastně Šimšíková.
"A kam by to schovávala, já bych na to přece musela přijít…!"
"Chodívala často sama po městě?"
"Až do odpoledne jsme oba v zaměstnání," řekl doktor. "Mohla se procházet po městě jak ji napadlo… A taky to dělala. Pořád to pro ni byl zážitek, nehledě na to, že to prospívalo jejímu atrofickému svalstvu."
"V tom případě si mohla nakoupit všecko a schovávat to někde na půdě, ve sklepě – nebo třeba i u někoho… Co vy víte, jakej měla vkus? Kupovali jste jí všecko zelený a ona měla ráda fialový…
Nebo to taky mohla udělat proto, aby ztížila identifikaci."
"Cože?" Doktor pro změnu zastavil telemarkem.
"Aby ji nenašli podle popisu. To by mohlo znamenat, že až moc dobře věděla, kam jde. Připravovala se na to delší dobu – a taky se jí to povedlo. Nikdo si ji nevšim, nikdo si ji nepamatuje, protože v jiným oblečení si nebyla podobná. A teď je možná u někoho, o kom vůbec nemáte ponětí."
"Tomu nevěřím. Chodila po městě sama, to ano… Ale docela jistě se neseznamovala s nějakými…"
"Leda že by tuhle… na tom plese v Parku kultury…," řekla Šimšíková.
"Tak o tom nic nevím," na to doktor. "Tam jsem nebyl, měl jsem službu – a musím říct, že se mi to nezamlouvalo. Musela si tam připadat hrozně osamělá. Neumí tančit… Neměla jsi ji tam brát.
Pravda, mohla se tam s někým seznámit. Ale to bys přece věděla?!"
"No ovšem… Vždyť tam byli jenom samí známí, aspoň na balkóně, kde jsme měli stůl. Leda že by ten muzikant…"
"Jaký muzikant?!"
"Taky jsem přece musela tančit. Vždycky jsem někoho požádala, aby dělal Janě společnost. V jednu chvíli s ní byla Věra Titlbachová.
Zrovna hráli tango. Pro Věru někdo přišel, myslela si, že to tam Janička chvilku sama vydrží. Ale když jsme se vrátily, hučel tam do ní nějaký chlap. Potom jsem si všimla, že patří do orchestru.
Někteří hudebníci totiž mají pauzu, když se hrají tanga."
"Titlbachová," řekl zhnuseně doktor. "Té bych nesvěřil ani slona."
"Řekla vám Jana, o čem s ní ten muzikant mluvil?" zeptal jsem se.
"Počkejte… Copak mi to vlastně říkala? Že chtěl, aby šla tančit. Řekla mu, že neumí. Nevěřil tomu a přemlouval ji. No – a pak jsem přišla já, tak se odporoučel."
"Nic jinýho se nestalo?"
"Ne, nic…"
"Vzpomeňte si. Třeba pozdějc. Všecko může bejt důležitý. I to, co vám připadá zanedbatelný."
"Opravdu nic," zavrtěla hlavou Šimšíková. "Snad leda ta tužka."
"Jaká tužka?"
"Taková reklamní plnicí tužka. Nikdo ji nechtěl."
"Prosím tě, takové hlouposti," na to doktor. "Ztratilo se nám dítě a ty tady vykládáš o nějakých tužkách…!"
"Moment, pane doktore. Mohla byste si vzpomenout, jak to bylo, paní Šimšíková? Co bylo s tou tužkou?"
"Inu… Ne že bych si to nějak přesně pamatovala. Jednu chvíli, už skoro před koncem plesu, seděl s Janou jeden manželův kolega – víš, Bóro, Karel Fojtík. Kreslil Janě na účtenku takovou hádanku… Znáte to, jak z něčeho udělat pár tahy něco jiného…
Taková nějaká hloupost to byla. Když potom odcházel, nechal na stole tužku. Vracela jsem mu ji a on řekl, že není jeho. Myslela jsem si, že ji tam nechal někdo ze známých, kteří se u Jany střídali… Ale nikdy nebyla."
"Kdopak si pamatuje svoje tužky," řekl Šimšík.
"Jenže tohleto nebyla obyčejná tužka. Povídám, že byla reklamní. Dokonce snad odněkud ze Západu. Co to na ní bylo? Ruffino? Nebo Dubonett?"
"Kam ta tužka přišla?" zeptal jsem se.
"To kdybych věděla. Snad jsme ji nechali na stole…"
"Útratu jste platila u stolu?"
"No ovšem… Byl to přece ples."
"Vrchního nebyla?"
"Vidíte… Ptala jsem se ho. Nebyla."
"No jo, tak to je k ničemu. Tužka tam byla, kdoví kde je teď. Toho muzikanta znáte?"
"Jak bych ho mohla znát? Povídám přece, že jsem nevěděla, co je zač, dokud jsem ho nezahlédla v orchestru. Takový… s knírkem, docela elegantní…"
"Myslel jsem, že lidi z místní kapely znáte."
"Ale ne… Byli to Pražáci. Velký taneční orchestr Zdeni Prokše."
"Ten teďka letí. Na co hrál ten muzikant?"
"No, snad na trubku. Ale přesně to nevím."
"Kde seděl, v horní řadě?"
"Ne. V prostřední."
"Takže hrál na pozoun. Tahá se to sem a tam."
"Vidíte, je to tak. Ano, ano, hrál na pozoun."
Mrknul jsem na hodinky. Už chvíli jsem se děsil, že mi ujede ten poslední noční courák. "No, já už musím jít," řekl jsem. "Po půlnoci by mě nepustili na svobodárnu. Jestli na něco přijdu, tak se zastavím, a pokud už nebudu ve městě, zavolám vám."

"Kdybych byl vámi, asi by mě trápilo svědomí," řekl doktor Šimšík, když mě vypouštěl do blizardu.
"Nápodobně," já na to.
Než mě stačil praštit, byl jsem na chodníku za plotem.
Na konečný jsem chytil poslední tramvaj.
Na nádraží poslední vlak.
Našel jsem si prázdný kupé, kde měli prasklou žárovku a přetopíno, zahalil jsem se do montgomeráku a poklimbával v koňakovejch párách. Někde v okolí Turnova se objevil konduktér, aby mi moh štípnout lístek. "Ve vedlejším kupé světlo funguje," lákal mě.
"Vzbuďte mě v Praze, jo?" já na to.
Z Těšnova jsem musel klusat pěšky a doma jsem byl po čtvrtý hodině. Naši mě neslyšeli. Sporák byl studenej. Svíčková v troubě byla taky studená. Sněd jsem ji, aby to nevypadalo, že jsem přišel kdovíkdy. Například někdy ve čtyři ráno. Zatímco jsem do sebe soukal studený knedlíky, zíral jsem krhavejma očima do telefonního seznamu. Když jsem našel, co jsem potřeboval, ošplích jsem se a na čtvrthodinku zalez do peřin, který mi máma čistě povlíkla. Bajo, máma je miliónová. Jenom bych na to, já holomek, měl myslet častějc.
Tak jsem na to myslel, dokud mě nevzbudila vůně bílýho kafe a vanilkovýho cukru.
14
Byla to taková nafrněná vila s dlážděným příjezdem ke garáži, terasou, plotem z kovanejch mříží a plochou střechou. Jediný, co tu vypadalo skromně, byla malá cedulička vedle bakelitovýho zvonku:
ZDEŇA PROKŠ, DIRIGENT.
Od branky vedla k vile jakžtakž umetená cesta z pískovcovejch placáků. Okolo trčely ze závějí loňský slaměnky a zelenavý lajsničky, který měly na koncích navlečený duhový bubliny z foukanýho skla. Chvilku jsem to očumoval, když ejhle, kde se vzal tu se vzal – za plotem pes jako kráva, černobíle flekatej.
Došel ke vrátkům a podíval se na mě, jedno oko měl zelený a druhý červený. Klidně tu mohli mít ještě jeden zvonek s cedulkou:
PES BASKERVILLSKÝ, ČLEN ZS.
"Hodnej pejsek," řekl jsem.
Zavrtěl hadicí, co měl na druhým konci, a přerazil jednu z těch lajsniček. Skleněná koule se rozprskla na cestičce. Očuchal střípky a podíval se znova na mě, jako kdyby říkal: N'tak to vidíš, no.
Narovnal jsem ukazovák a píchnul do zvonku Zdeni Prokše, dirigenta.
Němá tvář chlemstavě požírala sníh.
V baráku jak po vymření. Tak jsem zazvonil znova.
Nato se odhrnula záclona a za širokým oknem na terase se zjevila vybledlá paninka s nechápavejma očima. VÁŽNĚ JDETE SEM? Zakejval jsem že jo.
Pes za vrátkama horce dejchal a záclona spadla.
"Panička?" zeptal jsem se psa.
Kouknul na mě, jako by si nebyl jistej.
Otevřely se domovní dveře a paninka vykráčela. Měla na sobě župan, zpod kterýho čouhala noční košile. Nohy měla navlečený ve vlněnejch ponožkách, kolem kterejch jí plandaly rozepnutý přezůvky typ šedej mor. Zblízka měla trošku poďobanou pleť, mírně opuchlý rty a velký světle modrý oči, teď poránu bez namalovanýho obočí mírně vykulený.
"Vy jdete na tu střechu?" zeptala se mě chraptivým hlasem.
"Dobrý den. Moh bych mluvit s panem Prokšem?"
"To nemusíte," řekla. "Ukážu vám, kudy se tam leze."
"Kam?"
"No – na střechu, ne?!"
"Já nejdu na střechu. Potřebuju si promluvit s panem – é, se Zdeňou."
"Vy jste klárinet?"
"Včera jsme se přece domluvili, že se stavím."
Pleskla se do čela. "V tý Vltavě? Když já si nic nepamatuju… Tak pojďte dál. Zdeňa chrápe, budete muset chvíli počkat."
"Ten váš pejsek je neškodnej?"
"Jo… ten je nebezpečnej asi jako já, kolego."
Zachrastila klíčema a odemkla branku. Pes mi čuchnul ke klopě, udělal čelem vzad a kráčel napřed. "Ošklivej Rexíček," hartusila panička. "Rozflákal kouličku z Nového Boru." Ohlídla se na mě.
"Vy jste tam včera byl?"
"To se ví," kejvnul jsem. "Kde?"
"Na tom džemu?"
Něco jsem zabručel.
"A co říkáte těm sladkejm ságům? Není to děsnej úpadek? Proč to sakra všichni musej hrát?"
"To teda jo," já na to. "Ten Stříbrnej měsíc, to je hotový lepidlo." Moh jsem si to dovolit, říkal to Fanda Kelner a to je tutovej expert na taneční muziku.
"Já jsem dočista vygumovaná," řekla, když se pokusila odemknout odemčený domovní dveře. "Rum a býbap, to je moc najednou. Viď, Rexíčku, ty potvoro. Tolika rumu a býbapu najednou, z toho by chcípla i prvotřídní star jazzovýho nebe."
Přemejšlel jsem, kterou myslí, a táh se přitom za ní do ponurý haly, kde to smrdělo čoudem z cigaret. Rozdrcla dlouhý

stóry na obě strany a otevřela okno. Pes došel ke stolečku a slíznul z něj dva nedojedený chleby s něčím. Potom si čuch k otevřený a do půlky vypitý flašce rumu, zašklebil se a vrátil se na zahradu.
Zavřel jsem za ním dveře.
"Sedněte si někam," řekla hostitelka. "Brrr… Já bych neotevírala, nebejt tu takovej puch. Ani mluvit se v tom nedá. Zejtra natáčíme v Karlíně čtvrtý kolo tý rozhlasový soutěže, hodili mi na krk takovej blbej cajdák… Text na to sesmolil nějakej amatérskej textařskej objev, já povídám panu Bayerlemu – proč jste to netextoval vy, ňáký král, hrál, bral, skal, akorát tam schází hejbal nosem, hádej, kdo sem, a Bayerle povídá –
Vlasti, vždyť vy zazpíváte všecko a tenhle autor má spoustu dobrejch známejch, jednou odejdete od Prokše a ty lidi se vám budou hodit, až budete přemejšlet, co dál… Tak to teďka vypadá, kecá do toho kdejakej politruk… Haú, háestédé, kdoví jestli ne taky eróhá. Nejradši by nám to zatrhli dočista, jenže nemůžou, protože hrajem hudbu utlačovanýho černýho lidu."
Najednou jsem si uvědomil, že je to Vlasta Řeháková, kterou vloni objevil Krauťas ve Slováči v soutěži HLEDÁME NOVÉ TALENTY. Kluci z našeho továrního bigbendu o ní básnili a srovnávali ji s tou blondýnou ze Zasněžený romance, jenomže ve skutečnosti, i když zpívat uměla, to byla ne zrovna nejmladší a nejhezčí ženská, jaký by si ve fabrice ani nevšimli.
"Nefoukáte taky baryk?" zeptala se. "Hergot, kde jsou sirky?
Jestli hned nezapálím ten bíďáckej plynovej krb, dostanu chrapot a všecko bude v hajzlu. Už takhle jsem nejmíň o tercku níž."
Zahlíd jsem sirky na krbový římse a podal jí je. Přestalo ji zajímat, na co hraju, a začala se vrtat v krbu, kterej měl na římse plno roztodivnejch upomínkovejch blbůstek. "Koukáte na ty suvenýry?" zeptala se, když to konečně v krbu blaflo. "Zdeňa je na ty bejkárny zatíženej. Například v tuhletý flašce je pravá voda z pravejch Lurd. Je to na hovno, ale je to opravdickýý.
Chcete kafe nebo něco?"
"Ne, ne, děkuju, neobtěžujte se. Já bych jenom potřeboval mluvit s panem Prokšem… Teda se Zdeňou, samozřejmě."
"Jo, hnedle to bude. Krucinál, život jeden blbej pitomej. Palice mě bolí jak škopek. Jenže já ten rum chlastat musím, jinak s tím bacím a vrátím se do Kablovky… Bóže mě netrestej za to rouhání.
Jestlipak víte, že jsem dělala v hostivařský Kablovce? Kilometry drátu, úkoláři věčně za zadkem… Mně se o těch bubnech noc co noc zdálo a chodila jsem se modlit na Náměstí Republiky k Tobiáškovi, aby mě z toho ráčil vysvobodit. Kolego, o tomhletom nemáte šajna a buďte rád. Jenže člověk holt pořád chce to, co nemá."
"Spousta holek by byla v sedmým nebi, bejt na vašem místě," řekl jsem.
"Taky jsem si myslela, že je to nebe," ušklíbla se. "A ona je to choroba. Já vám dojdu pro toho vašeho Prokše, mizeru jednoho."
15
Trvalo to dobrou čtvrthodinu. Zatím jsem si prohlížel halu a přemejšlel, kdo tu z toho všeho utírá prach; nakonec jsem došel k názoru, že takovíhle lidi na to nejspíš někoho maj, i když si kdekdo myslí, že u nás nejsou lidi, co maj na uklízení jiný lidi.
Akorát že kupodivu nechlastaj nic vznešenějšího než tuzemskej rum, a podle zmačkanejch krabiček a vajglů kouřej to samý svinstvo jako třeba Pepík Vrba nebo Marie Zvoníčková.
Což může bejt milionářská výstřednost.
Prohlíd jsem si lurdskou vodu. Vypadala jako docela obyčejná voda z vodovodu. Možná lurdskýho, to se ví.
Stálo tam taky éro s nápisem AIR INDIA.
Nad krbem visel podivnej obraz, na kterým vycházelo slunce za knihovnou. Z knihovny trčela trumpeta a házela žlutý pablesky.
Z větší dálky bylo vidět, že ta knihovna není knihovna, ale hranatej černoch ve smokasu.
Dole u rámu bylo napsáno:
Mistru Prokšovi srdečně H. SoleckáBujará.
Najednou za mnou vrzly dveře a vešel odulej chlápek v županu a knírech, kterýmu kolem holýho temene trčely přeležený černý štětky vlasů. Jen docela nepatrně připomínal toho fráju z plakátků nalepenejch v tramvajích.
"Co je?" zeptal se. "Vlasta povídala, že jsem se s váma včera o něčem dohod? Zajímavý, vůbec nic podobnýho si nepamatuju. Čekám chlápka, aby mi shodil sníh ze střechy. Klárineťáků mám dost. Co pozoun?"
"Nehraju vůbec na nic, pane Prokš," řekl jsem. "Leda na vozembouch."
Našpulil rty, natáh ruku na stoleček a pohrabal se ve škatulkách od cigaret, co se tam všude válely. Našel jednu, ve který byla zapomenutá lípa, a koukal po sirkách.
Zase jsem hmát na krbovou římsu a připálil mu.
"Hlavně mi nepovídejte," zahučel mezi dvěma bafama, "že jste ten jistej referent Prha z haú, co mi mermomocí chce dohodit kšeft na únorový manifestaci. Už jednou jsem řek, že v takový zimě chlapům přimrzaj nátrubky k pyskům a sága se vůbec nedaj ufouknout."
"Rád bych se vás jenom na něco zeptal," řekl jsem.
"Tak se kruci ptejte, když už jste tady."
Zeptal jsem se, co je to haú.
"Nedělejte si srandu," na to Prokš. "Přece Hudební a artistická ústředna. Na to jste se snad ptát nechtěl."
Tak jsem se zeptal na to, kvůli čemu jsem přišel.
"A kdy že to mělo bejt?" Chvíli se hrabal v nepořádku na stole, až vykutal kalendářík. "Aha…V sobotu, včera to bylo tři tejdny."

"A – nevzpomínáte si… Na balkóně seděla taková –"
Uvědomil jsem si, že vlastně nevím, jak teď Jana vypadá. Máma ji mohla zavlíct k holiči. Třeba je odbarvená. Ostříhaná. Úplně jiná. Jak jsem moh bejt takovej pitomec, že jsem se na to u Šimšíků nezeptal?
"Taková zasněná holka, která netancovala?" dokončil jsem svůj vyčerpávající popis.
"Ofélie," kejvnul Prokš.
"Ofélie?!" podivil jsem se.
"Neviděl jste toho anglickýho Hamleta s Olivierem?"
"To jo, to jsem viděl. Akorát nevím, co –"
"Ofélie, to je přece ta holka, co se utopila," uváděl mě do děje.
"Byla tvrdá do Hamleta, on jí zapíchnul fotra… Pak tam rozdávala kytky a vykládala, že sůva byla starostova dcera a podobný voloviny."
"Aha, no jo… Musela bejt cvok z těch Hamletovej kydů, že jo."
"Taky že byla. Měla takovej krásně zahranej šílenej pohled…
Zrovna jako ta žába na tom balkóně. Furt jenom koukala a tancovat nešla, měla dlouhý světle hnědý vlasy, na nich asi jenom vodovou, přes to pentli… Mezi všema těma Římama v jedenáct hodin hotová pěst na oko. Byla tam nejspíš s mámou, co nechtěla hrát druhý housle. Ale to snad víte líp než já. Co s ní má bejt?"
"Bude se vám to možná zdát divný, ale mně by náramně bodlo, kdybyste si vzpomněl na všecko, co se kolem ní dělo. Myslím vzhledem k orchestru."
"Tak moment," na to Prokš. "Kdo račte bejt?"
"Já… jsem její kamarád," řekl jsem.
"Dobrý. A proč si mám vzpomínat –?"
"Já nevím, jak bych vám to řek… Byl bych radši, kdybych to blíž nemusel vysvětlovat, pane Prokš… Teda – Mistře."
"Mistra si strčte někam. Chcete říct, že vám ji zrovna na tom plese přebral někdo z kapely?"
"No, docela tak to není," řekl jsem duchaplně. "Ale ňák tak to je."
Prokš se zachechtal. "No vida, ňák tak to je, jo? A na co bych si teda měl vzpomenout? Nic mě nenapadá. Taky už to je pár tejdnů."
"Kolik takovejch denně vidíte… Jsou z vás celý pryč. Když jste po pár tejdnech nezapomněl, že jedna žába na balkóně vypadala jako Ofélie, nejspíš to musí mít nějakej další, pádnější důvod."
"To už dávno není pravda, že jsou ze mě celý pryč," zasmušil se Prokš a podrbal se v levým rukávu. "Teďka už takový taneční kapely, jako je moje, skomíraj. Kšeftů málo, leda ty velký plesy… Proto jsem taky přelanil od Krautgartera Vlastu. Zrovna letí, protože měla pár šťastně udělanejch fláků. Třeba Sedmero havranů… Nebo to Ajnouváj s českým textem od Holdána. Jenomže to byla výjimka, kdepak dneska starý dobrý swingovky. My byli pásci, když se hrál Glenn Miller… To už nikdo z mladejch nebaští. A hrát s bigbendem, co se dneska nosí…"
Mávnul rukou a hledal další cigáro, až ho našel. Zase jsem mu připálil. Zabafal a řekl: "Ale vy jste se ptal na tu Ofélii…"
Jenom jsem kejvnul a mlčel.
"Co bych vám o ní moh říct…," zadumal se. "Chlapi v kapele si ji všimli chvíli po začátku… Jo, pak nějaká sázka – se mi zdá, že se dohadovali, jaký má nohy, jenže dáma pořád trčela za tím klandrem nahoře a dolů nešla. Počkejte… Někdo tam za ní vyrazil. Ale to už bylo ke konci, když se vařej ploužáky.
Většinou hrajou dvě sága dvojhlas, k tomu držky a rytmika…
Plechy si dávaj voraz. Někdo vypadne ven, dát si šluka na vzduch, jiný zas choděj na panáka, občas si někdo trsne. Abyste rozuměl, v Lucerně nebo ve Fuldě ne, tam se to nehodí. Ale na venkově se z toho nestřílí. Víc toho nevím."
"Někdo z orchestru s ní tancoval?"
"Aha, vidíte. Takhle to bylo. Šel za ní a dostal košem. Že prej Ofélie neumí tancovat, povídal. A pak že přišla matinka, tak to zabalil."
"Moh byste mi říct, kdo to byl?"
"Koukejte, to já nemám ve zvyku, shazovat lidi z kapely. I když –"
"I když – co, pane Prokš?"
"Hm… Ten pozoun z mý kapely nebyl… A já k němu venkoncem žádný vřelý city nechovám. Zaskakoval za Krahulíka, to je první pozoun, víte? Hraje tu a tam ňáký to sólo… Toho kvákavýho žabáka… a podobně. Nemoh jsem vzít jen tak nějakýho šumaře.
Suchomel měl zrovna ten den volnej, byla to klika, i když už dávno není ta třída, co bejval. Chlastá a taky je na holčičky…
Fouká v druhořadejch barovejch šmírách. Bejval klasa, když se hrával dixík. No jo, Suchomel… Zrovna na takový zasněný panny je vysazenej. Sorry, kamaráde, jestli jsem vás zarmoutil. Nedáme si panáka?"
"Jestli si na víc nevzpomínáte, nebudu zdržovat."
"Ále… Máte recht. Jak člověk začne chlastat ráno, nevyjde z toho celej den. Radši si někde najdu flašku piva… To je po propitý noci nejlepší. Lék, kterej všechny rány hojí."
"A stesk chorejch srdcí zahání…," doplnil jsem slova klasikova a zved se ze stoličky, na který jsem během hovoru balancoval.
"Nic jinýho pan Suchomel neříkal?"
"Co by říkal? Jako všichni přestárlý prasáci. Že se ještě uvidí.
A tak. Myslel jsem si svý. Nemám ho rád. Třeba Terry Maršnerovou dočista odrovnal. A jakej byla talent… Asi nebyla první ani poslední."
"Kdo byla Terry Maršnerová?"

"Copak nepamatujete Terry Marsh? Po válce šla fofrem nahoru. A Suchomel se s ní vez. Co bylo mezi nima, kdopak ví. To jsou takový starý věci… a většinou drby. Mezi náma muzikantama často moc kolegiality není. Co si urveš, to máš. Když to neumíš, jdi od válu."
Dal se do hledání další lípy.
"Tak vám teda děkuju, pane Prokš," řekl jsem. "Asi bych toho chtěl moc, kdybych si řek o adresu pana Suchomela."
"Abyste mu šel dát do držky? To byste toho opravdu chtěl moc.
Ostatně já ani jeho přesnou adresu neznám, snad bydlí někde na Vinohradech…"
"A jak jste ho teda sehnal na ten záskok?"
"Byl jsem za ním v Bajazzu. Hraje tam."
"Tak já už opravdu vypadnu," řekl jsem. "Pozdravujte slečnu Řehákovou, že jí fandím. Krauťas si teďka musí rvát pejzy, že ji pustil."
"Jo, takovýhle slova hřejou," řekla ve dveřích. "Nejste náhodou hudební kritik, že byste to někam napsal? Dáte si s náma kafe?
Teda jestli vám nevadí, že je překapávaný, on Mistr nerad lógr.
No tak, Zdeňo, kruci… Udělej na tom stole plac… Kde jsi ho sebral? Nejdřív jsem si myslela, že je to Žilien Sorel. No řekni – nevypadá jako Gérardův brácha?"
Prokš se zasmál. "I kdyby nevypadal, proti mně je to hotovej Apollo."
"Dík," řekl jsem. "Zase neumím dirigovat. Dostanu se k vrátkům živej?"
"Kvůli Rexovi?" na to Prokš. "Ten je stejně blbej jako páníček.
My holt vyhovíme a na nic se neptáme, kamaráde. Víte proč?
Kdybych si měl ke svejm problémům cpát do hlavy ještě vaše, byl by ze mě za rok cvok nebo notorik. A zase – než bych vám vysvětlil, že mě okrádáte o jedinej čas, kdy si můžu trošku poklidit v makovici a v kvartýře… To vám holt radši vyhovím a mám vás z krku dřív. Spokojenej?"
"Nadmíru, pane Prokš," řekl jsem. "Jo – když už jsem tady, neměla byste nějakou fotku, slečno Řeháková?"
Zasmála se. "Pro vás vždycky… Něco najdu. Nalejte si zatím kafe."
Nalil jsem i Prokšovi. Hodil si do hrníčku půl kostky cukru.
"Neměl bych," zahučel. "Roste mi pupek. Jenže já hořký kafe nemůžu. Zvedá se mi z něj žaludek." Míchal lžičkou a snažil se na mě zapomenout. Druhou rukou si něco začal vyťukávat na stůl a foukal si pod kníry: f, f, fff, f, f, fff…
Loknul jsem si tý žbryndy, uznale mlasknul a vyrušil Mistra z meditace: "Pane Prokš… Neříkal náhodou Suchomel, že se mu ztratila tužka?!"
"F, f, fff…," udělal. "Cože? Jak to víte?!"
"Fakt se mu ztratila?"
"Nadával v autobusu, že mu ji někdo štíp. Prej nějakej suvenýr z Itálie – nebo z Francie? Dokonce s tím vyrukoval na mě, protože suvenýry sbírám… Poslal jsem ho někam. Kdo by mu krad takovou pitomost?"
Vlasta Řeháková přinesla fotku a plníčko. "A komu že to bude?"
"Stačí jenom Fandovi K.," řekl jsem. "Jo – a než to napíšete, moh bych vám shodit ten sníh ze střechy. Máte na to vercajk?"
Za půlhodinku jsem s tím byl hotovej, strčil jsem fotku do náprsní kapsy a s díkama se odporoučel.
"Zastavte se, kdy chcete," řekla mi nyvě Vlasta Řeháková. "To je fuk, že na nic nehrajete. Jste sympaťák a já mám slabost pro sympaťáky, který vypadaj jako Sorel, i když to vlastně byl parchant. Vy nejste parchant, že ne, Fanouši…?"
Připustil jsem, že občas lžu.
"To snad každej," zasmála se. "Přijďte se někdy mrknout do Slováče."
Prokš mezitím zmizel. Odněkud bylo slyšet piáno.
Pes mě vyprovodil a zamknul za mnou.

16

"Tývole – Řehajda…!"
Fanda si utřel umaštěný ruce do kusu pucvole. Protože se mu pořád nezdály hodný portrétu Vlasty Řehákový, umyl si je pod pumpou v emulzi a utřel do bílý utěrky, ve který si přines sváču. Bylo kolem devátý večer, venku už tma a na dílně jenom sem tam nějaká rozsvícená lampa, jak to na odpolední bejvá. Navíc pondělí, kdy se nikomu nechce dělat, i když je třeba brigádní a zlepšovací referent ČSM.
"No neblbni… Co je to za fór? Někdo ti to střelil…?!"
"S věnováním Krásnýmu Fanoušovi K., jo?"
"Jdi se bodnout," na to Fanda. "To jsi napsal sám."
"Hele… Byl jsem u jedněch známejch, bejvalej spolužák z Pavláků, náhodovka, potkali jsme se v Olšinách, pozval mě na kafe… Jeho stará dělala v Kablovce a Řehajda taky. Zapadne k nim občas na kus řeči, proto jsem se tam s ní sešel. Byl jsem z toho celej vedle, a abych nevypadal jako ignorant, tak jsem plác, že mám taky známýho zpěváka…"
"To jako mě, jo?"
"No a co? Nejsi známej zpěvák?"
"Jo, ale akorát ve Strašnicích, máku."
"Já to řek, protože se mluvilo o muzice. Co jsem měl podle tebe říct? Že spravuju Jirkovi bubny a nosím vám limonádu?"
"No dobře, a dál?"
"Podrž se. Řehajda povídá: Jéžiš, Fanda Kelner?! Na toho jsem chodila do Barikády. A hned prej, jestli tam ještě pořád

válíš na Čajích."
"Že jsem si jí tam nikdy nevšim?!"
"Tenkrát jsi ji přece nemoh znát. Byla to jenom jedna z těch tvejch ctitelek. Prej ji tam poprvně napadlo, že by taky chtěla zpívat. No – a nakonec mi pro tebe dala fotku, a že prej tě mám pozdravovat."
"Neříkala, že pozdější seznámení možné?"
"Nic takovýho. Řek bych, že žije s Prokšem."
"Jo, to se povídá. To tyhle holky musej, aby neztratily kontakt.
Bejt nahoře a nadosmrti rejžovat, to můžou leda stálice, který spočítáš na prstech jedný ruky. Nový objevy nemaj dlouhej život, vynoří se někdo mladší a hvězda jde od válu, třeba k nějaký šmíře, kde dožívá ze svý minulý slávy. Takovejch bylo… Vem si třeba Dvoreckou."
"Nepamatuju."
"Tak Slávinu Váňovou, co to nakonec táhla s Cejnarem. Stejně dostala kopačky… Vypíchla ji ta s tím ječákem a obrovským popředím."
"Aha, no jo, to byla taková ta –"
"Sally Váňová. Dokonce natočila pár slušnejch desek. Dneska prej snad dělá ouřad u venkovskejch lunaparků. Vždycky se snažej zůstat v branži nebo aspoň u něčeho podobnýho. Není divu, většinou nic jinýho neuměj. Třeba dělaj šatnářky v kafáči, kde dřív zpívaly. S tím musej počítat, už když do toho lezou."
"A – počítaj s tím?"
"Asi ne," řekl Fanda. "Tak teda díky za fotku… Píchnu si ji v šatně do skřínky vedle Terry Marsh. Obě vlastnoručně podepsaný… Nádhera."
"Vidíš, každou chvilku tam na tu fotku čumím, ale ani jednou mě nenapadlo se zeptat, jak jsi k ní přišel. Snad taky nechodila do Barikády?"
"Kdepak. Ta začínala před válkou. Kde byla přes válku, nevím, ale hned po revoluci vylítla nahoru. Za války byl jazz zakázanej jako rasově nečistá muzika, a když se pak najednou mohlo hrát lautr všecko, vznikla hromada novejch kapel a o dobrý zpěvačky byl náramnej zájem. Terry si mohla vybírat. A vybrala si dobře."
"S kým zpívala?"
"To nepamatuješ. HOT STARS. To byli samý náramný paliči… Dokonce s nima nějakej čas foukal i ten… Sakra, jak on se jmenoval, pamatuju si akorát, že mu říkali Benny – rozumíš, podle Benny Goodmana. Taky Klucký, to byl fenomén na kornet. Bicí…
Kdo to u nich tlouk bicí? Snad Vondruš… Jo, Laco Vondruš, co má dneska sextet. Piáno… To už ani nevím. Jen si vzpomínám, že to byl takovej skrček…, ale válel. A pozoun nějakej Suchomel. Tomu ta trouba dělala divy. S ním to taky Terry potom táhla – aspoň podle řečí. Sám jsem si její fotku vystřih z jednoho časáku, podlepil, a šel jsem za ní do zákulisí pro autogram. Byla tam fronta."
"Co je s nima dneska?"
"Jak to bejvá – kapela se rozpadla, když to šlo všecko do háje.
Vím akorát o tom Vondrušovi… A Suchomel hraje v malý partě v Paňácovi."
"Co to je?"
"Oficiálně se to jmenuje Bajazzo. Jenže tomu tak nikdo neříká.
Noční bar kousek za Prašnou bránou. Každou chvíli je tam šťára, protože se tam slejzaj všechny možný ztracený existence. Rozumíš – bejvalí pasáci, vysloužilý štětky… Ale taky tu a tam nějakej ten cizinec a venkovský. Když je třeba někdo na služební cestě a hledá, kde by se rozšoup. Párkrát jsem tam zašel a Suchomela jsem viděl. Musí se mu sakra stejskat po těch starejch časech, hrajou všecko od Bacha po Vlacha… Ačkoliv je taky možný, že už mu to je dneska jedno. Na fláděru mu to hodí a co mu lidi nalepěj na čelo, to má navíc. Co je s Terry, nevím. Nejspíš už je stará. Nebo toho nechala, protože se jí nechtělo zpívat Šel Frantík kolem zahrádky. Takovýmu Kubernátovi je možná jedno, jestli fouká Sejntlujskej močál nebo Ťomnuju noc. Trumpeta je pořád trumpeta.
Jenže zpěv… Terry po našem skoro ani neblafla, zpívala všecko v originále. Určitě to uměla stejně dobře jako Salačka. Kdoví jestli není za kopečkama… Tu fotku mám jedenáct let, už je to všecko hrozně dávno."
"V životě bych nevěřil, že je v Praze takovej podnik."
"Paňáca? Můžeš se tam se mnou mrknout. Ale neodkládej to, možná že z toho brzy udělaj agitační středisko. Pokud to ovšem nebude památková rezervace chráněná Unesco."
"To je blbý, že máme tenhle tejden odpolední."
"Proč? To se akorát hodí. V jedenáct jsme tam a máme dobrý čtyři hodiny na sociologický studie. Co třeba hned zejtra? Dneska tady na to nemám kvádro. Tam se nekouká ani tak na charakter jako na kravatu."
17
BAR BAJAZZO, jak decentně hlásal červenožlutej neon, měl vchod na rohu dvou uliček, kde vířící prašan dělal z plynovejch luceren nazelenalý úplňky.
Dveřma z barevnejch sklíček se tiše prodírala muzika a z pootevřený větračky okna o kousek dál řinčelo nádobí a stoupala pára.
Měl jsem na sobě nafialovělej ohoz pořízenej v Nuslích u Nehery v rámci svatby mý sestřenice. Koupil jsem si tenkrát i kravatu, a i když teď zrovna frčely motejly, pořád jsem vypadal líp, než ve svý kdysi náramně oblíbený šlajfce s ručně malovaným kovbojem.
Zimník samozřejmě nemám, musel to odmakat můj už drobátko zchátralej montgomerák s vložkou, kterej jsem hned za dveřma odmrštil do náruče démonicky černovlasý šatnářky. Fanda byl oháklej do raglánu rybí kost a na svý jen nepatrně proplešatělý hlavě měl úchvatný světle šedý borzalíno olemovaný modrostříbrnou pentlí. A když si odložil,

Sinatra hadr.
"Fleky u stolů jsou obsazený," povídá, když znalecky omrk interiér, "ale u baru je volno. Tak si dáme panáka. Barman je taky zajímavý numero."
"Něco bych sněd," já na to.
"U baru nám přidaj k pití smažený brambůrky, to se teďka nosí."
"Co? Jenom tak bez ničeho?"
"S čím bys je chtěl? S mákem?"
Vyšplhali jsme na barový sesle přivařený k pultu poniklovanejma ocelovejma coulkama, aby je někdo neukrad. Z pultem pulíroval sklo vycmrdlej týpek, kterej vypadal na tuberu v posledním stadiu a obě oči skleněný. Otočil se k Fandovi, cuknul řídkým prošedivělým knírkem a pohodil tázavě hlavou nahoru a dolů plus minus milimetr. "Dva myslivce," řekl Fanda. "A potejtous, pane Rudolf."
Tuberák kejvnul a mrsknul před nás talíř. Brambory nebyly ani šťouchaný, ani s cibulkou. Jeden se má pořád co učit.
Koukal jsem, jak vytáh pod pultem opocenou láhev s nalepeným fořtem.
Dvakrát nalil do půldecky, přelil do tenkejch sklenic, přidal další dvě skleničky se sodovkou, do který zručně upustil kleštičkama po kousku ledu, šoupnul to na dva alpakový tácky se složenejma papírovejma ubrouskama a strčil nám to všecko pod nos.
Netrvalo mu to ani půl minuty, což byl docela slušnej čas vzhledem k tomu, že měl na pravačce akorát palec a ukazovák.
"Osmnáct čtyřicet," prohlásil.
"Dneska jste nějakej málomluvnej," řekl Fanda.
"Řeči se mluvěj a voda teče," odvětil pan Rudolf záhadně.
U druhýho konce pultu přistáli dva chlápci a luskali prstama.
"Měl byste sebou mrsknout, pane Rudolf," řekl Fanda. "To budou zazobaný venkovský fotříci na služební cestě. Maj plný portmonky."
"Leda čistýho venkovskýho luftu," na to souchotinářskej barman.
"Už jsou tady potřetí. Dávaj si vinnej střik a luskaj prstama, jako kdyby tancovali fandango."
Koukal jsem, jak se k nim nadšeně plíží, a strčil jsem do pusy bramborovej lupínek. Lupíneček. Tydádydy. Kdo to nezná, ten to nepochopí. "Tak na zdraví," řekl Fanda a klepnul mi dýnkem do skleničky. "Jen co se uvolní nějakej stůl, dáme si véču a něco s bublinkama. Třeba Šatau Radyně. Flaška pro dva akorát."
"Ty ho znáš?" zeptal jsem se.
"Koho? Barmana? Ani ne."
"Že víš, jak se jmenuje?"
"Z odposlechu. Vždyť víš, že tu nejsem prvně."
"Vypadá nakrknutě, co?"
"Kdopak ví, co ho žere. Mě by žralo i to řemeslo."
"Třeba to dělá, protože je invalidní."
Cucnul jsem si myslivce.
Barman se vrátil a řekl: "Osmnáct čtyřicet."
"No vidíte," na to Fanda. "Tak jsem se zadumal nad tím vaším splínem, až jsem dočista zapomněl… Je vám libo jeden žižka?"
"Tuhle je bůrek, pane."
"Drobný nechte bejt."
"Vřelé díky. Vy už jste u nás párkrát byl, žeáno?"
"Kolikrát. Člověk tu může pozorovat cvrkot."
"Přijde na to, jakej máte rád."
"Copak sem nechoděj zajímavý týpky?"
Barman se ušklíb. "Račte bejt sběratel?"
"To se ví. Třeba vinět exkluzívního pitiva… Nebo fotek populárních osobností jazzovýho nebe. S podpisama i bez."
"Viněty vám můžu špendýrovat i s flaškama, ale s těma osobnostma to už bude horší. Tady v Paňácovi…? Prosím vás."
"Fouká vám tady přece trombónista, co hrával s Hot Stars."
Pan Rudolf vytáh svým klepetem z náprsní kapsičky smokingu cigáro, zapálil si, odložil cigáro na popelník, kterej měl za sebou v regálu, a zeptal se: "To jako myslíte Suchomela?"
"Koho jinýho? Copak vy nevíte, jakej to byl fantastickej palič?"
Barman se opřel o špičatý lokty a naklonil se k nám. "Tak to máte mírný zpoždění," řekl. "Ale ty flašky vám schovám, že jste to vy."
"Co je se Suchomelem?" zeptal se Fanda. "Copak už tu nehraje?"
"Tak si pořádně prohlídněte kapelu. Kdopak tam fouká pozoun?
Nikdo. Protože tam žádnej pozoun není. Zato tam račte vidět barytonsax, kterej tam nikdy nebejval, a taky v tomhle posazu nemá co dělat. A pročpak tam teda je baryk a není tam pozoun?
Protože Suchomel je od minulýho čtvrtka na pravdě bóží, pane drahej."
18
Seděli jsme sami v boxu kousek od nízkýho pódia, kde kapela vyvářela něco jako rokenrol. V kýblu na stole jsme měli flašku CHATEAU RADYNĚ a dojídali šišatý karbanátky, kterejm pingl říkal čevabíčko.
Vždycky, když baryton vydal dlouhej hlubokej tón, víno ve skleničkách se rozčeřilo.

"To jsou věci," řekl Fanda a zakroutil k tomu hlavou.
Už asi pošestý.
"To jo," řekl jsem. "Kolik mu mohlo bejt?"
"Pětačtyřicet…? Víc těžko."
"Možná boural. Nebo ho klepla pepka."
"Nezřízenej život… Málo spal a chlastal."
Pan Rudolf nám neposloužil podrobnostma, protože se k baru nahrnula parta žíznivců. Lámal jsem si hlavu, jak získat informace o náhlým skonu muzikanta, o kterým Fanda řek, že bejval náramnej palič s troubou, co dělala divy, a Prokš zase, že to byl starej prasák, kterej chlastal a byl vysazenej na zasněný panny.
Nejspíš byl obojí. To, že z něj byla od čtvrtka mrtvola, se mi v jistejch souvislostech vůbec nezamlouvalo.
"Hele," vyrušil mě z dumek Fanda, "támhletu sajdku bych měl znát z Alfy. Jestli si chceš zatrsat, následuj mě. Má tam kámošku, se mi zdá."
"Nemám na to zrovna náladu," řekl jsem.
"Tak holt poseď u bublin, citlivko," na to Fanda. "Nenavštívil jsem místní podnik kvůli tryzně za Suchomela. Ať už byl, co byl, všichni tam jednou musíme."
Na shledanou krokodýle, na shledanou kajmane… Barytoňák si stoup na kraj pódia a dělal: UAPTÁDA, UAPTÁDA, BRRR! Mrknul jsem na parket a zmerčil Fandu, jak vytrsává holanďana s černovlasou sazí. Měla obrovský náušnice a tmavorudě namalovanou bednu, jako by před chvílí někomu pila krev. Zdálo se, že spolu duchaplně konverzujou.
Spolk jsem poslední sousto čevabíčka, utřel si koutky do ubrousku, bublinky jsem nechal stát a kolem rozdováděnejch hopsálků jsem se protáh k baru, kde se zrovna uprázdnilo pár seslí. "Myslivce?" zeptal se barman.
"Jednu velkou sodu, pane Rudolf," řekl jsem. "Najed jsem se, dal bych si pivo, ale máme na stole šampus. To bych míchal nerad."
"Jo, jo, jak říkají Němci – Bier und Wein… Znáte to."
"Hm," já na to.
Z němčiny jsem za protentokrátu míval i šestku.
Naprskal sodu do dvoudecky a lopatkou přihodil led. "Vy nejste z Prahy?" zeptal se.
Šoup jsem po pultě korunou. "Proč se ptáte?"
"Vypadáte na takovej Benešov nebo Kladno…"
"Vy jste dobrej. Náhodou jsem z Úval."
"Tak vidíte. Já se v lidech vyznám. A co řemeslo? Tip bych to na údržbáře nebo šoféra od vysloužilý ereny, co se věčně vrtá pod kapotou."
"To taky není špatný." Kouk jsem na svý ruce se zažraným šmírem, kterej se nedá vydrbat ani speciál mytivem z písku, pilin, prášku na nádobí a emulze. "Dělám údržbáře v estéesce."
"A co že jste si vyrazil k Paňácovi?"
"Kamarád mě pozval."
"A odkudpak je to kamarád, smímli se ptát? Z vojny asi těžko."
"Vy teda máte oko, pane Rudolf. Kamarád z vojny to fakt není, ale vůbec mi není jasný, jak jste na to přišel."
"Moment," na to barman a odsunul se o kus dál, kde se usadil tlustej maník s podkovou v kravatě a čvaňhákem mezi kraťoučkejma buřtíkama jakoby omylem vylezlejma z naškrobený manžety. "Přání, pane…?!"
"Jedno kýraso!"
Hodil jsem okem na parket. Fanda válel se svou kostí ploužák a baryk s tenorem se pokoušeli kvílet Stříbrnej měsíc. Byl to měsíc spíš drobátko hliněnej, přestože záskok za zesnulýho přefukoval ságo co moh. Ty vysloužilý pasáky a povětrný ženštiny, který mi Fanda sliboval, jsem nikde neviděl, ale bylo docela dobře možný, že jeden z těch pasáků moh bejt chlápek s kýrasem a Fandova saze to druhý. Pan Rudolf by to možná poznal. Já těžko. Prostředí mi bylo cizí a ještě vloni by mě sem Fanda bejval nedotáh ani párem volů. Soustružník z Pragokovu, kterej notabéne bydlí na Skalce, by totiž klidně moh bejt toho burana z Ouval brácha.
Barman se vrátil. "Takže, pane," povídá, "ten váš kolega nebude kamarád z vojny, protože je o dobrejch čtyři pět let starší než vy. Ale moh by to bejt kamarád přes nějaký melouchy… Jestli vy děláte toho opraváře – no, dejme tomu, že vám přihrává ojetý auťáky, vy je dáváte do pucu a on je střílí. A protože se vám zrovna poved dobrej kšeft, vytáh vás na flám."
"Moh byste bejt u esenbáků," řekl jsem.
"Dejte pokoj s esenbákama. Nemám zas takovej čuch, jak si myslíte. To dělaj zkušenosti." Naklonil se ke mně. "Příkladně o támhletom bych vám nemoh říct nic."
"O tom s tím doutníkem?"
"Jo. Kyraso. Nedívejte se tam."
"Je to koňskej handlíř," řekl jsem.
Barman se zasmál. "Proč?"
"Protože má v kravatě podkovu."
"To by bylo moc jednoduchý, pane. Takovouhle podkovu může mít v kravatě leckdo."
"Já znal jednoho starýho párkaře," řekl jsem, "kterej tím svým okýnkem neviděl nic jinýho než ruce – a podle nich uhád každý řemeslo. Bejval by s tím moh jezdit po poutích místo těch párků."
"A taky to jistě nebylo nic nadpřirozenýho… Jenom praxe a pozorovací talent," řekl pan Rudolf. A najednou zakvílel: "Prokristapána, es, es, ty šumaři…! Pardon, pane. Rozumíte, hrajou v ef, a protože rokenrol je vlastně to samý jako bugyvugy, končí se rozloženým ef sedm – a ten hlušec tam namísto es fouká dé… Sextu, chápete? Jako v nějakým

ploužáku…! To by se nemohlo stát, bejt tady Vendy."
"Jakej Vendy?"
"Řek jsem Vendy? Ále… Myslel jsem Suchomela."
"Jo ten pozouňák… A na co umřel, prosím vás? Bouračka, mrtvice?"
Barman se jaksi nepatřičně pousmál. "Jo, milej pane, bejt to tak mrtvice nebo bouračka…"
"A co to teda bylo?" zeptal jsem se.
"Jak to mám vědět?" řekl. "Zlá tatva…"
19
Zase mi to přetrhli v nejlepším, bicista zatlouk HAČAT a Fanda s tím svým upírem přišel na panáka. "To je kolega," ukázal nonšalantně zápěstím, "nějakej Ota… A tohle je Saša, Oto. Dělá v reklamě."
Podala mi tři prsty a usmála se, jako když drcnete zipem sem a tam.
"Tak co si dáme, Sašenko," válel Fanda. Jasně, zrovna před chvílí jsme střelili starýmu Fordovi ojetej sentinel pro muzeum v Detroitu.
"Džin," vypustila ze zakouřenejch hlasivek.
"Máte bífítr?" machroval Fanda.
"Spíš potejtousítr," returnoval pan Rudolf. "My tady upřednostňujeme tuzemský zboží."
"Před chvílí jste byl nevrlej a najednou samej humor."
"Každej čas není stejnej," řekl barman a vytáh šestihrannou flašku s tuzemským nápisem OLD DRY GIN.
"Že by se to tady za těch pár minut kór změnilo…," na to Fanda.
"A co tatvy, pane? Jsou větrný, šťastný, zlý…"
"Cože?" zeptal se Fanda. "Jaký tatvy?"
"To je z indický magie," vysvětloval pan Rudolf. "Celej den mají rozdělenej na čtyřiadvacetiminutový tatvy. Jdou za sebou pořád dokola. Akáša, Vajú, Tejas, Prítivi, Apas… A zase znova. Při některejch je lepší zalízt a na nic radši nešahat, protože to jsou tatvy nešťastný. Jestli se chystáte s něčím začít, vyvolte si Prítivi. Víte… Když je příkladně zrovna taková Vajú, je to všecko nalevačku. Tak ten džineček, prosím."
"To teda baštím," řekla pracovnice v reklamě.
"Je to tak, milostivá," na to pan Rudolf. "Přečtěte si Ohnivý keř. Vyšel před válkou u Weinfurtra. Jo, tenkrát vycházelo věcí… Například Tvůrce svalů, výšky a energie. To vydal Kodym, kterej taky tisknul všelijaký lechtivý čtení a posílal to na dobírku diskrétně až do domu. To teda byla knížka… Stačilo podle návodu cvičit a za půl roku z vás byla gorila."
"To teda baštím," řekla pracovnice v reklamě a kopla do sebe panáka.
Barman dostal dalšího žižku a přesunul se o kus dál.
"Šumaři se nejspíš chystaj na argentýno, Sašenko," řekl Fanda, "tanec plnej jižních vášní. Seňorito, budu váš torero nebo rovnou ten bejk." Udělal si ze dvou prstů rohy a srandovně zabučel.
"Tango baštím," řekla pracovnice v reklamě.
Nejspíš v potravinářský.
Místní kutálka povstala a přikryla si pleše sombrérama, trumpeťák vrazil do korpusu svýho pistónu štrajchmúte (jak říká náš první trumpeťák Evžen) a rumbakoule zaharašily. "Tak dem na věc, toréro," rozšířila svůj slovník pracovnice v reklamě. "Vona je to rumba, a tu já teda baštím dočista šíleně."
Trumpeťák drolil přes dusítko škobrtavý Tico Tico.
"Vy netancujete?" zeptal se mě pan Rudolf.
"Jak kdy," řekl jsem. "To víte – mám radši Kmocha."
"No jo, venkov je venkov," zasnil se. "Helikóny a flígrhorny…
Štyry páry bílejch koní, Hej, panímámo… A všecky holky krev a mlíko. Já vám řeknu, jednou to tady zabalím a vypadnu někam do venkovský hospody. Budu tam čepovat desítku a rum, prodávat buřty s cibulí, zavináče, syrečky… A pokud tam někdo jednou přijde o kejhák, tak leda židlí přes hlavu. Co říkáte tý dámě? Váš kamarád se s ní zná?"
"Já nevím… Co bych jí měl říkat? Mně se taky líběj ty macatější."
"No bodejť, Úvaly," kejvnul barman. "Já jsem z Dejvic, bohužel."
Šťastně jsem se zatlemil. Kdepak moje rodná hospoda U Jana Cimbury v Ouvalech, kam se na ni hrabou pražský pajzly i s těma vycmrdlejma důrama.
"Tady někdo přišel o kejhák?" zeptal jsem se.
"Jak to myslíte? Proč by tady měl –"
"Já jenom jestli nejde o toho Syrovátku."
"Suchomela, pane."
"Co se mu stalo?"
"Jak to mám vědět, pane? Umřel ve svým kvartýře na Vinohradský.
Bejvalá Stalinova. Za války to byla Švérinova a před válkou Fošovka. Mělo se to stát někdy k ránu ze středy na čtvrtek…
Když se vrátil z hraní."
"Aha… Tak přece jenom mrtvice, že jo?"
"Proč mrtvice…?"
"Oni žijou všelijak, ty muzikanti. Nepovídejte, že byl Sehnoutka jinej."
"Suchomel," opravil mě. "Moment…"
Dva emeričani přišli na huisky.
Čuměl jsem na plechovej reklamní plakát, na kterým ženská s přimhouřenýma očima usrkávala ze skleničky na moč

DUBONETT, a bylo mi divně.
"Ještě jednu sodičku, pane?"
"Ne, díky… Musím ke stolu, máme tam ten šampus. No jo, to jsou věci… Kolik mu bylo? Padesát?"
"Zdaleka ne, pane."
"Vyšetřovali to esenbáci?"
"Proč myslíte?"
"Jen tak mě to napadlo. Jestli není jasný, na co vlastně umřel…
U nás v Úvalech si dědek Nývltů hodil na půdě špagát, nikdo tam s ním přitom nebyl – a stejně to vyšetřovali. Měli z toho pěkně zamotanou šišku, protože stará Nývltová uklidila tu židli, co měl pod nohama… Prej aby tam nebožtíček neměl bordel. To je fór, co?"
"No… Vyptávali se," řekl pan Rudolf.
"Kdyby zbytečně nebuzerovali."
"Svatá pravda, pane. Prohánělí nás celej čtvrtek, taky jsme si to řekli, když jsme se tu večer sešli. Každýho se vyptávali na to samý: Jak jsme ho znali, koho on znal, kdo za ním chodil… Jenže z nás za ním nechodil nikdo, ani chlapi z kapely ne. Byl dost nafoukanej, bejvalá klasa, a pořád si nechtěl připustit, že už dávno zapad… Jako my všichni. Paňáca, to je jako Batalion…
Ach pryč, ach, pryč je všecko… Tady je dobře akorát zkrachovanejm existencím, pane."
"Vy přece nejste zkrachovaná existence."
"Ale jo… Jinak bych tu nebyl."
"Tak proč nevypadnete do tý venkovský hospody?"
"Vždyť vám povídám, že tady v Paňácovi… Mám tu prostě svý lidi.
Ne že bych měl ten pajzlík tak k smrti rád, ale nemoh bych bez něj bejt… Ale nechme to, přece jste nepřijel z Úval, abyste poslouchal sentimentálního pingla."
"To vám neřekli, jak se to stalo?"
"Akorát že se to stalo někdy k ránu, pane. Z podniku odešel před zavřením, kapela dohrávala bez něj. Tanga… Housle, harmonika.
To už bejvá lidem jedno, jen se na sebe lepěj, s trombónem nebo bez trombónu. Zavíráme ve tři a Suchomel odešel někdy před půl.
Jezdil škodovkou, sedanem… Moh bejt doma tak ve tři čtvrtě. Co bylo dál, nikdo neví."
"Proč odešel před koncem? Někdo ho volal?"
"Cože? Jak to myslíte – volal?!"
"Třeba telefonem."
"Jak to mám vědět? On to dělal často, že vypad dřív."
"To byl doma za čtvrt hodiny? Říkal jste, že bydlel ve Vysočanský –"
"Ale ne…Ve Vinohradský jsem říkal. Kousek nad muzeem, pane. U rozhlasu."
"Aha… A jak se přišlo na to, že je mrtvej?"
"Viděl jste někdy esenbáka, kterej by vám něco řek?"
"Já ty pražský neznám."
"Buďte rád," na to pan Rudolf. "Pardon…"
Muzika došolíchala BESAME MUCHO a k baru se přihrnula zpocená fronta.
20
Když jsem se vrátil ke stolu, seděla tam vedle reklamní pracovnice jakási drobátko obézní dívčina oděná do měňavejch šatiček s volánem. "To je přítelkyně Sašenky," řekl Fanda.
"Olinko, to je Ota…"
"Ó," vyjekla a baculatě zatleskala. Měla růžový zuby a zpocenou ruku. Nejspíš i to ostatní, pokud neužívala jako osobní parfém konvalinky na česneku. "Těší mě," řekl jsem a nacedil si do sklenice zbytek šampusu. "Taky pracovnice v reklamě?"
"Ó, jistě… Jsme kolegyně."
"To je dobrej džob, že jo?"
Olinka se zahihňala. Sašenka vypadala, že se nudí.
Místní ďáblové rozjeli další KÝBL BUBLIN. Ke stolu se přiklátil kostkovanej čahoun s načesaným emanem. SMÍM PROSIT? A Olinka:
"Ó… Pánové prominou, to je můj spolužák z akády…"
"Sem ňákej Edy," prohlásil pasan. "Hauárjů."
"Má akademii?" zeptal se Fanda Sašenky, když se ti dva vzdálili na parket.
"Leda tu na Karláku," řekla.
"Já myslel Olinku."
"Já taky," na to Sašenka. "Mrskni mi žváro, Fanouši."
Fanda vytáh memfisky. "Kuř klidně, Sašenko."
Zase drcla tím zipem, co měla mezi nosem a bradou. "Cenkjů."
Vzala si z krabičky cigaretu, poválela ji trochu mezi prstama a Fanda jí připálil. "Copak ti to vykládal pan Rudolf?" zeptal se mě přitom. "Snad ne zase indickou magii?"
"Ále, probírali jsme toho Suchomela. Představ si, že prej skápnul, když přijel domů z hraní. No není to blbá smrt? Sám – a v takový hodině?"

"To říkal barman?" zeptala se Sašenka.
"Jo. Suchomel prej odtud vypad dřív – snad mu bylo blbě. A když přišel domů, klepla ho pepka."
"Pepka, jo? To teda baštím." Vypustila ke stropu modrej mrak cigaretovýho kouře. "Rudolf kecá. Suchomela klep někdo docela jinej."
"Myslíš, že ho jako někdo –" Uvědomil jsem si, že jí tykám.
"Pardon, chtěl jsem říct myslíte –"
"To je dobrý, Oto," na to Sašenka. "My si přeci s Fandou taky tykáme. Stačí to zapít –"
"Hele," přerušil ji Fanda, "ty teda chceš říct, že Suchomela někdo zamordoval?"
"Ze váháš. Pročpak asi tahali celýho Paňáca k výslechu? Někdo ho sejmul, protože mu přelanil holku, to je jasný. Vendy byl pěkný numero."
"To teda zírám," řekl Fanda. "Takže vražda, jo?"
"Taky se to tak dá říct," kejvla Sašenka.
"Hele – a ty víš, kdo by ho jako –"
Zatáhla z cigára, až se jí propadly tváře. "No… Ne že bych věděla, to zas ne. Ale měla bych jeden tip. Páncata, tutově v tom byla namočená jedna holka, co se sem přišla vybrečet hned ve čtvrtek po tom, co Vendy zaklepal bačkorama."
"To je věc, teda," řekl jsem. "Která holka? Je tady?"
"Takovou by do Paňáci nepustili," rozjela se Sašenka. "Hele, Vendy Suchomelů byl zatíženej na puberťačky… A s jednou měl nedávno pěknej průser. Chodila sem za ním a fotr to vymák."
"Říkala jsi, že by ji sem nepustili," připomněl Fanda.
"Ale ne, tohle byla jiná. Přesnej kousek pro toho starýho prouťase. Takový dítě… A musela bejt z ňáký zazobaný fémily, protože na sobě měla nutriovej kožich."
V tý chvíli mi už začalo bejt divně doopravdy.
"Dítě v nutriovým kožichu," řekl Fanda. "Prosím tě… Nejspíš obarvenej králík."
"No dovol, Fanouši… Mně přece nebudeš povídat, co je nutrie a co králík," urazila se pracovnice v reklamě. "V kožichách jsem se něco namakala. Byla to nutrie, to si teda piš."
"Já jenom, že to k nějaký puberťačce moc nepasuje."
"Puberťačka jako druh," na to Sašenka. "Ksichtík tak na šestnáct, nebyla namalovaná a vlasy měla dlouhý a rozpuštěný. V tom kožichu vypadala náramně. Něco jako Karkulka, když si to štráduje vlkovi do chřtánu. Jenom místo košíčku měla v ruce karafiát."
"A co…?" řekl jsem. "Proč by zrovna tahle holka měla mít něco společnýho se Suchomelem?!"
"Kvůli tomu, co se stalo potom, Otíčku."
"Kruci, to je vzrůšo," řekl jsem. "Takový věci já teda fakt baštím. Co se stalo potom?"
Fanda kejv na vrchního. "Ještě jednu, jo?"
"Šató Radyně, okamžíček…"
"Pingl je svědek," řekla Sašenka. "Já seděla támhle na druhý straně. Bylo asi tak kolem jedenáctý, kapela měla zrovna hačat…
A najednou vám ta holka stála na schodech. U toho sloupu napravo.
Rozhlížela se, jako když někoho hledá. Já si tak říkám, co hledá s kytkou zrovna tady, notabéne takový dítě z lepší rodiny, koukám, že se k ní rozběh vrchní, asi jí chtěl vytmavit, že je na špatný adrese… Od tý doby, co tady měl Suchomel ten průšvih, tak si dávaj bacha – jenže u jednoho stolu ho někdo zarazil, chtěl platit, jo – a do toho Mirda Šabackej, to je trumpeťák, fouknul nenápadnou tuš a povídá do mikráku, že prosí o trochu pozornosti, jelikož nás náhle a nečekaně opustil náš milej přítel a slavnej trombóňák Vendy Suchomel, a že teda na jeho památku zahrajou… Už nevím co. Takovej americkej ploužák. Začali to ždímat, ale já přitom furt koukala na tu holku – a ona vám najednou upustí kytku, otočí se a maže pryč. Byla tam a najednou tam nebyla. Řekla bych, že se rozbrečela, protože si zakryla rukou obličej. To se ví, že to někdo z Paňáci poldům bonznul, protože se tady hnedka v pátek ochomejtal jeden holousek v civilu a poptával se štamgastů, jestli ji náhodou neznaj."
"No a? Znal ji někdo?"
"Já myslím, že se dověděl kulový."
"Mohla to bejt tajná obdivovatelka," řekl Fanda.
"To klidně mohla bejt," kejvla Sašenka a rozmačkala vajgla na okraji popelníku. "Já si z toho dokonce sesumírovala takovou dojemnou story, Fanouši. Pásla by do Večerů pod lampou, kdyby ještě vycházely."
"Pověz nám to," hodil fouskem Fanda.
"Byl jednou jeden mladej, blbej a udělanej milovník," řekla Sašenka a vytáhla si z Fandovy krabičky další cigáro.
"Šíleně udělanej do tý krásný panny, která má fotra někde na ministerstvu, takže nosí nutriovej kožich a má neomezený kapesný.
Jenže ten milovník byl blbej, jak jsem už inzerovala na začátku, takže není divu, že tu krásnou pannu sbalil Vendy Suchomel levou nohou, nejspíš někde v elině, když jela z houslí. Zabýváte se hudbou, slečno? Interesantní… I já jsem hudebníkem, slečno. Ve vašich očích je jakýsi neklid… A hned si s ní dal rande, na kterým ji zmermomocnil. U takovýhle prvničky něco podobnýho způsobí děsný věci a hned dělá jednu hovadinu za druhou. No – a teď je řada na tom mladým a blbým. Domákne se toho, že jo. Udělá holce rambajz. Řekne, že pude a urazí mu palici. A taky to hned udělá. Jenže nemá šajna, že je po něm, když ho tam nechá ležet. A pak to na holku vybalí: Tak jsem s ním vymet dva plus jedna, lásko má. Padni a kaj se."
"Že by byl tak pitomej?" řekl jsem.
"To víš že jo," na to Fanda. "Hotovka. A tím si to pohnojil definitivně. Holka ho poslala někam a šla se za něj

Suchomelovi omluvit."
"Jasně," řekla Sašenka. "Domů za ním nechtěla, to jí bylo žinantní, nebo ani nevěděla, kde bydlí, protože si na to zmermomocnění půjčil cizí kvartýr. Tak holt přišla k Paňácovi. S kytkou, trdlo. Muselo to s ní pěkně zamávat, když slyšela, že je z jejího ideálu mrtvolka."
"Teda, Sašenko," povídá Fanda, "ty jsi hotová Elinor Glynnová. Dej se na spisovatelství. Nebo bys eventuelně mohla redigovat rubriku Teta Saša vám radí ve Vlastě. Třeba by ti to hodilo víc, jak reklama."
Vrchní přiklusal s dalším kyblíkem a začal čarovat se špuntem.
Hmát jsem do kapsy, vytasil portmonku a z ní padesátikačku, která mi zbyla z peněz od Háši. Položil jsem ji před Fandu a řekl:
"Hele, já už se nemůžu na pití ani podívat… Je mi blbě a bodne mi čerstvej vzduch. Ahoj, Sašenko."
"Nešil, jsme pozvaný k Olince…!"
Zavrtěl jsem hlavou a šel. Když jsem vypad na zasněženou ulici, taky mi blbě bylo. A pořádně.
Po čem, to jsem věděl jenom já.
21
Táta si ráno přispával a máma už byla dávno v práci, když jsem si ohřál na vařiči bílý kafe a namazal si chleba máslem. Chutnal jako drtiny a máslo mělo parafínovej šmak. Venku byla chumelenice jak na Špicberkách, ale já se hrdinně navlík do tlustýho svetru, omotal monťákem a obul filcový tatranky. Pak jsem tiše opustil vymrzlou kuchyň, zamknul za sebou a vyrazil do tý činy.
Bylo půl devátý. Tramvaje se couraly závějema krokem, ale pořád v nich bylo líp než venku.
Přestoupil jsem v Olšinách ze čtyřky na jedenáctku a před půl desátou jsem vylez u obchodu s nábytkem na rohu Vinohradský.
Chvilku jsem koukal, jak se z tunelu plazej zachumelený vlaky pod skleněný střechy Wilsoňáku, načež jsem zalez do prvních domovních dveří.
Trvalo mi skoro hodinu, než jsem v jednom baráku kousek pod rádiem našel u schodů tablo, na kterým se mezi obdélníčkama se jménama partají stkvěla elegantní rytá vizitka: VÁCLAV SUCHOMEL, HUDEBNÍK. Scházelo tam: & MRTVOLA. Vedle toho se tam taky pravilo, že dům je v péči nájemníků. Což znamenalo, že tady nemaj domovnici. Pro mě to byl malér, jelikož mám pro domovnice neodolatelný kouzlo a skoro vždycky mi vykecaj i to, na co jsem se vůbec neptal.
Protože Václav Suchomel, hudebník a mrtvola, s největší pravděpodobností návštěvy nepřijímal, vyšlápnul jsem do prvního patra, abych si omrk aspoň aspoň dveře. Byly vyřezávaný, bíle natřený, s mosazným knoflíkem místo kliky, nahoře měly špehýrku a pod ní stejnou vizitku jako dole, mírně zapatlanou něčím, co vypadalo jako uschlej průhlednej nitrolak nebo taky plivanec. Na patřičnejch místech byly poprášený tuhovým práškem a šedivá placka se šňůrkama hlásala kolemjdoucím:
DÁLE OD HRADU, DÁLE.
Protože se tam nic víc vykoukat nedalo, sebral jsem se a šel ven.
Naproti byla prodejna PRAMEN, tak jsem do ní zapad a koupil si na talířek deset deka bramborovýho salátu s rohlíkem, čímž jsem vyčerpal zbytek drobnejch od Háši. Postavil jsem se s tím k vysokýmu, ouzkýmu a studenýmu stolečku, od kterýho bylo vidět na protější barák, nimral jsem se rohlíkem v kyselejch bramborách a koukal, jestli se v metelici něco neobjeví. Samozřejmě, neobjevilo se nic.
Vypadnul jsem ven a na chvíli se postavil do vedlejších domovních dveří, kam nesněžilo. Oklepal jsem si sníh z tatranek. Vysmrkal jsem se. Prohledal jsem všecky kapsy, jestli v nich třeba nenajdu zapomenutýho stováka. Našel jsem jenom druhej kapesník.
Vysmrkal jsem se podruhý a schoval ho.
Přešel jsem ulici a koukal do výkladu Orbisu. Měli tam knihy.
Vrátil jsem se k výloze Pramenu. Měli tam jídlo.
Přejela tramvaj od muzea. Seděli v ní lidi.
Kouk jsem na svý boty.
Byly v nich nohy.
Znova jsem se podíval na barák, ve kterým v pánu zesnul Vendy Suchomel, hudebník, aby ho čert vzal.
Vtom se domovní dveře rozletěly; vyřítil se z nich kokršpaněl přidělanej provázkem k nabalenýmu dědečkovi, kterej měl zřejmě o procházce s pejskem docela jiný představy. Jak ho pes vláčel závějema, pošoupla se kmetovi jedna z klapek na uši až na oko, takže připomínal Jana Žižku na motorovejch lyžích. Vyrazil jsem za nima někam k Riegráku.
V parku děda pustil špagát a čokl začal poletovat sněhem jako chlupatej polštář hnanej tornádem. Zato děda toho měl dost, pomalu chodil sem a tam a zhluboka dejchal.
"Pěknej pejsánek," řekl jsem a zíral s nadšeným obdivem na vlající uši šílenýho zvířete. "To je loveckej?"
"A kdepák," na to děda. "To je kokršpaněl."
"Ale vypadá úplně jako loveckej."
"Myslíte ohař?"
"Jo, ohař. Nebo ten – křepelák."
"Je to kokršpaněl. Vy máte rád psy?"
"Děsně," řekl jsem. "Pes je přece nejlepší přítel člověka. Němej společník, co se nechá pro pána roztrhat na kousky. Umře mu na hrobě. To víte, že mám rád psy."
"Já je nemůžu ani cejtit," řekl děda ponuře.
"Tak proč ho máte?!"

"Já ho nemám," prohlásil děda. "Kdepak já a pes!"
Ohlíd jsem se na zasněženej trávník. Pes tam pořád byl. Zrovna se začal zahrabávat. Nadšeně přitom kníkal. "To není váš pes?" zeptal jsem se.
"Ne. To ta zatracená domovní samospráva. Já jim říkal, že psy nesnáším. Mladíku, já jsem listonoš na penzi. Co já zažil se psama… Hotový romány. Těch natrženejch nohavic! Věšeli se mi na pelerínu. Jeden mi shodil čepici a rozkousal kšilt. Darmo mluvit…"
"Neříkejte, že vám vnutili psa!"
"A vidíte – vnutili." Děda se ušklíb a vytáh plechovou krabičku, ve který přechovával nacpaný dutinky. "A je to prevít… Němej společník, jo, to tak. V půl pátý ráno řval jak pominutej, že vzbudil celej barák. Nechá se pro pána roztrhat na kousky? Starou belu. A umřít na hrobě? Koukněte se na něj. Viděl jste někdy veselejší potvoru? A to má pána nedávno nebožtíka."
Zastrčil si dutinku mezi zcvrklý promodralý rty, zachrastil krabičkou sirek, jednu vydoloval, opatrně škrtnul a schoval plamínek do dlaní. Počkal jsem, až zabafá, a zeptal jsem se: "Pán mu umřel?"
"Jo," kejvnul děda. "Páníčka mu někdo poslal na onen svět. U nás v baráku. Co se psem? Tak holt sousedi řekli esenbákům, že se o psa postaraj. A jak se postarali? Strčili ho mně, že prej jsem sám a mám dost času."
"A proč jste jim neřek, že ho nechcete?"
"Jak jsem moh, pane? Dyť mě přehlasovali."
"Třeba si na něj zvyknete," řekl jsem. "Když takhle vyvádí… Asi je mu s váma veselo."
Děda neřek nic, podíval se po psovi, odpliv si a máv rukou.
"A toho jeho pána teda někdo –," hodil jsem mu udici.
Děda zabral. "Co já vím," zabručel. "Celý dni troubil na trumpetu, že by se z toho jeden zbláznil."
"Myslíte že by ho jenom kvůli tomu –"
"Třeba jo. Nebo taky kvůli něčemu jinýmu. Šeršelafám. Pořád si tam tahal nějaký… No, nebudu šířit drby. Ale jestli má na svědomí tu rusálku, tak si to zasloužil. Takovej ani mezi lidi nepatří."
"Jakou rusálku?"
"Já už musím jít," na to děda. "Kiki, Kiki… K noze!"
"Vy jste dobrej," řekl jsem. "Nakousnete tady vzrůšo, a když jste v nejlepším, musíte jít. Stejně si ze mě děláte srandu, dědo. Ten čokl je normálka váš. A já už vám málem řek o chlápkovi, kterej shání kokršpaněla."
"Jakoupak srandu," urazil se. "Něco vám tu vyplesknu a vy hned poletíte na esenbé. A já nechci, aby ji do toho tahali. To vám bylo děvče… Takový bejvaly, když jsem roznášel poštu v Holešovicích, ještě jako elév céká postamtu. Kdyby bejvala měla na hlavě pořádnej klobouk s kytkama a namísto těch přezůvek botičky na knoflíčky, tak bych si snad bejval myslel, že se mi zdá o starejch časech. Vypadala dočista jako fotografie, jaký se dělávaly před první válkou."
"Třeba se vám to fakt zdálo."
"Nic se mi nezdálo. Kde bydlí ten mužskej, co shání kokršpaněla?"
"V Rybníčkách, nějakej Nývlt. Má synovce, ten je po psech celej divej. V tý rodině se celej tejden cpou vepřovou a kostí se jim na dvoře válí jako v tom kostele u Kutný hory. Pes by se u nich měl jako v ráji a vy byste zase měl ty krásný sny o rusálkách."
"Povídám, že to sen nebyl. Noc sice byla, to jo… Kolem druhý ráno. Já už mám dost špatný spaní a někdy se holt seberu, oblíknu a jdu špacírovat kolem bloku. Čas uteče. A pak už většinou přece jenom usnu. Tak jsem taky šel ven v tý noci ze středy na čtvrtek.
A jak odemykám barák, ta slečinka stála za vratama. Já povídám – na někoho čekáte, slečno? Koukla na mě a já najednou jako kdybych viděl nebožku ženu, když jsem si ji na Slovanským ostrově namlouval. Já nevím, čím to mohlo bejt… Asi že neměla žádnej ten moderní účes… Dlouhý vlasy plný sněhu – a nebyla namalovaná. V tu ránu už se mi nikam nechtělo, šáhla na mě smrt.
Jako když mě nebožka volá k sobě, dočista tak. Když jsem se vrátil do kvartýru a odstrojil se, říkal jsem si, že jsem starej blázen… Koukal jsem skrz záclonu, jenže z mýho okna až dolů ke vratům vidět není. Nevěděl jsem, jestli tam to děvče stojí dál, nebo ne. No… Bylo takňák po půl třetí, když přijel ten trumpetista… Hned jak vystoupil z auta, slečinka k němu. Řek bych, že ji nečekal, chvíli postávali u auta a mluvili, ale pak se sebrali a šli do baráku. Potom jsem slyšel, jak u sebe odmyká a povídá – hned vám naleju něco pro zahřátí. Říkal jsem si, že při tý jeho jeho mizerný pověsti může bejt i ta jeho slečinka kdovíjaký kvítko z čertový zahrádky, proto na mě taky nepromluvila, myslela si, co ji otravuju, dědek plesnivá… Jak mě tohle napadlo, tak vám mně z toho všeho začalo bejt ňák šoufl… No jo, no. Vzal jsem si holt aspirin a šel si lehnout."
"Myslíte že ho zabila?"
"Nic takovýho jsem neřek. Vzbudil mě kravál, co dělal pes. Bylo půl pátý ráno. Sousedi se taky začali budit jeden po druhým, a když na zvonění nikdo neotvíral, jenom ten pes tam vyl a štěkal, šli pro esenbé. Pak otevřeli ouředně byt a ten trumpetista tam prej ležel mrtvej. Slečinka tam nebyla, aspoň já nic takovýho neslyšel. Takže nejspíš odešla předtím. Ale jestli ho přece jenom něčím přetáhla, protože ji chtěl zneuctít, budu ji krejt do roztrhání těla. Nikdo o ní neví, jenom já. Mně je sedumdesát dva roků, mám penzi a nic si na mně nevemou… Jo – tak co teda s tím Nývltem? Jestli bydlí v Rybníčkách, to je pro mě tuze daleko. A tramvaj tam nejezdí."
"Dejte mi adresu, já mu řeknu."
"Já bydlím to – v Hlubočepích," řekl děda. "Riegrova sedmdesát dva."
Na můj vkus moh bejt trochu rafinovanější. Vymyslet si v Riegrovejch sadech Riegrovu ulici nebylo nejchytřejší a číslo baráku podle vlastního věku taky ne. Přesto si získal mý sympatie; aby neprozradil neznámou slečnu, nechal si na krku psa, kterýho neměl rád.

22

Kolem šestý večer vypadaj bufíky dost nevesele. Špinaví dědkové tam na stojáka nasávaj světlou sedmičku, u lineckejch koláčků a otlučenejch hrnků s lógrem pomlouvaj bližní nerudný ježibaby, shora padá mrtvolný zářivkový světlo a z plechovejch rakviček s přepáleným margarínem stoupá ke stropu tučná clona, za kterou se dloubaj v nose unuděný prodavačky.

Přesně tak to vypadalo v Koruně, i když je to největší automat na Václaváku. Ve velikejch poloslepejch zrcadlech to připomínalo muzeum voskovejch figur líznutejch letlampou.

Divnej chlápek v rádiovce a s černejma klapkama na uších trčel nad prázdným talířem a čmáral si prstem po mramorový desce.

Ježatej vejrostek se ládoval bramborovým salátem a přikusoval k němu sportovní stránku Mladý fronty. Vysloužilá sociální pracovnice si malovala pysky nad nedojedeným kusem dortu.

Umaštěná babka strkala vozejk s použitým nádobím a sem tam pleskla mokrým hadrem. Na vozejčku měla plechovku od okurek a hliníkovým nožem do ní seškrabávala zbytky z talířů. V kočárku typ študebakr řvalo odložený dítě.

Někdo z těch lidí na mě čekal.

Když jsem se totiž kolem poledního vrátil domů celej zmrzlej z Riegráku, povídá táta: "Máš tu ňáký psaní."

Kouknul jsem na obálku, na který bylo řádně vymláceným strojem napsáno: Vážený pan Otakar Fink, Praha 20, Hájská 16. Na druhý straně nebylo nic. Razítko bylo pražský. Vytáh jsem z kredence nůž a rozříz obálku.

Vevnitř byla přeložená půlka obyčejnýho kancelářskýho papíru, řádně upatlaná, jak na ni odesílatel lepil písmena vystříhaný z novin:

PŘIĎTE VEČIR KOLEM ŠESTY DOKORUNY A DEJTE SI TAM 13 KNEDLIKU ZVOMAČKOU. NEJNI TO ŽADNÁ LEKRACE ALE JE TO MOC DULEŽITY A SMRTELNĚ VAŽNY.

Podpis veškerej žádnej.

"Od koho to je?" zeptal se táta.

"Ále, od pionýrů," řekl jsem, "pořádaj na Polníku bojovku a potřebujou rozhodčího."

Musel jsem si vzít propustku z fabriky. Mistr měl řeči. Ukecal jsem ho, že se za dvě hodiny vrátím. Sám jsem tomu nevěřil.

V tramvaji jsem si sesumíroval přijatelnou hypotézu: Dotyčnej lepitel mě nejspíš osobně nezná, proto si vymyslel třináct knedlíků jako poznávací znamení. Sám ale žádný podobný znamení nemá, takže si nechává otevřený zadní dvířka. Může si mě v klidu prohlídnout a všecko si rozmyslet. Co všecko? Nemám ponětí. Jenom víru, že to smrtelně vážný opravdu je.

U pultu s teplejma párkama čekalo pár zoufalců, kterejm došly síly zrovna tady, ačkoliv kousek vejš po levý straně je AMBASSADOR, ŠROUBEK a ZLATÁ HUSA a hned naproti VAŠATA. Možná jim nedošly síly, ale prachy. Přečet jsem si, co nabízí místní vývařovna v omáčkách; vzhledem k pokročilý hodině měli jednu, takže jsem měl vybráno. Zařadil jsem se za dvě dámy, abych vyslech poutavý líčení, jak stará Coufalová utrpěla trojitou faktůru levýho stehna, což si vyžádá nejmíň dva měsíce sádru, pokud to ovšem Coufalová vůbec přežije, děte, pani, krz tu faktůru?! To se ví, v jejím věku, to bude starej Coufal imrvére naloženej v lihu, no jo, pani, to von pak dělá potřebu třeba na schodech, jednou se stejně uchlastá, jestli ho teda dřív nezavřou, jéžiš, pani, že by ho zavřeli, že dělá tu potřebu? Ale ne, von krade na nákladovým nádraží, kdepak by ty peníze na chlast taky bral, že jo, vona, teda jako Coufalka, mu je nedá – já si dám sekanou v bramborem a zelim, tu černou bramboru si vemte zpátky a přidejte vomastek…

"Co to bude, mladý pane?"

"É – támhletu játrovou mi dejte… A třináct knedlíků, mladápani."

Statná čtyřicátnice chápavě přejela pohledem mý vyhublý tváře a ošumělej montgomerák. "Bez masa, mladej…?"

"Já jsem vegetarián," řekl jsem.

Nejspíš byla zvyklá na všelijaký pošuky; naskládala na talíř kolem dokola knedlíky a přidala půl druhý sběračky UHO (univerzální hnědý omáčky). Vzal jsem si příbor, zaplatil u pokladny a zapad s talířem ke stolečku v rohu, abych viděl na lidi, což je starej vegetariánskej zvyk.

Sotva jsem stačil vybalit příbor, přišoural se vagabund v utahaným huberťáku, postavil si naproti mně nedopitý pivo bez pěny a zaujatě se zahleděl na těch mejch třináct knedlíků. Chvíli jsem čekal, ale nejspíš mi je počítal čistě ze zvyku. Aby mi nečuměl do huby, sebral jsem talíř a obrátil se k němu zádama.

Bylo tam zrcadlo přes celou zeď, takže jsem ho viděl zas, srandovně křivýho a zežloutlýho. Pomalu dopíjel ty svý slivky a bába s vozejkem čekala na prázdnou sklenici.

Co se ještě dalo usoudit z toho záhadnýho psaní?

Odesílatel nechtěl, aby někdo poznal rukopis. Proto ty vystříhaný a nalepený písmena. Obálku napsal na stroji, aby nebyla tak nápadná. Proč nenapsal na stroji i dopis? Protože stroj nemá a neumí na něm psát. Adresu si asi nechal napsat od někoho, komu nic neříkala, ale zato by se moh zajímat o důvod tý podivný schůzky.

Protože jsem nevěděl, ve který chvíli bude ten počet knedlíků důležitej, dělal jsem, že se rozmejšlím, ze kterýho konce začít.

Bylo to těžký rozhodování, poněvadž talíř s knedlíkama žádnej konec neměl. Napích jsem jeden plátek a prohlížel si ho zespoda, zatímco ke mně babka dostrkala těžce naloženej vehikl a vytasila svůj rychlopalnej utěrák; plácla s ním těsně vedle mýho talíře a zasyčela: "Nejste náhodou pan Fink?"

"Náhodou jo," řekl jsem.

Tvářila se, že jí to je volný, a přerovnávala na vozejku talíře.

"Josef, že jo?" řekla. "Ze Střešovic."

"Otakar," řekl jsem. "A přišel jsem na svejch obvyklejch třináct knedlíků."

"Jo? A odkudpak?"
"Ze Skalky."
"Tam to znám. Nebydlíte v Dubečský?"
"V Hájský, číslo šestnáct."
"To jo," kejvla. "Počkejte na mě v pasáži. Máte rád makovec?"
Nečekala na odpověď, popadla vozejk a řízla zatáčku.
Zakejval jsem na somráka v huberťáku. "Dobrý chutnání,"

chýba strana

ice s bílejma čepicema a zachumelený vozejky.
"Podejte mi ruku," řekla bába, která viděla potmě.
Čekal jsem, že mi její ruka zůstane v sevřený pěsti, načež se stařena zachechtá a přetáhne mě prázdným rukávem.
Vláčela mě za sebou a ačkoliv normálně šla, já vesele škobrtal o zpuchřelý rakve s hnátama, který mě mlátily do šimpánu. Potom jsme zase šplhali někam nahoru po ohavně křivolakým schodišti z prošlapanejch kamennejch kvádrů.
"Pozor," řekla bába. "Tady nejni klandr."
"Stejně bych ho neviděl," já na to.
"A tudle…," zaševelila, "tudle nejni podlaha. Hodně velkej krok, jo? A pozor na tu tašku."
Udělal jsem hodně velkej krok a dal pozor na tašku.
"Už jsme tady," řekla. "Už jsme tu."
Cinkly klíče, něco vrzlo.
Někam jsem vlez, znova to vrzlo.
Dejchlo na mě teplo.
Další dveře prosvítaly ze zlověstný temnoty blikavejma škvírkama.
"Děte dál, mladej pane," špitla moje ďábelská průvodkyně a vyškubla mi tašku s polívkou. "Jen děte dál, nebojte se."
Napadlo mě, že tam vlezu, dveře se za mnou neprodyšně zabouchnou a ozve se obludný skřípění skrytýho mechanismu. Už jsem viděl titulky:
OBĚŤ VRAŽEDNÉ STAŘENY – NADĚJNÝ ČLEN VOLEBNÍ KOMISE VE SMRTÍCÍM LISU!
Nahmatal jsem něco jako kliku, staromódní železnou, s placatým knoflíkem nahoře. Zmáčk jsem ji a otevřel. Dveře drhly o podlahu z vyšlapanejch prken s vyboulenejma sukama.
Za dveřma byl pokoj neuvěřitelně přecpanej spoustou starýho nábytku, na kterým se povalovaly a postávaly vázičky, škatulky, knihy, klobouky, košíky s klubkama barevný vlny, mosazný svícny, flašky, křesadla, vycpaný sůvy a tetřevi a malovaný fajfky; taky piksly od Kutinovejch pochoutkovejch sleďů plný knoflíků, sošky psů a pidižvíků nahatejch i oblečenejch, háčkovaný dečky a budíky. Ze stropu visel nakřivo lustr s barevnejma skleněnejma cingrdlátkama, ale světlo místo něj obstarávala tlustá svíčka zastrčená do mosaznýho svícnu na vyřezávaný toaletce s přeraženou deskou z červenýho mramoru. Ze stěn vymalovanejch předpotopním válečkem s růžičkama civělo plno svatejch v červotočivejch rámech, tu a tam prostřídanejch fotkama rakouskouherskejch šikovatelů a kloboukatejch paniček s vytřeštěnejma očima. Na jediným okně visela na pár hřebíkách tlustá houně; dlouhatánská, sedmkrát zalomená a cikcak zdrátovaná roura vedla do invalidního vincka zušlechtěnýho stříbřenkou; místo jedný ulomený lví pracky měl tři cihly, a protože nebyly akorát, tak ještě kus tašky ze střechy. Sálalo z něj vedro jak ze sopky.
Požárním předpisům navzdory stálo naproti vinckovi a pod rozsvícenou svíčkou krátký kanape s vysokým, parádně vyřezávaným opěradlem. Z vyrudlýho sametovýho potahu vylejzala dírama čalounická tráva.
Na kanapi seděla Jana Šimšíková.

23

"Ahoj," řekl jsem.
Neviděl jsem ji dva roky a kromě vlasů a bledejch očí jsem si z ní pamatoval hlavně horečnatej polibek, kterým se princezna Kunhuta zaslíbila Přemyslu Otakarovi Finkovi. Dokonce jsem nevěděl ani to, jak je velká, protože ji tenkrát nohy neunesly.
Zato jsem předpokládal, že zamordovala trombónistu. V důsledku toho bylo další pokračování Dějin národa českýho prakticky vyloučený, a nemůžu říct, jak jsem tak na ni koukal, že by mi to nepřišlo líto.
Neřekla nic; pomalu vstala, udělala dva kroky, opřela se o mě a dala se do pláče. Chtěl jsem jí dvorně podat kapesník, jenže jsem pořád měl jen ty dva špinavý. Jak mi tál sníh na vlasech, tekla mi po nose kapička.
"Oto," řekla najednou, "ty se ani nedivíš, že chodím?"
"Tvůj táta mi to řek."
Zvedla ke mně obličej, trošku jinej než tenkrát. "Ty jsi byl u našich? Nebo –"
"Byl jsem u vás doma. Kde jsem tě měl hledat, když jsem nevěděl, odkud jsi telefonovala?!"
"Já jsem pořád tak šíleně hloupá," řekla. "Skoro jako tenkrát, když jsem si myslela, že mě odvezeš do Prahy i se saněma. Bože, Oto… Kdyby se to tak mohlo vrátit…! I s těma ochrnutejma nohama by to bylo lepší."
Dveře skříply o podlahu. "To sou hříšný řeči, děvenko," řekla babka. "Nesu vám culifindu a makovec, abyste tu

neseděli jenom tak. A co takhle – chuť na polívku z Koruny nemáte?"
"Na polívku ne," řekl jsem. "Ale kafe si dám."
"Sedni si, Oto," řekla Jana. "To jste hodná, babi… Ota si na tom vašem makovci určitě pochutná. Sedni si tuhle, Oto… Na kanape. Já ti přišoupnu stoleček."
Koukal jsem, jak chodí sem a tam. Dočista normálně. Hustý, dlouhý a jen mírně zvlněný vlasy měla rozsypaný po fialovým županu; díky blikotavýmu světlu svíčky vypadal jako královský roucho z drahocennýho sametu, ačkoliv byl jistě řádně prožranej od molů a bába si ho zakoupila na Český jubilejní výstavě zároveň se zouvákem a kratiknotem. "Já zase du," řekla. "Myslím, že si máte o čem povídat, když jsem kolem toho musela nadělat tolika tajností. Dyby došel makovec, tak si řekněte. Mám ho dva plechy.
A kafe plnej krajáč."
Shodil jsem kabát a svalil se na kanape. Jana odněkud vydolovala mrňavej viklavej stoleček s oválnou deskou plnou kroužků od mokrejch květináčů. Postavila na něj dva hrníčky s bílým kafem, který bábrle nechala na červeným mramoru toaletky. Přidala smaltovanej plechovej talíř s nakrájeným a pocukrovaným makovcem.
Načež se posadila vedle mě a řekla: "Já jsem hrozně šťastná, že jsi tady… Teď je mi dobře aspoň na chvíli."
Sáhnul jsem po makovci a poslouchal přitom cválání svejch ponurejch myšlenek. Jana si vzala taky a způsobně si ukousla skřivánčí sousto. V jednom koutku růžový pusy jí zůstal přilepenej drobeček.
"Nemáš mi co říct, Jano?" zeptal jsem se.
"Proč myslíš, že jsem tě sem pozvala? A komu jinýmu bych to měla říct? Ani babička o tom neví."
"To je tvoje babička?"
"No… Vlastně teď jo."
"Maminka tvý mámy, nebo doktora Šimšíka?"
Zavrtěla hlavou. "Víš, umřela jí vnučka… Už dávno. A když jsem přišla já, nechala mě tu. Neměla jsem kam jít. Bojím se venku.
Hledá mě to."
"Co? Co tě hledá?"
Trošku jsem se jejího vysvětlení bál. Přece jen jsem si nebyl jistej, jestli to má v hlavě v pořádku.
Schoulila se do koutku gauče. "Oto," řekla, "proč jsi mi nikdy nenapsal adresu? Byla jsem šťastná, že na mě nezapomínáš, ale nemohla jsem ti odpovědět… Čekala jsem pořád, že přijedeš…
Jenže ty jsi nejel – až jsem se začala bát, že jsi to tenkrát nemyslel vážně."
Tvářil jsem se zavile a žmoulal makovec.
"Já vím, neměla jsem pochybovat. To… bylo ode mě špatný, viď."
Napil jsem se kafe, až mě škraloup praštil přes nos.
"Pak jsem byla v nemocnici," pokračovala. "Vyšetřovali mě, že mi budou operovat páteř, měla jsem strach, že jim tam přitom třeba umřu – a najednou přišel ten zázrak s tím… S tou cystou."
"Tvůj táta mi to vysvětlil."
"Řek jsi našim, že jsem ti telefonovala?"
"Nic jsem jim neřek. Zato oni mi řekli, že jsi zmizela jenom v nutriovým kožichu, když ti táta dal pár pohlavků. Proč jsi jim kradla ty peníze, Jano? Byli by ti je rádi dali, kdyby sis o ně řekla."
"Lhali. Nedali by mi nic, kdybych jim řekla, na co potřebuju peníze. Musela jsem je mít… Nechtěla jsem si s sebou brát nic z toho, co mi dávali, jako když mi prokazujou kdovíjakou milost.
Nakoupila jsem si všechno nový, po kouskách… Schovávala jsem to do altánku na zahradě."
"Akorát tý nutrie ti bylo líto."
"Myslíš že mě zajímá ten kožich, Oto? Musela jsem si ho vzít, protože na jinej kabát mi nestačily peníze."
"Že to jsou jejich peníze, ti nevadilo?!"
"Věřila jsem, že jim je vrátím. I s tím kožichem. Stejně to není královskej hermelín spanilý Kunhuty. A co na tom? Vždyť ty taky nemáš brnění."
"Jano," řekl jsem, "přestaňme si hrát. Čím tě oblbnul ten Suchomel?"
Zabodla mi do očí rozhořčenej pohled. "Jak si můžeš myslet, že – přijela jsem za tebou. Už jsem bez tebe nechtěla bejt."
Byl jsem rád, že nepřijela za Suchomelem. Jenom mi nebylo jasný, proč se zároveň bojím, že lže, když na tom vlastně vůbec nezáleželo.
24
"Nezapomeňte si přiložit," krákla vedle babka.
Našel jsem uhlák a lopatku, otevřel dvířka kamínek a šoupnul do nich pár kousků rozlámanejch briket. Načež jsem znova zapad do vysezenýho dolíku.
"Oto… Odkud vlastně víš – o něm?"
"Od vašich. Maminka si vzpomněla, jak s tebou mluvil na plese.
Jméno neznala, ale řekla mi název orchestru. Taky si vzpomněla na zapomenutou tužku, ke který se nikdo nehlásil.
Napadlo mě, že ti psal svou pražskou adresu a tužku tam zapomněl. Zjistil jsem si, o koho šlo, a šel jsem za ním do baru, kde měl hrát. Jenže – už tam nehrál."
Najednou jsem viděl, jak se makovec drobí na královský roucho, až se rozdrobil úplně. "Kdybych tak o tom nemusela mluvit!" vykřikla. "Jenže to bych to taky musela zapomenout. A to nedokážu… Nikdy to nedokážu. A jak bych taky mohla?"
Blesklo mi hlavou, jak by bylo krásný, kdyby neměla na co zapomínat a já nepotřeboval nic vědět. Ládovali bysme se makovcem a vyprávěli si blbosti. Jak jsem si vůbec tenkrát moh myslet, že má bezbarvý oči? Měla je šedivý, a když se v

nich odrazilo světlo svíčky, byly lehounce nazlátle modrozelený.
"Proč ti napsal svou adresu?" zeptal jsem se.
"Přišel mě vyzvat k tanci," řekla. "Jenže já neumím. Přemlouval mě, že to nic není, že mě to naučí. Napadlo mě přitom, že tě třeba zná, když přijel z Prahy. Viki Hášová mi jednou řekla, že jsi taky u nějakýho orchestru."
"Kruci. Mohla ti dát mou adresu rovnou."
"Já se jí bála zeptat… Třeba by to řekla našim."
"Tak ses zeptala jeho?!"
"Zeptala. Povídal mi, že tě zná, ale přesnou adresu neví –, ale že by mi ji třeba zjistil, kdybych někdy přijela do Prahy. Že bych si od něj mohla zatelefonovat. Proto mi napsal, kde bydlí."
"Zatracenej parchant. V životě mě neviděl. To tě nenapadlo, že by to moh vyřídit poštou, když už byl tak ochotnej?"
"Vždyť říkám, že jsem šíleně hloupá."
"Kdepak jsi sebrala to šíleně?"
"Já nevím… Asi to mám od holek v Kladrubech. Učili mě tam chodit, víš. Nešlo mi to hned, vždyť jsem neměla skoro žádný svaly. Atrofie. Kdybys byl tenkrát viděl moje nohy…! A koukni – teď je mám docela normální."
Vyhrnula si roucho kousek nad kolínka, jak na to byla zvyklá z prohlídek u všech možnejch doktorů. To se ví, vůbec to nebyly normální nohy. Ani bábiny vlněný punčochy nedokázaly svejma nesčetnejma faldama zakrejt, že ty dvě hubeňoučký chudinky skoro deset let nechodily. Měl jsem chuť vzít je na klín a pochovat, jako jsem kdysi nes v náručí jejich majitelku.
Přikryla si kolena a řekla: "Musela jsem si tě najít sama, když jsi tak dlouho nešel. Vždyť jsem přece nemohla vědět, jestli jsi za mnou už třeba nebyl, byla jsem dlouho v nemocnici, potom zase v Kladrubech na rehabilitaci… Naši by mi to určitě neřekli. Nikdy mě neměli rádi… Jenom mi pořád kupovali drahý věci, abych nepoznala, že by mě radši vůbec neměli. Byla jsem akorát jednou za život šťastná, víš, tenkrát s tebou. Celý dva roky jsem tě neviděla, nekonečnou dobu! Tak jsem se za tebou rozjela. A když jsem vystoupila v Praze z vlaku, myslela jsem, že jsem od tebe kousíček."
"Kdybych to bejval věděl," vzdychnul jsem. "Ach jo."
"Šel bys mi naproti?"
"Čekal bych na nádraží."
"A potom bys mě zaved k sobě?"
"To se ví." Zaprášilo se mi od huby, ale asi to byl jenom moučkovej cukr z makovce. Moc rád bych viděl, jak by se asi tvářil táta, kdybych Janu přived a řek: Drazí rodiče, tohle je spanilá Kunhuta, která utekla z domova a bude u nás bydlet, alébrž mě miluje.
"Oto, já jsem tak šťastná, že tě mám."
Přitom jsme pořád dřepěli na kanapi metr od sebe jako vzorný žáčkové ve škole. Vzpomněl jsem si, jak jsem tuhle seděl s Marií na drátěnce. Kruci, nebyl jsem tady kvůli citovejm výlevům.
"Dopověz mi to."
"Nebyl doma," řekla. "Ale já ho musela najít… Chodila jsem Prahou, taky jsem jednou zabloudila, ale pořád jsem se tam vracela. Potom přišel večer a zamkli dům. Chodila jsem tou ulicí nahoru a dolů, chvilkama jsem se schovávala v domovních dveřích, byla mi zima a hrozně mě zábly nohy. Když konečně přijel autem, bylo už skoro k ránu. Byl překvapenej a pozval mě nahoru. Nebyla jsem si jistá, jestli se to sluší, jenže mi byla strašná zima, třásla jsem se, ani mluvit jsem skoro nemohla. Potom jsem se ho zeptala, jestli mi zjistil tvou adresu. Povídal, že ji má poznamenanou nahoře, jen ať jdu klidně dál. Tak jsem šla…
Myslela jsem si, že si tu adresu opíšu a půjdu za tebou. Jenže on ji nemoh najít… Pořád říkal jen vydržte, vydržte, však já ji najdu… A dál už to mám v hlavě všecko popletený. Hrála jsem si s pejskem, vypila jsem něco pro zahřátí… Byla jsem tak strašně unavená a nevyspalá, že jsem asi nebyla docela při smyslech, Oto."
"Proč myslíš, že jsi nebyla při smyslech?"
"Bylo mi hrozně k smíchu, jak ten pes vyváděl," řekla.
"Neuvědomila jsem si, že pořád piju a nejsem na to ani trochu zvyklá. Jen jsem se smála jako blázen a válela se s Kiki po koberci… A – potom –" Zakuckala se, jako kdyby jí vlít do koláčový dírky celej makovec i s talířem a cukřenkou. Oči měla skoro jako ty ženský na zdech. Natáh jsem k ní ruku, popadla mě za ni, překulila se mi na klín a zajíkavě drmolila, jako by ji někdo nutil číst nahlas nemravnou knížku: "Vyhrnul mi sukni a začal mi stahovat kalhotky. Kopla jsem ho. Řek sprostou nadávku a znova se na mě sápal. Vytrhla jsem se mu a vzala tu láhev… Oto – já přece musela. Byl by mě znásilnil."
"Praštila jsi ho?"
"Ano. Láhev se rozbila… Padnul na zem a na hlavě měl krev.
Běžela jsem do předsíně, vzala si kožich, obula jsem se a vyběhla na chodbu. Byla tam tma, nevěděla jsem, kde je vypínač – stejně bych se ale nejspíš bála rozsvítit." Mluvila čím dál rychlejc.
"Jenom na jednom místě padalo na schody trochu světla oknem… Od lamp na ulici. Tápala jsem po schodech dolů, jednou rukou jsem jela po stěně a druhou jsem měla napřaženou před sebou, bála jsem se jít podle zábradlí… A najednou – to ti byla hrůza, Oto.
Bože… Co jsem to vlastně viděla?!"
Zmlkla a zuby jí zajektaly.
"Neboj se, Jano," řekl jsem. "Vždyť jsem tu s tebou."
Nadzvedla se, trochu zaklonila hlavu a podívala se mi do očí. Pak si mě zničehožnic přitáhla, jako tenkrát ve vzdálený minulosti měla zas horečkový rty a zimničnej stisk, ucejtil jsem zvláštní hřejivou vůni, která z ní vyvěrala, přivinul jsem ji k sobě a tak jsme zůstali nekonečně dlouho, zatímco v kamínkách s praskotem explodovala celá doba kamenouhelná,

venku v hučícím blizardu vířil všechen sníh minulejch i budoucích ledovejch dob, vrávorali tam a padali vymírající mamuti a na diluviálním nočním nebi nad nima se souhvězdí měnily z Oriónů a Velkejch vozů v Andromedy a Kštice Bereniky, aby se nakonec rozsypaly v hvězdnej prach… Až mi z toho dočista zdřevěněla noha.
"Miluješ mě, králi železnej a zlatej?"
"To se ví, že tě miluju, Kunhuto," řekl jsem. "Vždyť už jsi velká ženská." Což byly jenom silný slova, abych třeba neplác něco, co bych potom nemoh vzít zpátky. Až jsem se lek, co mě toho najednou napadlo. Dokonce i to, že bych to možná ani vzít zpátky nechtěl.
Nejspíš se mi zasekla vestavěná korekce.
25
"Já du spát," ozvalo se za dveřma. "Je plno hodin. Až pude mladej domu, pořádně za ním zamkni a zastrč. A kdyby nešel, tak mu holt ustel peřinu na faulenc. Dobrou noc, jo?"
"Ano, babičko," řekla Jana.
Vzpomněl jsem si, co jsem slíbil mistrovi ve fabrice. "Vždyť já už stejně musím jít, babi," řekl jsem.
"Kdopa vás vyhání. Na faulenci se vychrníte do alelujá. A Janička se aspoň nebude bát." Zavrzala postel. Hek, hek, udělala bábrdle.
Vyrušila nás v pravým momentě, protože díky tý zaseknutý korekci jsem se právě chystal objevit perpétum mobile a stroj času. Jana si zase způsobně sedla, ale o kus blíž, aby mě mohla držet za ruku. Popad jsem tou druhou kus makovce, kterej mi v tu chvíli připadal jako jedinej pevnej bod v prostoru. "Jano," řekl jsem, "čeho by ses tady měla bát? Co se ti stalo na těch schodech?"
"Vrazila jsem do toho," řekla. "Do tý – příšery."
"Žádný nejsou," řekl jsem. "Byla jsi opilá a s nervama v háji. Jsou lidi, co viděj po chlastu fialový pavouky a oranžový slony. A když na to nejsi zvyklá… Něco se ti asi zdálo."
"Nezdálo. Myslíš, že jsem nevystřízlivěla, když jsem se musela bránit tomu… Ani hlava se mi nemotala. Kdybych to jenom viděla… Jenomže já na to sáhla. Bylo to kousek pod tím místem, kam svítilo světlo zvenku… Ta – věc… byla chlupatá jako malý zvíře, který se mi hned vysmeklo z ruky… Ztratilo se to ve tmě.
Zastavila jsem se. A najednou ti do toho světla – nebylo to moc jasný světlo, možná jenom odraz lampy od domovní zdi – něco se proti mně vztyčilo… Bylo to strašný, Oto. Příšerná, docela holá lebka a děsný vyceněný tesáky… Jako když mě to chce zadávit."
Přeběh mi po zádech mráz.
"Ani nevím, jak jsem kolem toho proklouzla," pokračovala.
"Vyrazila jsem na ulici a běžela pryč… Už sem tam chodili lidi, snad do práce… Utíkala jsem až na náměstí… Na Václavský náměstí. Teprve tam jsem se trochu vzpamatovala z tý hrůzy."
"A dál? Co jsi dělala dál, Jano?"
"Šla jsem na nádraží. Najednou se mi strašně chtělo spát, tak jsem se posadila do kouta v čekárně a na chvíli jsem usnula. Ale brzy jsem se zase vzbudila… Přišli tam dva v uniformách, vojáci… Dali se se mnou do řeči, pozvali mě do restaurace. Šla jsem, protože jsem zahlídla esenbáka, bála jsem se, že mě třeba hledají. A taky jsem měla hlad. Oni… měli nějakou dovolenou, přijeli odněkud… Snad z Boleslavi. Jeden se mě vyptával, co mám za starosti, že jsem taková utrápená… Co jsem mu mohla říct?
Pak jsem s nima chodila po Praze, byli jsme taky na Hradě… Oto, já se jim rozbrečela v královský hrobce. Protože jsem si uvědomila, jak už je to dávno, co žili, Přemysl Otakar i Kunhuta… Byli na mě hodný, chtěli mi pomoct… Tak jsem jim pověděla, že tě hledám. Toho hubenějšího, jmenoval se Standa, napadlo, že bys třeba moh mít telefon. Sehnali mi hromadu drobných a já to potom zkoušela z automatů, jenže jsem nevěděla, kterej z těch Finků to je… Ani jeden z nich nebyl Ota. Taky mě přitom napadlo, že třeba vůbec telefon nemáš, ale zkoušela jsem to dál… Když se někdo ozval, poslouchala jsem hlas… Ten voják mi říkal, že by mi tvou adresu určitě dali na evidenci, jenže já se tam bála, aby na mně nechtěli průkaz… Zapomněla jsem ho doma, u nás ho s sebou nikam nenosím. Byli jsme na obědě, pak někde na večeři… Oni museli odjet. Standa mi dal adresu, kdybych tě nenašla a rozmyslela si to, říkal, že se mu moc líbím… Než odešli na vlak, koupil mi karafiát."
"A s tou kytkou jsi pak šla –"
"To byla náhoda, Oto. Vůbec jsem nevěděla kam jdu. A najednou jsem viděla nápis Bajazzo. Vzpomněla jsem si, že – on říkal, že v tom podniku hraje. Že mě tam zavede a ukáže mi… Nevím už co.
Mě najednou napadlo, že jsem ho třeba nezabila, že jenom omdlel, a že se zbytečně trápím. Tak jsem vzala za kliku a vešla dovnitř… Viděla jsem v dálce hudebníky, ale nebyla jsem si jistá, jestli je mezi nima… on. A potom –" Její ruka se otřásla, sama od sebe, jako by k ní vůbec nepatřila.
"Trumpeťák řek, že hrajou na počest svýho zesnulýho parťáka," řekl jsem. "Vendyho Suchomela. Ty jsi upustila kytku a utekla."
"Od koho to víš?"
"Vždyť tě tam viděl kdekdo."
"A všimli si taky – tamtoho?"
"Čeho, Jano?"
"Přišlo to tam za mnou… Ta – ta příšera, Oto."
"Nic neviděli. Jéžiši – vždyť by to v tý dupárně muselo bejt šíleně nápadný!"
"Nebylo to v sále… Stálo to v takovým tmavým koutě, viděla jsem, jak se to na mě šklebí. Zahlídla jsem to jen na docela malou chviličku… Hned nato jsem se obrátila a vběhla do chodby mezi tím tanečním sálem a vchodem z ulice – a utekla jsem ven."

"Neblázni… Kdo ví, kdo to byl."
"Bylo to ono. Docela jistě."
"Jak to vypadalo?"
"Mělo to příšernou holou lebku… Cenilo to zuby a ruce to mělo nad hlavou – a ty ruce neměly prsty, Oto. Jen takový kratičký kousíčky… Vypadalo to skoro jako tlapy, ze kterejch lezou drápy."
"Nic takovýho neexistuje, měj rozum, Jano."
"Co si mám počít…? Já už asi žádnej rozum nemám. Opravdu jsem to viděla."
"Dobře, něco jsi tam vidět mohla. A dál?"
"Jak jsem to zahlídla, zakryla jsem si obličej rukama, jenže to k ničemu nebylo, dobře mě to poznalo. Přišlo to tam přece proto, že jsem tam přišla i já. Já myslím, Oto, že je to něco, co pronásleduje nepotrestaný vrahy. Svědomí má jistě strašnou podobu."
"Pokračuj a přemejšlení nech na mě."
"Pospíchala jsem pryč… Když jsem došla k telefonní budce, zkusila jsem ještě jednou zavolat… a najednou jsem poznala tvůj hlas. Byla jsem ráda, že jsem tě našla, dokud jsem nezahlídla, že se to plíží za mnou. Zastavilo se to na protější straně ulice a pozorovalo mě to."
"Holohlavý, bezprstý, s vyceněnejma zubama?"
"To ve tmě vidět nebylo, jen vysoká černá postava."
"Proč jsi myslela, že je to zase ono?"
"Já nevím… Ale bylo to jistě ono. Ta – příšera. Upustila jsem sluchátko a začala utíkat. Přeběhla jsem před tramvají, myslela jsem, že už jsem se tomu ztratila, ale pak jsem to zahlídla zase.
Vběhla jsem někam do dvora, chtěla jsem se schovat – a potkala jsem babičku. Když jsem jí řekla, že mě někdo honí, vzala mě k sobě. Potom jsem jí dala tvou adresu, pamatovala jsem si ji ze seznamu, řekla jsem jí, že se nikdo nesmí nic dovědět… Slíbila mi, že tě sem přivede. Já se bojím ven, protože to tam na mě určitě někde čeká! Oto, prosím tě, zůstaň tu se mnou…!"
"Když tady zůstanu, nic nevyřešíme."
"Co chceš vyřešit? Já ho přece zabila… a na to je – trest smrti, ne? Chci abys tu byl se mnou, dokud mě nenajdou."
"Víš, co je to sebeobrana?"
"Jenže já nikomu nedokážu, že to bylo v sebeobraně. Přijela jsem za ním sama. Šla jsem k němu v noci. Co budu komu povídat? Kdo mi bude věřit? Už je mi skoro osmnáct let. Jsem normální, ne? Musela jsem přece vědět, co dělám, kam jdu…"
Najednou vedle vrzla postel a ozvalo se: "Pojte sem, pane Fink. A ty di, beruško, spát. Teďkon je čas na spaní. Musím si s Otíkem popovídat."
"Moment, babi," řekl jsem. "Hned to bude."
Jak jsem vstal, Jana se na mě pověsila.
"Oto," vzdychla, "lásko moje… Prosím tě, nenechávej mě tu samotnou… Nechoď pryč!"
Setřás jsem ji a řekl jsem: "Jsi dospělá ženská. Jdi si lehnout. Nech mě jít. Všechno jsi mi řekla a tady s tím nic neuděláme. Rozumíš mi? A nekoukej na mě takhle; uhranutej rytíř je blbej rytíř. Čau, princezno."
Snad chtěla něco říct, ale já sbalil kabát, otočil se na kramfleku a vypad z komnaty.

26

Vedle hořelo světýlko pod začouzeným cylindrem. Ve stísněný kuchyni stály kachlový kamna, který měly oboje dvířka různě pospravovaný drátem, byla tam skvrnitá, kdysi dávno snad bílá kredenc, stůl až k podlaze omotanej starým sepraným ubrusem přidělaným napínáčkama, na zdi police s otlučenejma kořenkama a stejně omlácený modrý pokličky na pověšeným držáku. Ze stropu visely dva dráty se zčernalou mosaznou objímkou z Edisonovejch časů, která už dávno zapomněla, co je to žárovka. Nejvíc místa tu zabírala dřevěná postel, na který pod obrovitou duchnou trůnila babka ještě pořád omotaná svým tlustým vlňákem.
"Pojte sem," řekla. "Sedněte si na pelest."
"Musíme šeptat," pokračovala, když jsem jí vyhověl. "Ať to chudinka radši neslyší. Tak nejdřív, pane Fink… Je mišugé, nebo není?"
"Ne," odmít jsem to s konečnou platností. "Od svejch šesti let byla na vozejčku a teprv někdy před rokem začala chodit. Takže je prostě taková… no, trošku jiná než holky v jejím věku."
"Má vás nejspíš moc ráda," sykla babka.
"Hm," udělal jsem.
"A co vy? Taky ji máte rád?"
Neřek jsem nic.
"Třeba si myslíte, že do toho starý bábě nic není," povzdychla si. "Dyť ani nevíte, co jsem zač, že jo? Ňáká Hadrabová Anna.
Vdova, už skoro dvacet let. Je mi čtyřiasedmdesát, ale eště furt můžu dělat a myslí mi to taky dobře. Tady ty baráky se všecky maj zgruntu přestavovat, proto tady už skoro nikdo nebydlí, víme? Mně se vocaď nechce, já se tu narodila. Taky mi dali vejpověď, a že prej mě přestěhujou někam do paneláku. Kdepák. Budu tady, dokuď mi to nezačnou bourat nad hlavou… No nic. Byla jsem minulej čtvrtek se starou Vohnoutovou v biografu na tom Ďáblova krása, potom jsem k ní zašla na kus řeči, domů jsem šla až v půl dvanáctý… Jináč takhlenc v zimě chodím spát se slepicema, ušetří se uhlí a petrolka. Dole v průchodu jsem se s ní srazila, že prej ji někdo honí… Kolipa jí je? Patnáct?"
"Sedmnáct pryč."
"Nemá vobčanku. Víte, já nejsem tak praštěná, abych si myslela, že ji tady můžu schovávat furt. Jenže ona se něčeho

bojí, a mně je jí, chudinky malý, líto. Měla jsem taky takovou vnučku… Je na pravdě bóží. Jo, tak to je. Tak co uděláme, pane Fink? Vy víte, z čeho má strach, že nechce na ulici?"
"Něco vím a něco zase nevím, paní Hadrabová."
"To je hotový proroctví slepýho mládence, helejte."
"Nějakej chlap ji chtěl…. No, víte co."
"Ji…? A co to mohlo bejt za prasáka?!"
"Takový jsou, paní Hadrabová."
"Vy ho znáte?"
"Je po smrti. Bránila se a rozbila mu hlavu flaškou."
"Ježíšku na křížku… Zabila ho?!"
"Myslí si to. A ten chlap opravdu mrtvej je."
"A sakra. Tak ona se vlastně bojí, že ji seberou…"
"To taky, paní Hadrabová. Jenže to není všecko. Když od toho chlapa utíkala, potkala v baráku na schodech… Já nevím, jak to popsat. Bylo to dlouhý, černý a mělo to holou hlavu s vyceněnejma zubama."
"Fujtajfl," na to babka. "Chudinka malá… To ji chytá fantas."
"Potom se jí zdálo, že to za ní jde po ulici. Před tím utíkala, když se potkala s váma. Teď se bojí, že to na ni venku čeká."
"Z toho jsem tumpachová."
Byl jsem z toho taky tumpachovej a světýlko pravdy zatím blikalo strašně hluboko.
"Ona nemá rodiče?"
"Ale jo… Jenže jsou to paďouři. Nechce se k nim vrátit ani za nic."
"To jsou věci," řekla Hadrabová. "Co teď? Já tu s ní furt bejt nemůžu, chodím do tý Koruny, penzi mám tak tak pro sebe. Já myslela, že si ji vemete k sobě."
"To nejde," řekl jsem. "Máme malej byt, a kdybych to našim řek, chtěli by, abych ji odved k esenbákům."
"Kdepak, k těm teda ne. Spustili by na ubožátko bandurskou… Ještě by se z toho pomátla doopravdy. Šmarjápano, co teďka? Přece ji tu nemůžeme ukrejvat do nekonečna? A když ji tu nechám samotnou… Co když sem za ní vleze ten plešatej fujtajblík…?
Kdopak ví, co to je zač. V těhlenctěch starejch uličkách se někdy dějou věci… Zrovna tady prej strašívala jeptiška, kterou někam zazdili, protože se spustila se Židem. Safra, safra, to je teda polízanice."
"Vadilo by vám, kdybych sem k Janě někoho na pár dní přived?"
"Ale pánbu chraň, nevadilo. Když to bude jen na pár dní… Aspoň jí tu bude veselejc. A kdo by to jako měl bejt, ňáká ženská osoba?"
"Jo. Aby měla kamarádku. Fakt jenom na pár dní, paní Hadrabová…
Než se to vysvětlí. Jana za to přece nemůže, ať už toho chlapa zabila, nebo ne. Kdyby se mu bejvala neubránila…"
"Umřela by hanbou," kejvla Hadrabová. "A co budete dělat vy?"
"Všecko," řekl jsem.
"Potěš vás pánbu. Zajdu se pomodlit k Jezulátku. To už pomohlo leckomu a všecko to tam maj vyvěšený."
"Trefím ven a zase zpátky?"
"Támhle v kredenci je baterka. A měl by tam taky bejt kousek krejčovský křídy. Pozor na tu díru v pavlači. Až slezete na dvůr, můžete jít ven, kterejma vratama chcete, dycky dojdete na ulici… Tou křídou si udělejte křížek, abyste trefil zpátky.
Kolik křížků chcete, nikdo si jich nevšimne. Stejně je to tu všechno počmáraný od harantů. Jenom se nevracejte v ňákou nekřesťanskou hodinu. A klepejte ňáko, abych poznala, že jste to vy."
"Jednou, dvakrát a čtyřikrát."
"Třeba. Proč ne třikrát?"
"Geometrická řada," řekl jsem. "Jenom sem nikoho nepouštějte."
"To bych byla blázen, pane Fink."
Když jsem obcházel díru na pavlači, slyšel jsem, jak se hrabe z postele. Počkal jsem, až zamkne na dva západy a zastrčí bytelnou petlici.
Vymotal jsem se na ulici, když jsem počmáral kilometry zdi křížkama. Lek jsem se nějaký paní ve tmavým kabátě, do který jsem málem vrazil hned za vratama, ale zazděná jeptiška to nejspíš nebyla, protože se lekla víc než já. "Jéžiš, pardón," povídám.
"Já nerad."
"Nic se nestalo…," odpověděla zdvořile, ale hlas se jí třás.
Třeba bych se jí bejval ještě chvíli omlouval, mít na to dost času. Jenže já neměl vůbec žádnej.
27
Nebyl zrovna ten nejvhodnější čas na návštěvy, když jsem zazvonil u vrat spoře osvětlenýho baráku ve Vysočanech a vylákal Slizouna s klíčem. "Hele, mladej," hodil mi mokře v ústrety, "když je zamčíno, tak sem nikoho nepouštím, leda za uznávací příspěvek."
"V sobotu jsem vám dal pětku," řekl jsem.
"No jo, jenže za telefon."
"Ale nedovolal jsem se. Slečna Zvoníčková je doma?"
"Co by nebyla."
"Pokračujte v ostraze," doporučil jsem mu a rozběh se do schodů.
Protože byl všední den, poletovaly po chodbách ženský v teplákách, všude byly zotvíraný dveře a zavánělo to kafem,

černou kočkou a ohřejvaným lečem. Tu a tam některá dáma vyprskla, když jsem klusal okolo a bodře zdravil (všichni jsme odboráři, zdravíme se Čest práci). Někde hrál gramofon.
"Hele, to jsou k nám hosti," řekla mi Marie na uvítanou. "Co furt děláš, člověče, už jsem tě neviděla ani nepamatuju."
"Nápodobně," řekl jsem. "Snad ses zase nezačala zašívat?"
"Tyyy… Náhodou jsem chodila s Růženou."
"Nešil. Fakt?!"
"Jo… Taky jsem byla u nich doma."
Růža dělala v týhle době pořád ranní, byla na mašině sama, stejně jako já. Jenže já radši střídal šichty, poněvadž mi věčný koukání na její outlý zádíčka s kšandičkama montérek kdovíproč nedělalo dobře. Míval jsem jí plný zuby a mohla mi bejt ukradená, ale někde v pozadí se přesto plížil jakejsi šeplavej pišišvor a v jednom kuse skuhral: JESTLIPAK SI PAMATUJEŠ, JAK SI TENKRÁT V TÝ SVOBODÁRNĚ ROZPLEJTALA COP? Občas bych byl nejradši praštil s vejdělkem, šel k ní, kleknul si na rohožku do špón a vyl jak šakal. Jenže ona by mi řekla, že se to nesrovnává s morálkou člověka nový epochy.
Často jsem si přál, aby upadla do šílenýho průseru. Do takovýho, abych jí byl dobrej. Nepostradatelnej.
Jenže Růžena do průseru upadnout nemohla. Byla tak dokonalá, že proti ní všecky hrdinky práce na plakátech od Čumpelíka vypadaly zralý na Pasťák.
"Co jsi u nich dělala?" zeptal jsem se Marie.
"Růža mě připravuje na závodní školu práce," řekla. "Chci bejt vyučená. Špóny může vozit každej blb."
"Píšu ti červenej puntík. Proč jsi mi to neřekla, bejval bych –"
"Copak bys na to měl čas? Růža mi řekla, co máš pořád starostí."
"Vážně? A jakejch?"
"S tím pomáháním druhejm. Že prej si hrozně bereš, když má někdo trable. No, to vím líp než ona… Ale vůbec by mě bejvalo nenapadlo, že jsi vypátral takový –"
"Prdlajs jsem vypátral, to byly náhody. Doufám, že jsi jí neřekla o tamtom."
"Za co mě máš?"
"Fajn. Pustíš mě konečně dál?" Celou tu dobu jsme se totiž bavili škvírou pootevřenejch dveří.
"Renáta se zrovna meje."
"Tady nejsou umejvárny?"
"Ale jo, jsou. Akorát neteče teplá. Ohřejváme si vodu na vařiči a mejem se v lavóře. Počkáš chvíli? Potom si pokecáme, jo?"
"Mařenko," řekl jsem, "jestli chceš pro kamaráda něco udělat, tak si vem kabát a obuj se. Jo – a nezapomeň si kartáček na zuby."
"Adoprdele," řekla. "Smrdí to lapákem?"
"Ale ne," řekl jsem. "Počkám dole… Vysvětlím ti to cestou."
Chvíli nato jsme seděli v tramvaji a ujížděli ke vnitřní Praze.
"Tys ji našel, co…?" řekla Marie a strčila mi ruku do kapsy.
"Jenom mi neříkej, že je mrtvá. Takový věci nesnáším."
"Zatím je živá. Ale někomu se to nejspíš nehodí."
"Šmarjá, neblbni… A netvař se jako záhadnej cizinec. Tak co je s ní?"
"Lepší bude, když toho budeš vědět co nejmíň. Klidně se může stát, že mě nakonec sbalej pro zatajování důkazů, nebo pro něco ještě horšího. Byl bych nerad, kdybys do toho spadla se mnou."
"A co má bejt? Mně to neva."
"Dobrý. A co škola práce?"
"Didoprdele… Teďka mi sem tahej školu práce! Není to fuk, jestli kvůli tobě dělám školu práce, nebo zatajuju důkazy? Když už jsme jednou kámoši, tak na co zbytečný kecy?"
"Závodní školu práce děláš pro sebe."
"Jdi s tou agitací někam. Kam jedem, Oto?"
"Potřebuju, aby u ní někdo byl."
"Jak dlouho?"
"To nevím. Snad pár dní."
"A kde je? Přece jenom byla v tom špitále? Zdrhla na vozejčku?"
"Normálka chodí. Už nejmíň rok. Nebyla to obrna."
"Fíha!" na to Marie. "A proč teda potřebuje ošetřovatelku?"
"To ti právě nemůžu říct. Je u jedný báby, která s ní pořád bejt nemůže, protože chodí dělat."
"A já ne? Leda si vzít dovolenou, jenže já mám nárok tak na dva dni."
"Kdybysme se mohli vystřídat…"
Zamyslela se. "Hele," řekla, "ňák to zmáknu. Třeba to hodím na nějaký ty rodinný problémy."
"Já věděl, že mě nenecháš ve štychu. Akorát musíme vymyslet, proč u ní jsi, kdyby se třeba někdo ptal. Nejlepší by bylo, kdybys řekla, že jsem pro jednu známou sháněl hlídání k její nemocný vnučce."
"Vypadá nemocně?"
"Pro mě ne. Ale pro někoho, kdo ji nezná, může bejt nemocná až až."
"Třeba pro koho?"
"Pro esenbáky."
"Pro esenbáky…? A ty myslíš, že nám to sežerou?"

"Nebude to zapotřebí. Vymejšlím to jenom pro jistotu, protože tě do toho nechci namočit. Staly se dvě věci, o kterejch nevědí, že patřej dohromady. Než na to přijdou, měl bych znát tu třetí věc… A to by mohlo Janě ušetřit průšvih, ze kterýho by mohla fakt onemocnět."
"Něco provedla?"
Venku se zase spustila plískanice. Elektrika se dobrodila k Hybernům. Lidi vstávali a tlačili se ke dveřím.
"Vystupujem," řekl jsem.
Marie neřekla nic, slezla opatrně ze stupátka, uklouzla, zaklela a znova mi strčila teplou ruku do kapsy.
Pociťoval jsem hrozivý trhání jí všecko vyklopit. Nejradši bych to bejval řek i Slizounovi, tramvajákovi, těm chlápkům, co jeli z odpolední v Kolbence, a ještě bych se bejval vrátil a zašpital to do ouška Renátě. Jo, když je člověk v průseru, není mu dobře samotnýmu.
Dřív to lidi měli lehčí, vykecali se ve zpovědnici, dostali rozhřešení a měli to v suchu.
Nebo snad neměli?
Proč jsou například i dneska báby, který klečej v kostele a melou modlitbičky, který přece taky vymysleli jen obyčejný lidi? Copak ta zpověď a upřímná lítost nestačí, aby měl člověk tam nahoře posichrovaný apartmá s teplou vodou a mráčkem na přikrytí, dvakrát tejdně převlíkaným?
Musí pořád pánubohu lízt někam?
28
Zaklepal jsem jednou, dvakrát a čtyřikrát.
CVAKY, CVAKY, SKŘÍP. Poutníče, vejdi do mé sluje, kde střežím krásnou princeznu… Sirka škrtla, plamínek vyskočil, cylindr zapad do svý objímky.
"To je Marie, paní Hadrabová."
"Mařka… To je hezký, když se někdo jmenuje takhle postaru. Já jsem Anna, muž byl Josef. Ustelu ti na faulenc, Mařka. Akorát musím potichu, aby se ta chuděrka nevzbudila."
"Já nespím," řekla Jana a otevřela dveře.
Marie vzdychla. Každej by bejval vzdychnul. V bábiným županu zarámovaná futrama starejch hnědejch dveří vypadala Jana jako portrét fialový paní, která tu straší a čeká, až ji někdo vysvobodí ze zakletí.
"Ahoj," řekla Marie. "Já jsem ňáká –"
Jana se nepatrně usmála. Pořád jsem měl pocit nějakýho toho iracionálna. Skoro jsem čekal, že Marie udělá hlubokou poklonu a políbí Janě lem roucha. Místo toho řekla: "Hele, Jano, hlavně ti nesmí vadit, že chrápu."
"Ták," řekla Hadrabová, "trošku rozfajruju kamna, ohřeju meltu, taky je tady ten makovec, a kdo má hlad, může si dát polívku."
Protože dala svůj župan Janě, šourala se po kuchyni v zimníku, ze kterýho jí dole kromě noční košile čouhaly nohy v tlustejch vlněnejch ponožkách a černejch filcovejch bačkorách na knoflíčky.
"Nechte to bejt, babi," řekla Marie. "Já to udělám."
"Omluvte nás na moment," řekl jsem. "Jano… Pojď na chvilku vedle."
Sotva jsem zavřel dveře, zašeptala: "Neviděl jsi…?"
"Nic jsem neviděl. Jenom sníh a obyčejný lidi."
Přivinula se ke mně. Bylo to docela stejný přivinutí, jaký znala Marie, akorát bylo dočista jiný. Každopádně mělo něco společnýho s gravitací, protože jsme se minutu vznášeli asi metr nad podlahou. Začal jsem přemejšlet, jestli by si to Jana neměla dát patentovat na ÚŘADĚ PRO VYNÁLEZY A OBJEVY.
Vedle zavřeštěla Marie: "Doprdele, ty zasraný dvířka jsou žhavý jak trajfus!"
A bába řekla: "Pocem, Mařka, dám ti na to bílek."
"Jano," řekl jsem, "kolik asi bylo hodin, když jsi utekla z toho bytu?"
"Já nevím," řekla. "Nemám hodinky, Oto."
"Přijel něco po půl třetí. Jak dlouho jsi v tom jeho bytě mohla bejt? Zkus si vzpomenout."
Byla bledá a třásla se. "Když jsme vešli dovnitř, pustil radiátor. Pak mi hned nalil. Než jsem vypila první skleničku, povídal něco o tom Bajazzu. A nějaký zbytečnosti o počasí a jakou jsem měla cestu… Přitom se pořád tvářil, že hledá ten papírek s tvou adresou. Jak dlouho to asi mohlo trvat…?"
"Nevím. Čtvrt hodiny?"
"Víc to asi nebylo, protože mi pořád byla zima."
"Pak sis začala hrát se psem?"
"Nejdřív mi znova nalil. Teprv potom na mě začal ten pes dorážet.
Ještě chvíli jsem seděla a pila, pak jsem si klekla na koberec, ale ještě několikrát jsem vstala a napila se. To už mi zima nebyla."
"Dvacet minut? Půl hodiny?"
"Spíš půl hodiny. Ale jistě ne víc."
"Potom začal s tím –?"
"Ne… Ještě jednou nalil. Ale to už jsem nepila. Nebylo mi dobře od žaludku. Tak to vlastně začalo… Řekla jsem, že mi není dobře, seděla jsem na zemi, na tom koberci… Kleknul si vedle mě… a potom –"
"Přidáme pět minut?"
"Ano, snad. Nebo spíš deset."
Nezbejvalo, než to podtrhnout a sečíst. Dvě čtyřicet plus padesát rovná se tři třicet. "Bylo půl čtvrtý, když jsi potkala to –"
"Snad to tak bude, Oto. Ale k čemu mi to je?"

"Jak velký byly ty sklenice?"
"Napoleónky… Ale ty se nenalejvaj plný."
"Pamatuješ si, jestli Suchomel zamykal domovní dveře, když jste vešli dovnitř?"
"Pamatuju. Zamykal."
"Když jsi vyběhla z bytu – vzala sis klíče?"
"Ne… Proč? Byt se zamykat nemusel. Zvenku není na dveřích klika, stačí je přibouchnout."
"A jak ses dostala z baráku, když byl zamčenej?"
"Oto… Nebyl zamčenej!"
"Co dělal pes, když jsi utíkala?"
"Já nevím."
"Jak to, nevíš?"
"Nevím. Vůbec jsem si ho nevšimla."
"Neslyšela jsi ho štěkat?"
"Štěkat…?"
"Jo, štěkat. HAF, HAF, HAF. Přece bys ho musela slyšet, kdyby štěkal, ne?"
"Snad ano… Určitě. Ale neslyšela jsem nic."
"Ani na schodech, když jsi šla dolů? Ani u domovních dveří? Když se takovej pes rozeřve, musí to bejt slyšet v celým baráku."
Zavrtěla hlavou a světlo svíčky jí duhově zajiskřilo ve vlasech.
"K čemu mi to je, Oto? Jak mi to pomůže, když jsem ho zabila?!"
"Možná že jo, možná že ne," řekl jsem a vzal ji za ruku. "Skoro mám chuť nechat se od týhle ručičky bacit flaškou do hlavy – jen tak, co to udělá. Řek bych, že nanejvejš bouli."
"Upad a nehejbal se. Tekla mu krev."
"To ještě neznamená, že musel bejt mrtvej. Třeba se potom ze vzteku ožral, postavil si na plyn vodu na kafe, usnul, voda uhasila hořák… Možný je všecko. Copak víme, na co umřel? Nevědí to ani v Bajazzu."
"Ty mě jenom tak utěšuješ…"
"A proč ne?" já na to. "O tvý nevině už mám pár nepřímejch důkazů. Buď tady hodná, nezlob babičku a povídej si s Mařenkou.
Vrátím se, co nejdřív budu moct."
"Co chceš dělat, Oto?"
"Co asi? Shánět přímý důkazy. A pamatuj si, že ukvapený závěry…"
Nedořek jsem to, dal jsem jí pusu na čelo a vypad.
29
Spal jsem jak na vodě a honily mě plešatý příšery. Napsal jsem večer mámě na stůl, aby mi nařídila budíka na sedmou, ale probudil jsem se, hned jak za ní zaklaply dveře. Něco jsem hodil do sebe, něco na sebe a na druhou stranu papíru s máminým vzkazem Otíku, dojdi pro chleba a pro magi, jsem načmáral: Tati, přijdu po půl desátý s nákupem. Pak jsem si nacpal do kapsy síťovku, do portmonky připravenou pětku a vypad do ulic.
Sluníčko se snažilo, co mohlo, a vzduch zaváněl vlhkým předjařím, když jsem vykráčel po schodišti domu na Vinohradský, minul zapečetěný dveře mrtvýho trombónisty a spustil do kapesníku smuteční fanfáry. Hned nato mě chyt záchvat dusivýho kašle. Sotva mě přešel, popadlo mě úporný mňoukání.
Za dveřma na druhým konci chodby se rozeřval pes.
Šel jsem k nim a přečet si:
ANTONÍN VANÍČEK, STÁTNÍ ZAMĚSTNANEC v.v.
Zmáčknul jsem zvonek.
Nějakej hlas chvíli hudroval a štěkot se změnil v kníkání.
Zachrastil bezpečnostní řetízek a dveře se pootevřely. "To dete ňáko brzy, paní Holincová –," začal děda, načež zjistil, že mu paní Holincovou nepřipomínám ani vzdáleně, ale že jako bych z oka vypad tomu chlápkovi, kterej zná v Rybníčkách jistý Nývltovy, co maj na dvorku kostnici. "Himl laudón," řekl zhnuseně, "jakpak jste mě našel, mladíku?"
"Pusťte mě dál, pane Vaníček," řekl jsem. "Jde o tu vaši rusálku."
"O žádný nevím."
"To je jedno, pane Vaníček. Musím s váma mluvit."
"Nevím o čem."
"Přece nechcete, abych šel na esenbé."
"To si teda spánembohem jděte. Mně nic neudělaj."
"Tý slečně udělaj, pane Vaníček. Hernajs, pusťte mě dovnitř. Jsem snoubenec tý vaší rusálky. Jmenuje se Jana Šimšíková."
"To vám nemusím věřit, mladíku."
"Potřebuju, abyste mi pomoh, ať už mi věříte nebo ne. Není to pro vás žádný riziko. Sám jste povídal, že vám nic udělat nemůžou."
Někde nahoře se ozval zvuk dveří a kroky na schodech. "Pojďte dál, krucinál," zaveršoval děda. "Tady je všecko slyšet a o štok vejš bydlí jedna drbna…"
Vešel jsem.
Vaníček zavřel a zaklesnul řetízek; stáli jsme v tmavý předsíni a pes mi očuchával nohavice.
"Tuhle do kuchyně," na to děda a otevřel kamsi do jen o něco menšího příšeří.

Kuchyň byla přísná, ponurá, uklizená, prošlapaný linoleum napastovaný do vysokýho lesku, takže vypadalo jako starej pergamen za sklem.
"Sedněte si tuhle…" Židle byla rovná, bíle natřená, se šedivejma žbrdlinkama.
"Zapalte si…" Popelníček vypadal jako prasátko v zástěře.
Zástěra byla rozprostřená a poďobaná od típnutejch vajglů. "Dík, já nekouřím," řekl jsem.
Sednul si naproti mně, vyndal na stůl přikrytej vikslajvantem plechovou krabičku a z ní nacpanou dutinku. Na krabičce byl obrázek fousatýho Egypťana a nápis: NESTOR GIANADIS, LTD., CAIRE.
CIGARETTES KING.
Zatímco si zapaloval, zevloval jsem okolo. Na stěně vedle kredence visel oválnej rámeček s hnědou fotografií fešný mladice s jasnejma očima, která opravdu trošku připomínala Janu. Možná to dělaly vlasy, rozdělený pěšinkou jako na obraze Boženy Němcový.
"To je nebožka," řekl Vaníček, když si všimnul, kam se dívám.
"To byla moc hezká paní," řekl jsem.
"Podle tehdejší módy moc ne," na to děda. "Tenkrát se nosily drdóly, víte? Ona… byla trošku to – výstřední. Ale vám se to nejspíš líbí, že jo? Když jste zasnoubenej s tou… Dneska se přece takový účesy taky nenosej."
"Mně je to fuk, co se nosí."
"Máte recht."
"A – děti jste neměli…?"
"Jakpak ne… Tři. To víte, dávno maj svý rodiny, kluk už je dokonce dědek. Nežijou v Praze. No… Tak o čem jsme to chtěli mluvit?"
"Pane Vaníček, já myslím, že to Jana neudělala."
"Koukejte, mladej, než se o tom začnem bavit, ukažte mi aspoň občanku. Kdyby z toho nedejpánbu byly ňáký oplejtačky… Přece jenom bych rád věděl, s kým mám tu čest."
"Tuhle je, pane Vaníček."
Prolistoval průkaz od začátku až na konec. "A copak to děláte v tom Pragokovu?" zeptal se.
"Soustružníka."
"A ta vaše – nevěsta, copak ta dělá?"
"Teď nic. Byla hrozně dlouho invalidní. Od šesti let nemohla chodit."
"Chudák. A proč tady čekala na Suchomela?"
To byl vážnej problém. Jak jsem měl dědovi vysvětlit, že Jana neznala mou adresu? Nejjednodušší bylo říct mu pravdu. Nezdálo se mi, že by to byl velkej risk. Jen jsem si nebyl jistej, jestli pravda není mnohem míň pravděpodobná než nejdivočejší vejmysl.
"Víte, pane Vaníček, to je taková zamotaná věc…"
Snažil jsem se to zkrátit, musel jsem pro chleba a magi a ještě bejt ve fabrice co nejdřív, když jsem to včera tak prošvih. Děda dělal svý jo jo a inu inu, celý to vyšlo na deset minut a já bych to žádnýmu soustružníkovi v sešlým montgomeráku nesežral. Jenže já jsem nedůvěřivej od přírody.
"No to je teda historie…," zakroutil hlavou Vaníček, když jsem se pod to konečně podepsal. "Chudinka děvče… A vy jste vlastně celou tu dobu nevěděl, že jste zasnoubenej… To jsou někdy případy na tom světě. A co s tím chcete dělat? Když vám sama řekla, jak ho přetáhla tou flaškou… Zasloužil si to a slečince by se asi moc nestalo. Jenomže u toho krom tý pitomý čuby nebyl žádnej svědek – a to je setsakramentsky vachrlatý. Stačí zapšklá soudkyně z lidu, který nemá ráda mladý holky, a děvčeti to polepí. Krucinálfagot."
"Kolik bylo hodin, když Suchomel přijel?"
"Něco před tři čtvrtě na tři. To je nám houby platný, že to víme."
"V kolik vás vzbudil pes?"
"V půl pátý."
"Proč myslíte, že štěkal?"
"No – přece kvůli tomu, že jeho pán dostal tou flaškou, ne?!"
"Jenže to se stalo někdy kolem půl čtvrtý."
"Pes štěkal v půl pátý, nemůžu si pomoct."
"Jana si nepamatuje, že by štěkal, když odcházela."
"Safraporte… Proč teda neštěkal? A proč potom štěkal v půl pátý?"
"Když Jana odcházela, tak neštěkal, protože jeho pán nebyl mrtvej," řekl jsem. "Pane Vaníček – praštila ho a utekla. Suchomel se možná zmátořil, sotva za sebou zaklapla dveře. Proč by teda štěkal? Myslel si, že se páni jenom tak kočkujou, ne?"
"Jo, to je všechno hezký, pane Fink. Jenže on nakonec stejně umřel."
"Když Jana utíkala po schodech, s někým se srazila."
"Fujtajxl."
"A domovní dveře nebyly zamčený."
"A safra. Vy si myslíte –"
"Jo. Někdo přišel v půl čtvrtý, odemk si barák a nezamknul za sebou. Možná zapomněl, možná nechal otevříno schválně – aby se nemusel zdržovat, až bude odcházet. Protože počítal s tím, že bude mít naspěch. Moh to bejt vrah… Pokud ovšem někdo od vás z domu nechodí tak brzy z práce."
"To teda ne," na to Vaníček, "nechodí. Barák bejvá odemčenej až ve čtvrt na šest. Dřív nikdy."
Pes Kiki na mě koukal a mírně vrtěl oháňkou.

30
Státní zaměstnanec v. v. Antonín Vaníček postavil na stůl dvě skleničky. Jedna byla z tenkýho skla a měla nahoře červenej štráfek, druhá byla šestihranná a bez štráfku. "Synek bydlí ve Vsetíně," řekl. "Posílá mi slivovičku… A tahle je šestiletá, pane Fink. Takovej frťan je dar bóží. A bystří myšlenky, když se pije jako lék."
Nemyslím si, že alkohol bystří myšlenky, ať pochází od pánaboha nebo ze Vsetína, ale slivovice mladýho Vaníčka stejkala do krku jak med a nechávala na patře nepatrnou vůni po něčem mezi mandlí a švestkou.
"Tak," kejvnul listonoš a nalil ještě jednou. "A teďka kdo by to tak moh bejt. Já bych řek, že někdo z baráku, když měl klíče."
"Logicky vzato by nikdo z vašich sousedů klíče nepotřeboval."
"Jakpak to?"
"Protože už byl vevnitř. Stačilo, aby po vraždě zapad do svýho bytu a potom dělal, že ho taky vzbudil pes."
"Safra, to jsem trumbera. Ale kdopak cizí by moh mít klíče?"
"Neviděl jste tady někdy někoho plešatýho s předkusem? Nebo s nějakejma divnejma zubama?"
"Cože? Plešatýho… a s divnejma zubama? Proč?"
"Janě se zdálo, že ten člověk na schodech tak nějak vypadal."
"To si ho neprohlídla pořádně?"
"Na chodbě bylo zhasnuto."
"Nepovídejte…! Ten jistej si dole odemknul dveře do baráku – a nerozsvítil si?"
"Vypadá to tak."
"A ta vaše viděla ve tmě, že má pleš a divný zuby?"
"Já nevím co viděla. V jednom místě prej na ty schody padá trošku světla z ulice… Vypadá to, že ten dotyčnej šel nahoru a světlo mu padlo na obličej, zrovna když se s Janou srazili. Viděla jen holou hlavu a vyceněný zuby… A nejspíš mu sáhla na kožešinovej límec."
Vaníček se zarazil. "Helejte se… teď mě napadá – ten kluk od Vidrmanů má takový pitomý nápady… Nebyl to nakonec meloun?"
"Jakej meloun?"
"Nikdy jste nedělal z melounů smrtky?"
"To jo… Jenže kde seženete v únoru melouna?"
"Nebo pumlíč," rozvíjel svou šílenou teorii Vaníček.
"Kdo je to, ten kluk od Vidrmanů?"
"Ále… Nadbíhá Evě Fléglovic ze čtvrtýho – a ta zase měla malér kvůli Suchomelovi. Není to tak dlouho. Tak mě napadlo, že se mu třeba chtěl Vidrman pomstít. Taková klukovina by na něj pasovala – udělat z něčeho strašidlo, postavit to Suchomelovi ke dveřím a zazvonit. Ty odemčený domovní vrata… Aby stačil utýct. Bydlí o dva baráky vejš."
"Kde by vzal klíč?"
"Má tady v baráku tetu."
"A jakej malér že měla ta holka? Ta Eva Fléglová?"
"Její tatík dělal rambajz na celej barák, že prej Suchomela roztrhne jak hada. Něco se tady pak povídalo, že za ním snad chodila do toho hampejzu, co tam troubil. A doma prej říkala, že musí na noční. Jo… Dneska jsou ty holky po všelijakejch muzikantech a zpěvákách jak posedlý. Za mejch mladejch let chodily do Sokola, a když šly tancovat, tak s rodičema na Žofín."
"A vy myslíte, že by ten Vidrman moh –"
"Šmarjá, to snad ne. Přece někoho nezamorduju, když ho chci jen postrašit nějakým duchem na bidle. Vždyť je to sedmnáctiletej vejrostek."
"Chodí do školy, nebo někde dělá?"
"Párkrát jsem ho viděl v takovejch zacákanejch montérkách a v papírový čepici. Asi se učí malířem pokojů."
Mrknul jsem na hodinky a vstal. "Já se zase někdy zastavím, pane Vaníček."
Vaníček pokejval hlavou. "Nojo, dáme si ještě jednu na cestu…
Já musím s tou potvorou na špacír. Jo – a toho Nývlta v Rybníčkách, kterej shání kokršpaněla, jste si vymyslel, co?"
"Nevymyslel. Ale vy jste mi dal falešnou adresu."
Vaníček se zahihňal a nalil potřetí.
"Zajdu za ním, jen co tohle vyřídím," slíbil jsem mu.
"A jak to chcete vyřídit, vy kujóne?" na to Vaníček.
"Jednoduše," řekl jsem. "Prostě chytím pravýho pachatele."
"Tak na to," prohlásil Vaníček a podal mi skleničku.
Díky těm třem panákům jsem byl přesvědčenej, že nic není tak zlý, jak se může zdát. Ačkoliv to možná nebylo Vaníčkovou slivovicí, ale působením indický tatvy PREVÍTI, nebo jak se to sakra jmenuje.
31
Adresu komunálu jsem si našel v telefonním seznamu v budce před tržnicí. V komunálu mi řekli, že učňové dělaj ve Vinohradský nemocnici. V nemocnici jsem našel malíře podle béžovejch šlápot.
Dva kluci cedili hlinku přes hustý sejto a házeli přitom po sobě volama. Okolo popajdávali pacienti v pyžamech a pobíhaly sestřičky s papírama. Občas někdo prošel se šampuskou. Dveře s cedulkama NEKLEPEJTE, VYČKEJTE PŘÍCHODU SESTRY, RENTGEN a SNÍMKOVÁNÍ ZE ŠTÍTU byly pocákaný barvou.
"Nazdar, pánové," řekl jsem. "Je tady Vidrman?"

"Šel mistrovi pro sváču," na to menší učedník, tak za slabejch čtrnáct. Zeptal jsem se, kam, a druhej, o chlup větší, mi vysvětlil: "Do toho kiosku u hlavní brány."
Vyšel jsem ven před pavilón. Jak hřálo slunce, z větví stromů žuchaly na zem stříbrný hroudy sněhu.
Chvilku nato jsem se dočkal vyčouhlýho kluka s frajersky nasazenou čepicí z novinovýho papíru. Nes balíček a čtyři flašky piva. Přebrodil se sajrajtem, vyběh po schodech a kopnul bagančetem do lítaček. Podržel jsem mu je. "Díkes," řekl a hlas mu přeskočil.
"Ty jsi Vidrman?"
"Jo. Co má bejt?"
"Máš chvilku čas?"
Prohlídnul si mě. Viděl ramenatýho, o půl hlavy většího chlápka v montgomeráku, z jehož hnědavejch očí nekoukalo nic dobrýho a kterýmu z huby táhnul odér kvalitního špiritusu. "Musím donýst mistrovi svačinu," řekl.
"To počká."
"Bude nadávat."
"V kiosku byla fronta."
Ušklíb se. "Mohla bejt," kejvnul. "Co mi chcete?"
"Koukej, Vidrmane," řekl jsem, "dejme tomu, že bych ti rád pomoh z průseru."
"V žádným nejsem."
"Jasně, nejsi. Protože zatím nikdo nepřišel na tvý styky s Fléglovou."
"Cože? To jako – s Evou?"
Párkrát jsem zvolna kejvnul hlavou a našpulil rty.
"Copak já s ní mám nějaký styky?!"
"Nějaký určitě. Nemyslíš si náhodou, že ze mě uděláš blbce, že ne?"
"Helejtese… Proč bych z vás jako měl… Eva Fléglová… Já nevím, co myslíte těma stykama. Jsem její kámoš… Teda – byl."
"A proč už nejsi?"
"Protože je to kráva," prohlásil. "Zabouchla se do jednoho starouše."
"Leze to z tebe jak z chlupatý deky," já na to.
Byl moc mladej a vyjukanej na to, aby mě někam poslal. "Já chodil s Evou do školy," vzdychnul. "Byli jsme kamarádi. Sem tam jsme spolu šli do bijásku, večír před barákem… a tak. Víte, jak to chodí. A potom najednou utrum. Že prej jsem zajíc a co prej o tom vím. Kráva."
"O čem?"
"O čem asi? Netrouf jsem si ani na to, abych jí řek, že ji tó… a jí šlo o něco úplně jinýho." Začervenal se. "Vůbec jsem nevěděl, že to válí s tím muzikantem z baráku. Jakej bych z toho teda moh mít průser, když jsem to nevěděl?"
"Václav Suchomel je přece mrtvej," řekl jsem.
Vidrman si přehodil balíček a flašky na druhý předloktí. "A co má bejt?" řekl. "Přece si nemyslíte, že jsem to udělal já?"
"Nemyslím si to. Neměl jsi žádnej motiv, pokud –"
"Co jsem neměl?"
"Neměl jsi proč."
"Se ví že ne. Taková kráva by mi za to nestála. Stejně už mám jinou."
"Dobrý," řekl jsem. "A nebojíš se, že bude stejná jako Eva? A že ti taky zahne s nějakým větším frájou?"
"Všecky holky nejsou takhle prdlý," odpověděl s mladistvým optimismem.
"Eva Fléglová je přece normální," řekl jsem.
"Jak se to vemte," na to Vidrman. "Už jako malá si vystřihovala zpěváky a muzikanty… Lepila si je do sešitu. Když jí bylo devět, tak byla blbá do nějakýho Irmanova a chodila jak tělo bez duše, když pak zdrhnul za kopečky. No řekněte – má to cenu chodit s holkou, která je celá vedle z každý trumpety?"
"Jenže Irmanova nikdy živýho neviděla," řekl jsem. "Doopravdy, to bylo prvně se Suchomelem, ne?"
"Taky ne naposled. Eva dělá do dvou a její táta s mámou choděj z práce až kolem pátý."
"Mezi druhou a pátou nikde nehrajou."
"To je právě to," ušklíb se. "Jsou doma, ne?"
"Chceš říct, že chodila k Suchomelovi do bytu?"
"Sámo. Jasně, že k němu chodila. Kdopak ví, za kým dolejzá teď.
Musela si udělat hromadu známejch, když trsala v tom báru. Jenže mně je to lautr jedno. Ať si trhne nohou, kráva."
"Kde dělá?"
"Ve Framaru v Měcholupech, jestli to tam znáte."
"Na směny?"
"Jenom dopolední. Sedmnáct jí ještě nebylo. Kvůli tomu to taky ruplo, když říkala, že dělá noční, aby mohla chodit do toho báru.
Pan Flégl si chtěl na Framar došlápnout, že zneužívaj učně…"
Křivě se zasmál. "Je to pěkný numero, nic pořádnýho se jí dělat nechce, jenom by chtěla bejt slavná. Kvůli tomu taky leze za těma muzikantama."
"Slavná – čím?"
"Jako zpěvačka. Má doma gramec a furt si pouští Vlacha, Procházku… Nebo Prokše. A zpívá si k tomu podle Salačky nebo Řehajdy. Možná že docela válí, jenže já nemám hudební sluch."
"Je hezká jako třeba ta nová od Bartáka?"

"To myslíte Simonovou? Tu jsem neviděl. Eva… Jo, hezká je. Máme doma v ložnici takovej obraz nad postelema, s andělem. Kdyby se dal ostříhat na hamleta, vypadal by jako ona. Jenže co je to platný, když je pitomá."
"Co si myslíš o tom, co se pak stalo?"
"To už s ním přece nechodila. Vybod se na ni, když mu její táta pohrozil esenbákama."
"Musel to pro ni bejt citovej otřes, co?"
"To teda nevím. Když ji srovnám s Káťou Svobodovou… Ta mi skládá všelijaký básničky. Jako třeba: Vymaluj mi duhu ze zlatejch pruhů, cestu do nebe pro mě a pro sebe. Pěkný, že jo?"
"Když budou všechny pruhy zlatý, nebude to duha."
"Takhle to nemůžete brát."
Hodil jsem chápavej úsměv. "Tak běž, ať ti mistr nevynadá."
"Jo – a o co vám vlastně šlo?"
"Chtěl jsem tě poznat."
"Týýývoe… A co?"
"Udělal jsi na mě dobrej dojem," řekl jsem. "Měj se."
Vypad jsem z nemocnice a uháněl na tramvaj, aby mi mistr nevynadal.
32
V pátek poránu jsem se brouzdal sněhovou břečkou kolem n. p. FRAMAR, BARVY-LAKY. Už zase bylo psí počasí, monťákem mi profukoval mrazivej vítr a zábly mě uši.
Když jsem se včera po zlikvidování chlebomagový záležitosti kolem jedenáctý přiřítil na dílnu, nechal si vynadat od mistra a začal se shánět po Marii Zvoníčkový obvyklým hulákáním ŠPONÝÝÝ, Růžena se ke mně obrátila od svý mašiny a křikla: "Má dovolenou!"
Samozřejmě jsem se náležitě podivil. Jakejpak ta má nárok na dovolenou? Po těch dvou měsících, co u nás dělá? A Růžena na to, že prej má soudružka Zvoníčková nějaký potíže rodinnýho rázu, nařekla přesně jaký, asi se za to stydí, ale pláč měla na krajíčku, tak jí Růža z titulu svý funkce vyjednala tři dni, ono se to nemá, ale výjimečně, v takovýmhle případě… No, já teda nevím, já na to, v našem socialistickým budování je každý kolečko důležitý, jenže Růža mi hned vpálila, že to kolečko je ČLOVĚK, jestli jsem si náhodou nevšim, já zase, že jsem si všim, taky se to nedá přehlídnout, načež jsem se dověděl, že se mi ženská zamlouvá, jen když se mi přijde vybrečet na rameno, abych si moh hrát na pochybnýho hrdinu, jenže v soudružce Zvoníčkový se teda mejlím, jelikož se přihlásila do závodní školy práce… (ŠKOLA PRÁCE ÚRO NENÍ BŘEMENEM, NAUČÍ TĚ SVÁŘET KOVY PLAMENEM.) Mírně jsem se zastyděl, že jsme na Růžu zaváleli takovou levotu.
Potom jsem celou nekonečnou odpolední šichtu čekal, jestli Marie nezavolá odněkud z budky.
Nezavolala.
V umejvárně jsem se zeptal bejvalýho mnicha Vaňase, jestli náhodou neví, co jsou to tatvy, načež jsem se dověděl, že cyklus začíná s východem slunce (což jsem už věděl od pana Rudolfa) a končí se slunce západem (což zase pan Rudolf nevěděl). K tomu Vaňas podotknul, že je to ovšem indický okultismus, který je třeba brát s rezervou, a že duchovní sféra obyvatele střední Evropy obtížně akceptuje tuto kuriózní filosofii, která je bohu značně vzdálená, ať už ho vnímáme panteisticky nebo křesťansky.
Přesto jsem si od něj vypůjčil Lidovou demokracii a mrknul se, kdy vychází slunce, abych ráno vyšel z baráku v době vlády tatvy zvaný APAS, kterážto je příznivá obchodu a cestám.
Jenomže ráno bylo hnusně, tatva netatva.
V jednom krámě jsem si koupil jogurt starej nejmíň tři neděle, takže to ani s obchodem nevyšlo.
Lámal jsem si hlavu, jak vylákat Evu Fléglovou někam, kde bych s ní moh prohodit pár srdečnejch slov, když je numero a absentérka, a já navíc nemám ponětí, jak vypadá, pokud pominu toho anděla nad Vidrmanojc manželskejma postelema, kterýho jsem notabéne neviděl.
Než jsem se docoural sněhem k vrátnici před dlouhatánskou šedivou budovou, napadlo mě asi devět různejch způsobů, jak na to.
Pak jsem vlez dovnitř a použil desátej.
"Čestík," řekl jsem vrátnýmu za okýnkem, který vedlo do rozsáhlýho větrnýho průjezdu. "Potřeboval bych si promluvit s předsedou svazácký organizace. Jsem z obvodního výboru."
Mladej vykulenej maník s knírkem a cinkem na pravým oku na mě zašilhal a kejvnul: "Jo, to je soudružka Richtrová…"
Něco zmáčk a vytočil dvě čísla. Neslyšel jsem, co říká. Do průjezdu vjel s hrozným randálem a smradem náklaďák, zpomalil, a chlap z kabiny udělal záhadný gesto, na který strážnej kejvnul.
"Co Žaneta?" zahulákal šofér. "Zmákli jste to?" Vrátnej položil sluchátko a vyklonil se z okýnka. "Snad je to dobrý," houknul.
"Akorát jí to prej blbě drží, Míro!"
Chlápek máv rukou a náklaďák pokračoval někam na dvůr. "Soudružka Richtrová tu bude hned…"
Měl jsem hroznou chuť zeptat se, co si Žaneta počne, až se jí to dočista urve, ale jako člen sociální komise při obvodním výboru ČSM jsem si to nemoh dovolit. Tak jsem jenom zakejval a začal zaujatě študovat plakát plnej komínů a ozubenejch kol omotanejch lípovejma větvičkama. V rohu jsem objevil nápis malinkejma písmenkama: Výtvarný návrh H. SoleckáBujará.
Chvíli nato přiklusala ze dvora boubelatá holka v šátku a v plášti zakecaným červenou barvou. "Čest," řekla. "Prej mě sháníš? Povídal strážnej, že jsi z obvodu… Já jsem nějaká Richtrová."
"Vodsloň," řekl jsem. "Nebudu tě dlouho zdržovat. Je tady někde hovorna? Máš jenom ten pláštík…"
"Nemám jenom ten pláštík, soudruhu. Mám taky dva svetry a tepláky. V hale je teďka sotva sedmnáct. Jenže potíže

jsou holt kvůli tomu, aby se překonávaly, že jo? Jindro," zavolala do okýnka vrátnice, "hoď mi klíč od zasedačky. Mám tuhle se soudruhem nějaký jednání."
33
Zasedačka vypadala jako tisíce jinejch zasedaček. Na čelní stěně heslo, prápory a Tonda s Nikitou; stoly a židle, rudě potažený kecátko, v levým rohu dole štos omlácenejch hospodskejch popelníků a v pravým rohu nahoře reproduktor závodního rozhlasu.
Litinový radiátory natřený univerzální fabriční hráškovkou asi nešly zavřít, takže tu bylo nejmíň třicet nad nulou.
"Tak to vidíš," řekla Richtrová. "tady se plejtvá a lidi v hale mrznou." Odhrnula záclonu na okně, zaprášeným a jsem ji.
"Znáš to: Pěrvym dělam samaljoty – a děvušky patóm. Jenže to tak je celej rok."
"Pořád ve službě…?"
"Pst," udělal jsem na ni. "Pro mě je to zaměstnání."
Když odešla, zamyslel jsem se nad tím, jak by to bejvalo dopadlo, kdyby tu dělala předsedkyni Růžena. Dospěl jsem k názoru, že by to asi vyšlo nastejno. Obě trpěly bezmeznou vírou v instituce všeho druhu.
Tonda s Nikitou Sergějevičem po mně koukali, jako by se divili, proč mě to medle zaráží, když na tom stojí naše nerozborná mírová hráz.
Načež vrzly dveře a vešla Eva Fléglová.
Měla pohled Monalízy, o který se neví, jestli je to stará Džokondová nebo dokonce Leonarda převlečenej kámoš, jak mi to svýho času povídal Kasal, kterej má grafickou školu a dělá u nás v soustružně. O takovým pohledu nevíte, jestli je rafinovanej (přičemž to klíďo může bejt od přírody), nebo si o něm myslíte, že je to od přírody, zatímco je rafinovanej (což většinou poznáte až s katastrofálním zpožděním). Jinak ale opravdu vypadala jako ostříhanej anděl.
"Slečna Fléglová?" povídám, jako když mi na tom nesejde.
"Hm," udělala. "Co má bejt?"
"Já jsem nějakej Vodsloň," já na to. "Vendyho Suchomela kámoš."
"Jo…? Vendy měl kámošů."
"Kolik jich znáte?"
"No… Ty, co s nima hrál."
Pousmál jsem se. "To nebyli pro Vendyho parťáci. Je to děsná šmíra."
"Helejte, pane," řekla, "co teda ode mě chcete? Richtrová říkala, že jste od svazáků a vy kecáte o Vendym… Myslíte, že mám chuť se o něm s váma vybavovat? Dostal mě do průšvihu a pak si klidně skápnul."
"To bych si bejval o vás nemyslel, že jste takovej cynik," řekl jsem. "Vy jste ho neměla ráda? Já myslel, že to byla taková romantická láska."
"Odkud mě znáte?" zeptala se.
"Z Paňáci," řekl jsem.
"Jo? Že si vás nepamatuju."
"Každýho si přece pamatovat nemůžete."
"A kdo vám řek, kde dělám?"
"Vendy… Už dávno."
"Kecáte. Proč by vám to říkal?"
"Podívejte, slečno Fléglová, řek jsem tý vaší svazačce, že jsem ze sociální komise obvodního svazáckýho výboru, ale to jenom kdyby něco. Jinak nemusíte nikomu nic říkat – ale on se stejně nikdo nebude ptát. To jsem zařídil. A teď proč jsem tady: Dělám s Prokšovým tanečním orchestrem… Aranže a tak. Ale vedle toho mám ještě jinej džob – shánět talenty pro tu rozhlasovou soutěž."
"Vendy vám řek –"
"Že umíte zpívat."
"To že vám řek? Jéžiš… Ten je sladkej."
"Bejval," kejvnul jsem. "Než skápnul a dostal vás do průšvihu."
Nasadila příslušně truchlivej výraz. "Co je mi to všecko platný," vzdychla, "když umřel, že jo?"
"Byl to můj dobrej kamarád," řekl jsem. "Proto jsem taky za váma přišel. Rozumíte? Dělám to proto, že mě o to jednou požádal. Ne kvůli vašim krásnejm očím."
"To je od vás hezký," řekla. "A proč jste za mnou přišel zrovna sem?"
"Protože bych pro začátek radši vynechal vaše rodiče. Počítal jsem, že až to bude potřeba, domluvím se s váma přes Vendyho.
Jenomže to už je dneska přinejmenším… No – prostě pasé."
Koukala na mě s tím záhadným úsměvem, kterej možná úsměvem vůbec nebyl. Potom se pomalu vytáhla rukama a posadila se na okraj stolu proti mně. "Jo, pasé to teda je," řekla. "Co potřebujete, abych udělala?"
"Za prvý, slečno Fléglová," já na to, "abych vás moh doporučit k nahrávání v rozhlase, což předpokládá aspoň dvě nebo tři zvukový zkoušky, nepotřebuju, abyste na mně zkoušela tyhle dětinský finty. Ty svý kolínka si schovejte a přestaňte cvičit s těma řasama. Nemyslíte si, doufám, že jste první, která to na mě filmuje?"
Pohodila hlavou. "To se mejlíte," řekla.
"Tím líp," já na to. "Takže za druhý – ti rodiče: Potřebuju jejich souhlas, protože nejste plnoletá. Myslíte že vám ho daj?"
"To s nima sfouknu," řekla.
"Dobře. A za třetí – rád bych slyšel aspoň zhruba, jak jste se seznámila s Vendym a co víte o tom maléru, kterej se mu stal."

"Proč bych vám to měla říkat?"
"Protože jsem odpovědnej za lidi, který doporučuju," řekl jsem.
"Jistě chápete, že se taky musím krejt."
"Bez toho by to nešlo, pane Vodsloň?" řekla a přehodila nohu přes nohu.
"Ne. Bez toho se můžeme rovnou rozejít. Nejste jediná a dělám to hlavně kvůli Vendymu."
Poposedla. Vcucla spodní ret. Vcucla horní ret. Když jsem si začal zapínat kabát, řekla: "No, proč bych vám to vlastně neřekla… Nic špatnýho na tom není, že ne?"
"To musíte vědět vy."
"Hm… Totiž – ono to vlastně bylo všecko kvůli tomu, že jsem odjakživa chtěla bejt zpěvačka, víte?"
"To je lepší, než kdyby vás to napadlo teprv teď."
"Vidíte. Proto jsem se seznámila s Vendym."
"Šla jste za ním a řekla, že chcete bejt zpěvačkou?"
"To ne… Potkávali jsme se na schodech… Jednou mi něco řek…
Že jsem podobná nějaký – já už nevím. Zpěvačce, víte? Já mu řekla, že taky zkouším zpívat, samozřejmě jenom doma, ale že si myslím, že jako ty ženský, co dneska zpívaj, bych to zaválela taky."
"A Vendy vám to věřil?"
Zachichotala se. "Hned ne, to víte… Ale pak mě pozval… Něco jsem mu zazpívala…"
"U něj doma?"
"Kde jinde? To je jasný, že u něj doma."
"Vaši rodiče o tom věděli?"
"To teda nevěděli. Proč bych jim to říkala?"
"Dobře… Co dál?"
"Pozval mě k Paňácovi… Neřekla jsem mu, že mi ještě není osmnáct, nechtěla jsem to prošvihnout. Pro naše jsem si vymyslela, že musím občas na noční, že je to jenom výpomoc jinýmu oddělení, a chodila jsem za ním. A odpoledne jsem spala."
"Jak dlouho to trvalo?"
"Asi měsíc. Dýl ne. Začalo to někdy před vánocema… Skončilo to, když jsem ztratila ty klíče. To byla děsná smůla. Vendy měl vztek, ale já za to nemohla, fakt ne."
"Jaký klíče?"
"Vendy vám to neřek?"
"Něco o nějakejch klíčích mi říkal… Jenže mně toho lidi napovídaj. Kdo by si to pamatoval. Klíče… Mě zajímaj akorát ty houslový. O co šlo?"
"Byla jsem za ním v Paňácovi… Rozbolela mě hlava. Domů jsem nemohla, naši mysleli, že jsem na noční… Vendy mi řek, abych si vzala klíče a lehla si u něj… Bylo teprv kolem jedný a Vendy musel do tří hrát, tak se mnou šel k šatně, vzal klíče z kabátu…"
"Jak se pak dostal do domu? Nechala jste odemčíno?"
"Měl ještě jedny. I od bytu."
"Nosil s sebou dvoje klíče…?!"
"Hm… Asi jo, ne?"
"Není to divný?"
"Proč by to bylo divný? Nosil je kvůli mně. Většinou jsem to v Paňácovi do tří nevydržela, chtělo se mi spát. Tak jsem šla napřed a lehla si u Vendyho. A ráno jsem šla domů… Někdy třeba až v poledne. Doma nikdo nebyl, tak co."
"Nebála jste se v Paňácovi, že tam přijde šťára?"
"Co že tam přijde?"
"Esenbáci. Kontrola občanskejch průkazů."
"Byli tam kolikrát. Jenže lidí od kapely si nevšímali. Akorát hostů a to taky ne vždycky. Za tu dobu, co jsem tam chodila, kontrolovali občanky jen jednou. Vendy mi tenkrát řek, abych si vzala rumbakoule a opřela se o piáno, že mi daj pokoj."
"Proč se vlastně rozčiloval pro jedny blbý klíče?" řekl jsem. "Zrovna Vendy?!"
"Zapomněla jsem je tenkrát vrátit. Já se s ním pak tři dni neviděla, musela jsem přece taky do práce, i když už jsem věděla, že s tím stejně co nejdřív praštím. Vendy říkal, že o mně mluvil s nějakým chlápkem…"
"Jo, to myslel mě. Jak to teda bylo s těma klíčema?"
"Po těch třech dnech jsem zase šla za Vendym k Paňácovi. A taky jsem odtamtud šla domů dřív. Klíče jsem měla od minule… Jenomže jsem je pak u baráku marně hledala. Musela jsem čekat ne Vendyho venku… Měla jsem sice svůj klíč od domu, ale na chodbě jsem čekat nemohla, co kdyby mě někdo viděl a řek to našim? Přitom jsem hrozně nastydla, pak jsem z toho marodila, táta vez neschopenku do fabriky… No – a prasklo to. Táta udělal Vendymu hroznou scénu… A já už za ním potom nemohla."
"Jak jste ty klíče mohla ztratit?"
"Já nevím. Vlastně ani nevím, jestli jsem je v Paňácovi měla. Brala jsem si novou kabelku, nechtěla jsem si odřít podšívku, tak jsem je strčila jen tak do kapsy v kabátě… Fakt nevím, jak se to mohlo stát."
"Když Vendy umřel – byli taky za vámi?"
"Esenbáci? No jo, byli. Nějaká drbna v baráku jim o tom kravále řekla."
"Na co se vás ptali?"
"Na všecko možný… Taky mi ukazovali ten nůž, jestli ho neznám.

Bodejť bych ho neznala, byl Vendyho. Věčně se mu válel na kredenci v kuchyni."
"Co s ním mělo bejt?"
"Asi to byl ten, co s ním Vendyho pobodali."
"To asi jo," řekl jsem.
Jakýpak asi; nůž byl vražedná zbraň. Proč by jí ho jinak ukazovali. Jana neměla šajna o nějakým noži. Bacila ho flaškou, což mu nanejvejš způsobilo tržnou ránu, ze který se zmátořil dřív, než stačila seběhnout ze schodů. Vůbec ho nenapadlo, že by si Jana mohla myslet, že je mrtvej. Proč za ní nevyběh a nepokusil se ji přemluvit? Proč riskoval další malér, kterej mu tentokrát nemusel projít jako ten s Evou?
Protože se srazil ve dveřích s tím zubatým plešounem.
"Takže co?" vyrušila mě.
"Jak pořád poslouchám tu zatracenou muziku," řekl jsem a zatřás přitom hlavou, "zvoní mi v uších. Tak jak bysme to sfoukli, slečno Fléglová…? Doma o tom zatím radši nemluvte, aby se páni rodiče zbytečně nerozrušili. Domluvím s Prokšem termín na ty zvukovky… Můžu vám sem zavolat?"
"Máme telefon doma, to bude lepší. Chcete číslo?"
"Jste v seznamu?"
"Jo, jsme. Ale volejte jedině mezi třetí a půl pátou, to jsem sama doma. Nebo se klidně můžete v tom čase zastavit, když jste Vendyho kámoš… Mohla bych vám třeba něco zazpívat, kdybyste chtěl."
Zlatý děvče, ta Eva Fléglová.
34
Protože jsem včera kvůli Vidrmanovi nestih nadělat svoje časový manko, jel jsem rovnou do fabriky. Až do šesti jsem makal jak blázen a byl bych snad bejval strhal všecky možný normy, když tu náhle, kde se vzala tu se vzala, objevila se Růžena ve flaušovým zimníčku a se silonovým šátečkem na hlavě.
"Oto, prosím tě…"
"Musíš nahlas, mám zalehlý ucho," řekl jsem a pustil štajrunk.
"Zastav to," řekla drobátko vyšinutě.
"Využívání pracovní doby," já na to. "Jestlipak ti něco říká starý dobrý Libčický hnutí? Nemůžu se vykecávat, honím plán."
Koutkem oka jsem viděl, jak se kousla do rtu.
Vypnul jsem posuv a odjel se suportem. "Co je, nějaký problémy?"
Opatrně se vyhnula rozpálenejm šponám na rohožce; opřel jsem se o rantl vany, loktem o koleno a bradu pěstí.
Nahnula se ke mně a nevtíravá vůně jejího mejdlíčka mě praštila přes nos. "Oto… S tou soudružkou Zvoníčkovou se mi to nelíbí."
"Říkala jsi něco o člověku."
"Taky to neberu zpátky."
"A co se ti nelíbí, myslíš že třeba kecá? O těch rodinnejch problémech?"
Důvěřuj, ale prověřuj, na to Nasťa BrandejsováDzeržinská. Napadlo mě, že už se zase ujala vlády ta nejmizernější tatva.
"Jo tak…
Ty jsi prověřovala…?!"
"Zjistila jsem si na sociálním odboru adresu její matky," řekla Růžena. "Zašla jsem za ní, bydlí ve Vršovicích. O Marii vůbec neví. U ní nebyla."
"No, to je teda bezvadný. Neříkal jsem ti, že je to blbost, vyjednávat jí dovolenou? Někam zdrhla – a ty to máš na triku, patronko. Kdo o tom ví?"
"Zatím nikdo. Kde může bejt, Oto?"
"Leckde. Třeba se potkala s nějakým neodolatelným frájou, kterej má západáčký desky a ještě k tomu vytrubuje na pozoun. Třeba jí slíbil, že z ní udělá hvězdu jazzovýho nebe, načež ti soudružka Zvoníčková pověsila bulíka na nos a teď někde popíjí huisky a poslouchá Elvise."
"To musíš vždycky předpokládat to nejhorší?"
"Čtu černou kroniku," řekl jsem. "Kdyby takový holky nebyly, mohli jsme dávno zrušit Pasťák. Potřebujeme ho k budování lepších zítřků? Samo, že ne. Jenže holt zejtra je zejtra… A dneska je dneska."
"Snad nechceš zpochybňovat budování socialismu?"
"Nemluvím o systému. Mluvím o lidech."
"A kdo tvoří systém? Lidi."
"Kačku systému, dvě do kapsy," řekl jsem. "O co frčí? Chceš mě školit?" Sundal jsem nohu z vany. "S dovolením," řekl jsem a hmát po klice spojky. "Možná sis nevšimla, ale já tu mám práci."
"Oto, počkej…" Popadla mě za zápěstí. "Musíš mi pomoct."
"Proč já?"
Zrudla. "Tolika lidem už jsi pomoh… Proč ne mně?!"
Chtělo se mi říct: Protože jsi mi zahnula s Motejzlíkem. Místo toho jsem řek: "Vždycky jsem si myslel, že si dokážeš poradit sama."
Tenkrát si přece taky poradila. Řekla mi do telefonu, že nemáme společný zájmy, že to v důsledku toho začala válet s Motejzlíkem a nazdar. Na mým puklým srdci jí vůbec nezáleželo, jelikož spojení Brandejsová/Motejzlík považovala ve svým svatým nadšení za vhodnější pro budování socialismu než spojení Brandejsová/Fink.
"Hele, Růžo – a co Motejzlík?" řekl jsem.
"Už jsme se dávno rozešli," řekla mírně hysterickým hlasem. "Jistě ti to udělalo radost."

Nechal jsem to bez připomínek. "Ale jak ti mám pomoct, Růžo?"
Pokrčila ramínkama a nosem najednou. UŽ O TO NESTOJÍM, STRČ SI TU SVOU POMOC NĚKAM.
"Hele, takovýhle holky maj zkratkovitý jednání," řekl jsem.
"Nikdy nevíš, co udělaj, jestli ti plivnou do ksichtu, nebo vlezou do postele. Samy to taky nevědí, nanejvejš pár vteřin dopředu. Neměj o ní strach, stejně se nejspíš povaluje v tý svý svobodárně a přemejšlí, kde sehnat francouzský malovátka."
"Tam taky není. Volala jsem tam."
Až se mi leknutím zapotily brejle OKULA pohozený na skřínce.
"Naposled ji tam viděli předevčírem večer," pokračovala Růžena.
"Odešla s nějakým… No, možná kamarádem. Taky prej za ní byl v sobotu. Vrátnej mi dokonce našel v knize jméno… Pavel Vostloň."
"Proč jsi to neřekla hned? Nebyl to ten chlápek z Barikády? Ten s tou knihovnou?"
"Ne. Prej takovej tuctovej zjev v ošuntělým kabátě."
"Asi někdo z bejvalejch kámošů." Popad jsem čistej úkolák a inkoustovku. "Tak za prvý: V sobotu za ní byl ve svobodárně nějakej šupácky ohozenej Vostloň, tuctovej zjev. Za druhý: Ve středu večer s ním odešla. A za třetí – hned ve čtvrtek ráno ti řekla, že má rodinný problémy, ty jsi jí zařídila dovolenou – a od tý doby se po ní slehla zem, jo?"
"Oto, fakt myslíš, že to byl někdo z těch, co s nima –"
"Vršovickejch jezdců? To víš že jo. Stíny minulosti." Přeložil jsem úkolák. "Jenže já bych teď potřeboval vypadnout a vzít si volno aspoň na zejtřek. A to je těžká věc, protože tuhle práci za mě nikdo neudělá."
"Co bys chtěl dělat?"
"Nejdřív zajít do tý svobodárny. Třeba něco vědí spolubydlící. Nebo tam maj zaznamenanou adresu toho individua, co s ním odešla.
Toho Vodsloně."
"Vostloně."
"Tak Vostloně. Takový pitomý jméno… Potom pojedu za ním. Jestli najdu Marii v jeho posteli, tak ti ji přinesu třeba v noční košili."
"A když ho nenajdeš?"
"Tak se poradím s jedním známým z kriminálky. Musela bys to stejně ohlásit… Já jim aspoň vysvětlím, že nemůžou buzerovat předsedkyni svazu mládeže jenom proto, že cejtí s lidma."
"A co řekneš mistrovi?"
"Já…?!" podivil jsem se a koukal, jak si nervózně namotává cop na ukazováček. "Leda že by za mě někdo tu jednu šichtu vzal.
Určitě by to udělal Vaňas, jenže ten není vyučenej. Možná kdybych řek Fandovi…"
"Musel bys mu říct všecko, Oto."
"To je blbý," řekl jsem a povolil kleštiny. "Takhle za tím budu moct jít až zejtra ráno, a kdoví co se do tý doby může stát. Méry je schopná s tím Kostroněm odfárat třeba na Slovensko… A tam už ji budem těžko shánět."
"Tak pojď za mistrem," řekla Růža. "Jedna šestnáctka mě nezabije.
Ukážeš mi, co a jak… Vždyť je to jenom na dva trojúhelníčky.
Kolik že toho mám vytočit? Čtyřicet kousků? To zvládnu."
35
"Otíku… Jak to, že už jsi doma z odpolední, ještě není ani sedm…"
"Ále, mami, vždyť jsem ve fabrice pomalu od rána."
"Povídal Folprecht, jak honíte plán," zabručel táta od svýho denního tisku, kterýho má předplacený celý stohy. "Lidí je málo a práce čím dál víc. Kdyby aspoň všichni pořádně dělali."
"To je teda fakt," řekl jsem a zapad do ložnice. "Ještě že jsme tenkrát zkrátili tu manipulační dobu a prověřili normy. Leváci si teď nevydělaj, to je jasný. Ale potřebuje naše společnost leváky?! S těma bysme to teda nevytrhli."
"Chceš večeři, viď," řekla máma.
"Kdepak, mami," odmít jsem nudle s mákem. "Já zase hned vypadnu."
"Kam, do biografu?"
"Ne… Jdeme k Fandovi. S Vrbou… a s Letenským."
"A co u Fandy?"
"Má svátek."
"Copak je Františka?!"
"É – narozeniny, to se ví. Pořádá malou oslavu."
"A co vlastně hledáš v tý almaře?" zeptal se táta.
"Rád bych se trochu líp oblík," řekl jsem. "Bude tam taky pár soudružek, tak abych nevypadal jako ňákej… Vemu si ty fialový šaty."
"Máš je vyžehlený," řekla máma. "Tu bílou košili taky. A neber si tu zelenou kravatu, radši tu šedivou. A – který soudružky že tam budou?"
"Vlastně ani nevím. Horecká… a snad Růžena."
Máma s tátou mlčeli. Máma se pořád nemůže smířit s tím, že jsme se s Růžou rozešli, zatímco táta považuje její motejzlíkiádu za smrtelnou urážku celý naší rodiny.
Takže jsem si v ponurým tichu oblík bílou košili, uvázal šedivou kravatu, natáh fialový kalhoty, vlez do fialovýho saka, omotal krk strakatou šálou a dovršil to Vodsloňovým ošuntělým montgomerákem s ještě ošuntělejší vložkou.

"Kdy přijdeš?"
"To víš, asi dost pozdě. Nečekej na mě, mami."
"Vem si klíče… Peníze máš? Něco bys tam snad měl přinýst… Ne jako tuhle, jak jsi byl u Nývltů." (U Nývltů jsem tuhle byl zrovna tak, jako budu dneska na Fandovejch narozeninách. Jsem prolhanej až hrůza a měl bych se stydět.) "Tu máš… Na Starostrašnický maj do osmi. Můžeš tam koupit aspoň kafe a pár chlebíčků…"
"Dík," řekl jsem a strčil do portmonky padesátku.
"Proč to neslavíte zejtra," zabručel táta. "V neděli by ses vyspal."
"Vždyť mám odpolední," řekl jsem. "Ahoj."
Nějakejch čtyřicet minut nato jsem u Prašný brány vylez z desítky a namířil si to k baru Bajazzo. Protože otevírali až v osm a neón zatím nesvítil, vypadal zapadák se svejma těžkejma železem pobitejma vratama a roletama, ze kterejch se sypala rez, pěkně pošmourně.
V okýnku vedle vrat byl vyvěšenej jídelní a nápojovej lístek hned vedle tablíčka s nápisem: K TANCI I K POSLECHU HRAJE BAJAZZO SEXTET. Ve světle pouliční lampy jsem si omrk šestero portrétních fotek. Pět těch ciferníků mi bylo povědomejch, šestej jsem viděl prvně.
Pod obrázkem bylo napsáno:
TROMBÓN – VENDY SUCHOMEL.
Ani trochu nevypadal na starýho prasáka, i když fotka asi byla už pár let stará. Byl to takovej ten ksichtík, do kterýho se ženský běžně zcvoknou. Obdélníkovej, ulízanej, ani trochu proplešatělej, kromě trochu větších koutů. Nahoře měl vymáčknutou vlnu. Kotlety měl o chlup delší, než si může dovolit člen závodního výboru ČSM, a pod nosem se mu táhnul perfektní knírek jako namalovanej štětečkem. V bradě měl důlek a v makovici čert ví co, podle toho jak mhouřil jedno oko.
Budiž mu země lehká.
Rozběh jsem se po svý křížkovaný cestičce.
Protože už byla tma, dalo mi dost hledání, než jsem konečně vylez po hrbolatým schodišti, přelez díru a zaklepal jednou, dvakrát a čtyřikrát.
Zdálo se mi, že se vevnitř nesvítí.
Nikdo neotvíral.
Zaklepal jsem ještě jednou.
Zase nic.
Zkusil jsem kliku. Zamčíno.
Zamlátil jsem na dveře. Jednou, dvakrát, čtyřikrát, padesátkrát.
Kde nic tu nic.
Drobátko mi zatrnulo. Kam mohly jít?!
Kromě dveří vedlo na pavlač kuchyňský okno, nejspíš na celou zimu neprodyšně utemovaný tlustou houní, ale i tou by muselo prosvítat světlo, kdyby vevnitř hořela petrolejka. Zatlačil jsem na okenní rám.
Ani nevrznul. Bába ho zřejmě přibila, aby netáhlo.
Slez jsem z pavlače a chvíli přešlapoval na dvoře. Odněkud z dálky sem dolíhalo rozjíždění a brzdění tramvají, vrčení a zvonění. Na střeše se mrouskali kocouři. Jinak nic.
Vrátil jsem se na pavlač a všechno zopakoval se stejným výsledkem. Vypadalo to, že za těma dveřma nikdo nebydlí. Jako kdyby bábu Hadrabovou soudně vystěhovali zrovna dneska.
Jenže to by za sebou nejspíš nezamkli.
Ohmatal jsem klíčovou dírku; byl to zámek z časů, kdy byly dózický klíče americká novinka pro prachatý.
Zase jsem sešplhal ze schodů a šel k popelnicím. Musel jsem se v jejich nevábným obsahu přehrabovat poslepu, ale výsledek byl víc než skvělej: pod třetím víkem jsem nahmatal škatulku od rybiček.
Vykroutil jsem klíček. Pak jsem chvilku hledal vhodnou škvíru ve zdi a šutrák. I když jsem to dělal po hmatu a nesčíslněkrát se přitom praštil do prstu, získal jsem obstojnej šperhák. Vylez jsem na pavlač potřetí a zašťoural v klíčový dírce. Klíček od olejovek byl dost tenkej a nešikovně pružil, ale nakonec v zámku cvaklo.
Zkusil jsem dveře – nic. Druhej západ dal trochu víc práce, ale zkušený kovodělnický ruce přece jen neodolal. Klika cvakla, dveře vrzly.
Vlez jsem do tmy a zavřel za sebou.
Potom mi chvíli trvalo, než jsem nahmatal na rantlíku kuchyňskejch kamen škatulku sirek a svíčku, kteroužto jsem si pamatoval ze svý poslední návštěvy. Bába to tu zřejmě měla pro případ, že by došel petrolej.
Rozsvítil jsem.
Bábina postel byla ustlaná a přikrytá kostkovanou dekou. Na čtyřech hákách z vnitřní strany dveří nic neviselo. Nebyl tu ani Janin nutriovej kožíšek, ani Mařenčin flaušák, ani bábin zimník.
Jaksi mi z toho nebylo dobře po těle. Že by šly společně do bigrafu?
Vlez jsem vedle do budoáru, zavřel se tam a svítil do všech koutů, jestli někde neleží papírek: ŠLYSME DO BIOGRAFU NATO ĎÁBLOVA KRÁSA. Neležel tam. Taky by to byla blbost, neměl jsem přece klíč. Papírek by musel bejt na dveřích zvenku, to se ví.
Nebyl tam nějakej? Nepřehlíd jsem ho? Co když třeba spadnul a ulít…?
Už jsem ho chtěl jít hledat, když mi došlo, že už chvíli čumím na ušmudlaný žolíky na tom oválným stolečku. Vypadalo to, že tady hrály tři osoby a partii nedokončily. Pár vyloženejch tercek…
Tři vějíře karet, položený rubem navrch. Jako kdyby hráče někdo vyrušil.
Na mramorový desce toalety jsem našel půllitrovej hrnek s kafem, ve kterým plavaly rozmočený kousky nakrájenýho

chleba. Strčil jsem do kafe malíček.
Bylo vlažný…
Otevřel jsem dvířka kamínek.
Vevnitř to červeně řeřavělo.
Stál jsem tam jako solnej sloup, když jsem najednou zaslech tichý kroky.
Nejdřív jsem chtěl zajásat a s radostnejma výkřikama na rtech vyběhnout těm krokům naproti. Potom mě napadlo, že bylo zamčíno a ženský by se mohly příšerně vyděsit. Načež jsem si uvědomil, že ten chodec jde sám.
Hadrabová se vrací z Koruny?
Stál jsem, žmoulal svíčku a čuměl na spojovací dveře, který jsem předtím za sebou zavřel. Slyšel jsem, jak se kroky zastavily u venkovních dveří na pavlači.
Teď měly zacinkat klíče. Místo toho jsem slyšel šátrání, jako když někdo hledá kliku.
Našel ji.
Rychle jsem sfouk svíčku, poněvadž mi bylo v tu ránu jasný, že nepřišla ani bába Hadrabová, ani Jana s Marií Zvoníčkovou. Přišlo něco docela jinýho.
Vzpomněl jsem si na bláznivýho Derneta z Foglarovy Chaty v Jezerní kotlině a naskočila mi husí kůže.
Ten neznámej už asi stál v otevřenejch dveřích z pavlače, protože mi škvírou pod dveřma pokoje táhlo na nohy. Neměl jsem chuť zalízt pod bábin faulenc, protože to nebylo žádný řešení. Zaslech jsem jedinej krok, skřípnutí podlahy a něco jako sípavej dech.
Popad jsem kliku, rozrazil spojovací dveře a vtrhnul do kuchyně.
Ve tmě je každá kráva černá, to se ví. Jenže tohle se zdálo černější než nejčernější kráva v tunelu za bezměsíčný noci.
Stálo to mezi dveřma na pavlač – a najednou tam nebylo nic. Rychlý kroky zadupaly po prknech.
Vystartoval jsem jak tornádo; když jsem se vyřítil ze dveří, neznámej už prchal po krkolomnejch schodech na dvůr.
Možná bych ho bejval dohonil někde u popelnic, nebejt tý zatracený díry v pavlači. Zapomněl jsem na ni jako na smrt a moh jsem bejt rád, že jsem si jenom odřel holeň a parádně se bacil do kolena.
Tahal jsem nohu z díry a stačil přitom zahlídnout, jak dole v průjezdu mizí plandavej černej přízrak. Na horním konci byl zakončenej něčím kulatým, jako je dejme tomu tvrdej klobouk značky Kebrdle.
Jenže to taky mohla bejt dočista holá hlava.
36
"A copak, že dneska sám?" zaptal se pan Rudolf.
"Parťák by tady měl bejt," řekl jsem. "Neviděl jste ho náhodou?"
"Neviděl, neviděl," zavrtěl hlavou. "Jak jdou kšefty?"
"Ále…," máv jsem rukou. "Tak tak na vinnej střik."
"Vinnej střik, co by ne," na to barman. "Kapka vody sice dokáže zkazit i nejlepší víno, ale střik, to je jiná. Bílý, červený?"
"Červený," řekl jsem nazdařbůh.
"Jasně… To jde na krvinky. Jo, pane… Měl bych jeden minor, skoro zánovní. Nemáte zájem?"
"Proč je zánovní?"
"Málo ježděnej."
"A byl garážovanej? Jestli nestál pět let venku. To by moh bejt taky zespoda sežranej. Taková kastle se musí vyvařit, je s tím práce jak na kostele a nevyplatí se to."
"Tak to nevím. Já se zeptám… Váš střik, pane."
"Díky, pane Rudolf." Vytáh jsem prkenici a rozložil ji na pultě, jako kdybych z ní chtěl přečíst aktuální zpravodajství, i když v ní bylo k přečtení akorát číslo 98 na žlutým lístku od šatny.
Měl jsem ho zastrčenej v celuloidovým okýnku místo podobenky milovaný bytosti.
Padesátku od mámy už jsem rozměnil, když jsem si poručil smaženej celer s opejkanejma bramborama sce tartare. Chvíli trvalo, než jsem ho objevil, paňácovskej jídelní lístek se hemžil dvacetikorunovejma žebírkama a ještě dražšíma biftekama s velkou oblohou a pommes frites. Než jsem vyrazil k baru, radši jsem ten celer hned zaplatil, aby si vrchní nemyslel, že mu chci zdrhnout.
Obtloustlá Olinka v měňavejch šatečkách, která opodál debužírovala s pomenším maníkem s modravě černejma fousiskama pod nosem, si podobný starosti zřejmě dělat nemusela. Chvílema vyprskla smíchy nebo udělala svoje speciální: "Óóó."
V portmonce zbyly tři zasmušilý pětky a něco drobnejch. Vylovil jsem bůra a šoupnul ho barmanovi. "To je dobrý."
"Díky, pane."
Kupodivu bylo dneska u baru prázdno.
"Co je novýho kolem Suchomela?" zeptal jsem se.
"Co by mělo bejt novýho…?"
Pokrčil jsem ramenama. "Říkal jsem si, jestli už třeba někoho nesbalili…"
"Myslíte, že by nám to přišli vypravovat? Nic novýho jsem neslyšel – a jak bych taky moh, pane drahej?"
"Leda že by někoho sbalili tady," řekl jsem. "To byste věděl, ne?"
"A co že o tom víte –, že Suchomela někdo –"
"Někdy vám se stanou takový náhody," řekl jsem, "to byste nevěřil. Jedna kámoška se zná s tou Fléglovou."
Zašťoural se jedním ze dvou prstů svýho klepeta v uchu, jako kdyby si nebyl jistej, že dobře slyší. "S jakou Fléglovou?"
"To je ta mladá, co kvůli ní Suchomela málem vyrazili," řekl jsem. "Jak sem za ním chodila a doma říkala, že má noční.

Mý kamarádce povídala, že prej to musel udělat někdo, kdo měl klíče od baráku a taky od Suchomelova kvartýru. A ty klíče jí, teda Evě Fléglový, prej nejspíš ukrad."
"Prosím vás… Suchomel přece nebyl takovej naivka, aby každý holce hned strkal klíče od svýho bytu. To se mi nezdá."
"Chodila z Paňáci dřív," řekl jsem. "Pročpak myslíte, že jí dával klíče? Aby se mohla vykoupat, převlíct se do krajkový noční košilky… Znáte to. Prej byl na holčičky. A mezi náma, pane Rudolf – nebyl taky náhodou ve věku, kdy už začínaj bejt holčičky vzácný? Taky už moh bejt na lov holčiček trochu pohodlnej."
"Hm," kejvnul. "Minule jste tady byl za dacana z Ouval a teďka je z vás skoro sexuolog, pane."
"Helejte, pane Rudolf," odvětil jsem dotčeně, "co má bejt s jakým dacanem z Ouval?!"
"Nic ve zlým," na to barman. "Vy myslíte, že tý holce ukrad klíče vrah?"
"Proč bych si měl něco myslet? Já přece Suchomela neznal."
"Že už si ho nepletete se Syrovátkou a Sehnoutkou."
"Už jsem si zvyk. Jo – neviděl jste tady někdy někoho plešatýho?"
"Takovejch sem chodí."
"Tenhle je dočista plešatej. Nemá lautr žádný vlasy. Moh by to bejt známej šatnářky."
"Který šatnářky?"
"Copak si je pamatuju? Akorát se mi posledně zdálo, že jsem v šatně někoho takovýho zahlíd. Skoro jsem se ho lek. Povídal jste minule, jaký všelijaký týpky se tady vyskytujou… Tak jsem si říkal, co to asi může bejt zač, a proč chodí takhle ostříhanej. Aby se vám tady nakonec neskrejval uprchlej trestanec ze Sing Singu. Nebo z Jáchymova, co?"
Přidal jsem nefalšovanej úvalskej řehot a cucnul si střiku.
"Říkáte, že byl v šatně?!"
"Asi jo, když jsem ho zahlíd v tom koutě…"
"To jste musel mít vidění. Pardon…"
Čas plynul.
K pultu přišli tři chlápkové. Něco vypili a zase šli.
Barman se dal do blejskání vyblejskanejch sklenic.
Muzika něco hrála.
Mraky čoudu pod stropem houstly.
Dopil jsem střik.
"Kolega nikde, co? Ještě jeden střik?"
"Sodu… Ten už asi nepřijde. Možná šel za Prokšem."
"Za kterým Prokšem, že jsem tak smělej?"
"Neznáte Prokšův bigbend?"
"Jo tenhle Prokš… Ten teda má známosti, ten váš kolega."
"Bodejť by neměl. Kdo z těchhle lidí nepotřebuje auťák? A kámoš umí sehnat všecko, co chtěj. Mercedesku, opla, rapida…"
"A vy z nich uděláte nový."
"Docela nový ne. Ale na dělání parády stačej. Jako ta škodovka, co jsme zmákli pro Terry Marsh. Ona už sice nezpívá, ale prachy pořád má… Tak si teďka vozí zadek v limuzíně. Znáte tu klasickou evropskou ameriku Škoda Superb tři tisíce óhávéčko?
Šestiválec… Klidně byste si to splet se študebakrem."
"Říkal jste Terry –"
"Marsh," kejvnul jsem. "Vlastně se jmenuje Maršnerová. Bejvala to slavná zpěvačka, ale nechala toho, protože ztratila hlas, nebo co."
"Tak na tu si nepamatuju. Momentík, teď je tu volno. Skočím brnkout tomu člověku s tím minorem."
"Není už trošku pozdě?"
"Ale ne… Taky je to noční pták."
Otevřel dvířka po straně pultu. Když vylez ven, zmenšil se o půl metru. Ze svý sesle jsem mu koukal shora na pleš a pokleslý ramínka.
A NYNÍ VÁS VŠETKÝCH POZÝVAME NA TANEČNÍ PARKET ZMESKOU Z TATRANSKÝCH LUHOU A HÁJOU, hodil do placu konferenciér.
Rozsvítily se barevný šajnovky a ramínka nad boxama se změnily v nažloutlý bludičky. Setmělo se i v předsálí, snad aby lustry nekazily taranskej dojem.
"Keď sa do něba dívam…," hutoril pěvec, "vidím tam obraz tvuój…" Scházely mu akorát krpce a valaška.
Barman se vrátil. "Nebere to."
"Jestlipak tady bylo taky takhle zhasnuto, když hráli Suchomelovi?"
"Myslíte minulej tejden ve čtvrtek?"
"Jo. Jak tu byla ta holka s kytkou."
"No teda… Co vy všechno nevíte. Ta dívenka s karafiátem, myslíte?"
"To je fuk. Bylo takovýhle příšeří?"
"Hráli mu Solitjúd. To je krásná věc, pane… Harmonie… Gé zvětšenej, e moll, cé zvětšenej, ef dur… Světla byly stejně ztlumený jako teď. Přepínaj se u pódia."
Najednou vypadal ztrápeně, jako kdyby právě nastala tatva VAJÚ, při který je všecko nalevačku. Jenže v noci žádný tatvy nejsou.

"S tím minorem," řekl, "to není žádná levota, abyste si nemyslel.
Chce to regulérně prodat. A já si taky nemyslím, že s těma auťákama děláte kdovíjaký šmé. Konečně – když to váš kolega koupí a vy to opravíte, je to poctivej obchod, že jo. A že to prodáváte s nějakým tím ziskem… Ono se to sice asi nemá –"
"No jo, pane Rudolf, ono se toho nemá."
"Ehm…," udělal. "Ještě jednu sodu?"
"Ne, děkuju… Odskočím si."
Barman kejvnul. MILUŠKA MOJA, PREČO MŇA NEMÁŠ RADA? tázal se procítěně falešnej slovenskej milovník za mikrofonem.
Slez jsem ze židličky a vykráčel po třech schodech do předsálí.
Nějakejch deset metrů vlevo byla šatna, souběžně s protější zdí a zasunutá do hlubokýho výklenku. Z místa, kde jsem stál, a kde minulej čtvrtek stála Jana, do ní nebylo vidět, dokonce ji částečně zakrejval sametovej závěs. Na příčný zdi bylo velký zrcadlo, asi metr čtyřicet na podlahou uříznutý tmavým dřevěným obložením. Běželo přes pult šatny dozadu, kde teď byl nejtmavší kout.
Vidět v něm nebylo nic. Jenom někde vzadu v šatně svítilo jedno skrytý světlo, proti kterýmu byl pult zpředu skoro černej.
Šel jsem tam, kam jsem řek, že jdu.
37
Když jsem se vracel k baru, potkala mě Olinka.
"Óóó… To jste vy…?"
"Ehm… Jo."
"Už je vám dobře?"
"Jo… Ehm."
"Nedáte si se mnou panáka? Vařil do mě jeden cesťák z Budapešti… Hrozně otravnej, zatáh véču, ale pije samej badačón. Já radši griotku. Taky máte rád griotku?"
Neměl jsem chuť na griotku. Neměl jsem chuť vůbec na nic, protože jsem tušil, že jsem na pravým a jediným místě, odkud to všechno vyšlo, a kam se to zase mou zásluhou vrátí, i když jsem neměl ponětí, kdy se to stane a jak. Čuměl jsem na Olinku a neviděl jsem ji.
"Vůbec nevypadáte, že je vám dobře," řekla.
Vyšplhal jsem na barovou sedačku. "Fanouš mi měl přinýst many," řekl jsem a představoval si, jak vejde a ledabyle mi šoupne do kapsičky u saka pětikilo.
"A co že nepřišel?" vyzvídala Olinka a vyškrábala se přitom vedle mě. "Pane Rudolf, dvě griotky!"
Barman se po mně podíval: "Dvě griotky, pane?"
"To je na mě," řekla měňavá Olinka. "A nespleťte si to se zubrovkou."
"Proč by si to měl splíst?" zeptal jsem se. "Je to profík, ne?"
Olinka se zahihňala. "Jo, profík, jenže slepej jak patrona.
Brejle nenosí z frajeřiny. Griotka a zubrovka jsou až na tu barvu úplně stejný flašky a Rudýnek to bere po hmatu. Nejste vy taky muzikant, Oto?"
"Jako kdo?"
"Fanda říkal, že je muzikant. Není?"
"To vážně nevím. Nikdy se mi s takovejma věcma nesvěřuje…
Fakticky nevím, co dělá. Dokonce se možná ani nejmenuje Fanda."
"Jo tak… To je jako alias?"
"Asi jo. Někdy si říká Kony, jindy zase Olaf. Jednou v jedný takový – no, společnosti, na něj dokonce volali Jindro a slyšel na to. Záhadná existence."
"A odkud ho znáte?"
Pousmál jsem se. "No, o tom bych se radši nešířil."
"Ó!" udělala. "Já si myslela, že kecá. Muzikanty znám všecky."
"Úplně všecky?"
"Nechodím jenom k Paňácovi," řekla. "Jenže sem asi brzo chodit přestanu. Bez Vendyho Suchomela ta muzika nemá šťávu. Jo, to byla teda klasa, ten jeho trombón. I když jako chlap nestál za moc."
"Vy jste ho znala – nějak blíž?"
"No…, dost blíž," řekla a zapálila si dlouhou cigaretu se zlatým koncem.
"Jéžiš," já na to, "snad nejste jedna z jeho obětí?"
"To se ví, že jo," kejvla. "Pustil mě k vodě kvůli Makině… A Makinu zas kvůli tý blbý puberťačce… To ale musel bejt rambajz, co mu ten její fotřík udělal… Povídalo se tady, že ho kvůli tomu málem vyrazili z Paňáci."
"Slečno," ozval se barman a servíroval přitom ty dvě objednaný griotky, "řeči se mluvěj a voda teče. Všechno dobrý o mrtvým…"
Přimhouřila oko. "Pane Rudolf," řekla, "Vendy Suchomel byl ohromnej muzikant. Ale jinak to byl pěknej hajzl."
Ulíznul jsem kapku lepivý griotky. DVAKRÁT ŠTOK, ANO, PANE, řekl o kus dál pan Rudolf. Koukal jsem, jak cmrndá štok do koňakovýho skla. Třásly se mu ruce.
"Co mu přelítlo přes nos?" zeptala se šeptem Olinka.
"Copak já vím?" řekl jsem.
Taky jsem to opravdu nevěděl. Naházel jsem mu těch špeků hromadu.

Tudíž ho moh trápit jenom některej, nebo všecky najednou.
Muzika vrhla do davu nejnovější flák: BABÁČI HRÁ NA KLÁRINET…
PRO BABÁČI JE HUDBA NEJVĚTŠÍ ŠPÁS. Pro Babáči možná. Mně už lezla krkem.
"Hele, Ištván táhne k mamině."
Ohlíd jsem se a viděl toho udělanýho mrňouse s černým knírem.
Velebně pokynul Olince, vykolíbal se po schodech a zahnul k šatně za rohem. Bolela mě naražená noha a začínala mě bolet hlava.
BABÁČI… "Jde pro mě mě Eda," řekla Olinka.
Frája v pepita saku hodil nonšalantní škleb. "Gudývnink… Nerad bych se vnucoval. Smím prosit?"
Olinka do sebe zvrhla zbytek griotky a sklouzla ze sedačky. "Tak teda báj báj," řekla. "Že pozdravuju Fanouše. Jestlipak vám vypravoval –"
"Všecko," řekl jsem. "Hotový romány. Nemůže zapomenout."
"Óóó!" na to Olinka. "Fakt, já se stydím."
Károvanej Eda ji odvlík na parket.
Dělal jsem, že dopíjím griotku, a koukal po sále, kde už se zase svítilo na plný pecky. Sem tam někdo vrávoral, u stolů cinkaly sklenice a hosti se navzájem přeřvávali. Už chvíli jsem neviděl vrchního. Mrknul jsem ke vchodu – a najednou kráčí do sálu esenbák s kapkama roztálýho sněhu na kšiltu služební brigadýrky.
Uklouz na parketu, došoural se k pódiu a zamával rukama.
Čiribiribin… pink, pink, trádádadá, bums, ččč, kvík.
"Občani," řekl esenbák do mikrofonu, "vraťte se laskavě na svá místa… Kontrola občanských průkazů."
Do toho se ozvalo chřestění od vchodu do sálu; kouknul jsem tam a viděl dalšího esenbáka, jak zatahuje závěs. Těsně před tím, než zakryl výhled do předsálí, jsem zahlíd svýho známýho nadporučíka Honzáka z pražský kriminálky.
Hodil jsem do sebe zbytek griotky.

38

Honzák byl donedávna jenom poručík. Dlouhý léta mě vůbec neměl rád, protože jeho šéf kapitán Moldánek mě naopak rád měl. Ten měl navíc krásnou dceru, na kterou si Honzák myslel tak dlouho, až začala chodit se mnou. Když si potom vzala trenéra dívčí házený, nezbylo nám, než se smířit u piva v jedný hospodě třetí cenový skupiny ve Vysočanech.
Od tý doby jsme se spolu neviděli, ačkoliv jsme si slíbili, že občas zajdeme na jedno. Nadporučík Honzák, křestním jménem Vilém, měl pivo rád, a já proti němu nic neměl, zvlášť když se o něj pečovalo tak starostlivě jako v hospodě U konvice. Jenže za těch pár měsíců od svýho smíření jsme o sobě navzájem ani neslyšeli, natož abysme spolu zapadli na pivo do hospody ve vzdálený provincii.
Teď jsme proti sobě seděli v kanceláři vedoucího baru Bajazzo a rozpačitě na sebe zírali.
"Tak těbuch," řekl jsem. "Jak se furt máš, Vildo?"
"Nazdar," na to Honzák. "Nepovídej, že tady maj dobrý pivo."
"Nemaj. Co má bejt?"
"Tobě se tu líbí?"
"Já tady lanařím pro náš závodní orchestr," řekl jsem.
"Jo? Kohopak?"
"Toho baryka," řekl jsem. "Není špatnej a tady jenom zaskakuje."
"Za prachy," řekl Honzák. "U vás by do toho potrubí funěl málem zadarmigo."
"Proč jste tady vy?" já na to.
"Fakt to nevíš? To bych se dost divil."
"Klidně se div. Nemám šajna, koho chcete sbalit. Nebo je to jenom normálka šťára?"
"Výjezd. Každej druhej host je potenciální pachatel."
"Pachatel – čeho?"
"Hele, Oto," vzdychnul, "u takovýhleho případu jsem prvně. Teda sám. Starej má zdravotní dovolenou. V poslední době to přeháněl a začala mu haprovat pumpa… Neměl bych udělat botu, kamaráde.
Jenže se nemám čeho chytit. Je tu kolem stovky lidí… A teď v tom davu hledej příčiny, vztahy, motiv… bez ukvapenejch závěrů. Nemůžu tady ty lidi držet věčně, to dá rozum."
"Řekni rovnou, že potřebuješ píchnout."
"Píchnout nepotřebuju," zabručel Honzák. "Měl bych z toho průser."
"Jo, to chápu. Tak co teda?"
"Neznáš nějakýho Ladislava Rezka?"
"Ne. Kdo to má bejt?!"
"Vysokej asi sto sedmdesát, tmavý vlasy, trošku obtloustlej, docela líbivej typ, pětadvacet let, zaměstnanej jako prodavač v Elektře v Ječný."
"Nikdy jsem nebyl v Elektře v Ječný."
Někdo zaťukal na dveře a pootevřel. Honzák udělal tázavej kukuč.
Esenbák ve dveřích dělal hlavou, že nic. NE NE NE NE NE.
Nadporučík kejvnul, že rozumí. Dveře se zase zavřely.
"Kolik lidí ví, co se stalo?" zeptal jsem se.
"Veškerej personál… Snad kromě barmana."
"Takže se houby stane, když to budu vědět i já, ne?"
"V kolik jsi sem přišel?" zeptal se Honzák místo odpovědi.

"Někdy mezi osmou a devátou," řekl jsem.
"Kde jsi seděl?"
"Napřed u stolu, abych se v klidu najed. U toho druhýho od pódia na pravý straně. Potom u baru."
"Mluvil jsi s někým?"
"Akorát s barmanem a s jednou holkou. V takovejch měňavejch šatech, říká si Olinka. Můžu ti ji ukázat."
"Ať si trhne nohou," zavrčel Honzák. "Kde jsi byl poslední půlhodinu?"
"Opřenej o barpult."
"A – nic?"
"Akorát jedna griotka. Pozvala mě na ni Olinka."
"Já nevím, co furt starej má s tou tvojí intuicí." Málem si odpliv. "Ničeho sis nevšimnul a kousek od tebe někdo pích kudlou toho Rezka. Mrtvej sice není… Nebo aspoň nebyl, když ho odváželi; ale stejně je to zřejmej pokus o vraždu."
Vůbec se mi nehodil do krámu nějakej Rezek, zvlášť když to byl prodavač z Elektry v Ječný a měl tmavý vlasy. "To je radost," řekl jsem. "Kde se to stalo? Na záchodě?" Honzák se samozřejmě zeptal: PROČ NA ZÁCHODĚ? Což je ona pověstná profesionální deformace. Esenbák neodpovídá na otázky, alébrž tady od toho není. "Lidi se většinou perou na záchodě," řekl jsem. "Je tam takový agresivní prostředí, možná z těch smradlavejch kuliček v pisoárech."
"Na záchodě to nebylo," řekl Honzák. "V telefonní kabině."
"Ani nevím, že tady nějaká je."
"Naproti šatně."
"Přímo naproti?"
"Jo. Přímo naproti. Připadá ti to důležitý?!"
"Ne. Někam volal?"
"Jak to mám vědět, jestli někam volal?"
"Třeba takový sluchátko…," řekl jsem.
"Bylo zavěšený."
"Kdo ho našel?" zeptal jsem se.
"Vrchní. Šel okolo, viděl, že se v kabině svítí… Světlo se tam rozsvěcí automaticky, když sešlápneš podlážku. A protože v okýnku ve dveřích nikoho neviděl, otevřel kabinu. Rezek tam byl zhroucenej čelem ke stěně… Pod telefonem. Vrchní nejdřív myslel, že omdlel; potom zahlíd krev na kabátě."
"Na kabátě nebo na saku?"
"Na kabátě. Šatnářka mu ho chvilku předtím vydala se šálou. Chtěl jít domů, ale odskočil si zavolat… Snad."
"Šatnářka nic neviděla?"
"Ne. Jenom jak se obliká před zrcadlem. Chvilku nato odcházel někdo další, nejspíš Maďar. Chtěl cigarety a nějakou čokoládu, těžko se s tou paní domlouval, takže to chvilku trvalo…
Přestala si kabiny všímat. A protože potom nikdo nepřicházel ani neodcházel, stáhla se dozadu. Odtamtud není na kabinu vidět.
Vařila si tam na vařiči kafe… O to místní nestojí, asi ví proč.
Možná do něj míchaj včerejší lógr."
"Takže pachatel je tady."
"Musí tu bejt. Leda že by vypad jen tak v saku a kabát tu nechal.
Jenomže to není možný, kabáty souhlasej. Od otevření odešlo šest lidí… Čtyři mnohem dřív, než se to stalo. Pátej byl Rezek a šestej ten Maďar."
"Moh tady bejt bez kabátu," řekl jsem. "Přijel autem až před vrata. Nebo bydlí ve vedlejším baráku. Nebo je to otužilej sportovec. Nebo je chudej a nemá kabát."
"Tvůj způsob myšlení…," vzdychnul Honzák. "Děláš si srandu?!"
"Máte jejich odevzdaný lístky od šatny?" zeptal jsem se. "Těch šesti?"
"Samozřejmě." Honzák vysypal na stůl obsah hnědý obálky. "Myslíš, že je to důležitý?"
"Vím já, co všecko tu může bejt důležitý?" řekl jsem. "Můj způsob myšlení je někdy opravdu srandovní. Víte, čí kterej je?"
Šest žlutejch čtverečků bylo sepnutejch kancelářskou sponkou.
"Podle nepřesný informace od šatnářky," řekl Honzák, "by druhej odshora měl bejt Rezkův. Ten horní, číslo padesát tři, patří tomu Maďarovi. Ty čtyři vespod, šestnáct až devatenáct, patřily nějaký partě, která sem přišla poprvý, nejspíš si to rozmyslela a brzo odešla."
"Jo, k jejich stolu jsem si nejspíš sed, když vypadli. A co ten – nůž, nebo co to bylo? Ten máte?"
"Nemáme."
"Nepovídej. V zádech toho Rezka nezůstal?"
"Ne. Pachatel ho má pořád u sebe, pokud se ho nějak nezbavil."
"V tom případě je to dost jednoduchý."
"Vůbec ne. Jsou tady cizinci. Dokonce pár ze Západu. Švédskej letec, rakouskej obchodní zástupce nějakejch umělejch hnojiv, dva ouřadové z jednoho velvyslanectví… Ani se neptej kterýho."
"Že sem lezou, do takovýho hampejzu."
"Choděj sem přítulný děvenky."
"Proč to nezavřete?"
"Lepší, když víme, kam choděj."
"Hele, Vildo… Ouřada z velvyslanectví, na který se radši nemám ptát, přece nepích kudlou prodavče z Elektry v

Ječný."
"Jenže já ho nemůžu vynechat, když začnu lézt lidem do kapes."
"Brnkni Moldánkovi."
"Je v Poděbradech."
"Tak mu brnkni do Poděbrad."
Vypadal, že se mu do toho nechce.
"No, já jdu na sodovku, jestli ti to nevadí," řekl jsem. "Abys přede mnou nemusel porušovat služební tajemství."
"Víš, čím jsi mi byl vždycky protivnej?" řekl Honzák. "Těma svejma pitomejma frajerskejma řečma."
"Většinou byly k něčemu dobrý," řekl jsem.
"No právě," na to Honzák a hmátnul po sluchátku.
Vypad jsem a tiše za sebou zavřel.
Pan Rudolf čněl za barpultem, jako kdyby se chystal zahájit jakýsi podivný školení. Lidi dřepěli u svejch stolů a polohlasem si šuškali. Šumaři postávali kolem piána opřený loktama a taky si šuškali. Jenom dva esenbáci nabalený do zimních kabátů a přepásaný dohodama si nešuškali. Každej stál na jedný straně sálu a sledoval, jak si všichni ostatní šuškaj.
"Malér, co?" řekl jsem barmanovi. "Prej někoho probodli u telefonu."
Kouknul po mně svejma skleněnejma očima a nepatrně máv klepetem.
"Dejte mi jednu sodu, jo?" řekl jsem.
Kejvnul. Led mu upad vedle. Šoupnul jsem mu korunu. Nechal ji ležet. "Co ty lidi blbnou?" řekl jsem. "Jako kdyby měli všichni špatný svědomí."
"Já bych se k tomu nerad vyjadřoval," na to barman.
"Já taky ne," řekl jsem.
Jeden z esenbáků se přišoural. "Co vy tady?"
"Nadporučík mi povolil jednu sodu."
"Hm," na to esenbák. "Tak si ji laskavě vemte a jděte na svoje místo."
"Žádný nemám," řekl jsem. "Pořád jsem seděl tady."
Zdálo se, že neví, co se mnou.
Potom se to začalo hejbat. Moldánek zřejmě Honzákovi vynadal, protože osobní prohlídka hostů i personálu byla nabíledni. Kvůli dámám museli zavolat příslušnici. Šacovali jednoho po druhým a ty nevinný posílali domů. Samozřejmě že mě nevynechali, ale domů mě neposlali. Pak pro mě přišel Honzákův nohsled, takže jsem se znova ocit na svý židli v kanceláři vedoucího.
"Tohle je podporučík Formánek," řekl Honzák. "Ota Fink… Známe se už nějakej pátek."
Formánek mi podal svou outlou kancelářskou pravici. "Aby jim to nevadilo," řekl. "Lidi bejvaj háklivý na svý špinavý prádlo a pan Fink je přece jenom civilista."
"Když se nechaj na silnici legitimovat pomocnou stráží, taky jim to musí vyhovovat," řekl Honzák. "Stal se tu pokus o vraždu…
Kapitán by se taky neptal, jestli jim to vyhovuje."
Formánek pokrčil ramenama, vytáh z tašky papíry a pár ořezanejch tužek a hodil na věšák u dveří brigadýrku. Kabát už tam měl pověšenej předtím. Potom se usadil k užší hraně stolu na polstrovanej kus nábytku s vyřezávaným opěradlem, možná pozůstatek vybavení Paňáci z časů starýho Rakouska.
"Nikde nic?" zeptal jsem se.
"Ne," řekl Honzák. "Vypadá to na toho Maďara. Rezek byl v kabině a šatnářka zalezla k tomu svýmu kafi. Cizinec tam byl sám. Muselo mu na to stačit pár vteřin."
"Olinka s ním večeřela."
"Jo, to nám řek vrchní. Nějaká Olga Novotná, taková lepší šlapka.
Vůbec nic neví. Celou dobu, co s ním seděla, se v blízkosti nikdo podobnej Rezkovi nevyskytoval. Taky nedošlo k žádnýmu konfliktu."
"Zná Rezka?"
"Novotná? Říká, že nezná. Nejspíš nelže, zdejší personál ho taky nezná. Asi náhodnej host, slaměnej vdovec. Jeho žena je na zimní rekreaci eróhá. Jakej motiv moh ten zatracenej Maďar mít, to je zatím naprostá záhada, i když Maďarovi většinou stačí málo, aby vytáh kudlu."
"Třeba vám to Rezek řekne sám."
"Nebo taky neřekne," na to Honzák. "Před chvílí jsem volal do špitálu a zatím to vypadá tak půl na půl. Chyt to do pajšlu…
V takovejch případech doktoři pacienta moc řečnit nenechaj. Máme tam člověka s notesem."
"To by chtělo magnetofon."
"Elektrofonickej mozek bys nechtěl?"
"Spíš bych si dal kafe."
"Jo, to si dáme… Poslyš, Moldánek říkal, abych udělal předběžný výslechy zaměstnanců přímo na místě. A že bych si tě u toho měl nechat. Protože jsi tu byl dřív než my, ještě než se to stalo.
Když si to přeje starej… Ale já jsem tady za to odpovědnej.
Takže bych byl rád, kdybys do těch výslechů pokud možno nezasahoval, pokud tě o to sám nepožádám. Pozoruj, poslouchej.
Potom mi řekneš, co si o tom myslíš. Ale nejdřív to kafe."

39
Kafe nám přines sám pan vedoucí; bylo hustý, horký a viditelně protekční. Vedoucí byl malej tlustej prošedivělej srandista, kterýmu před chvílí došel humor. Jmenoval se Karel Tvrdík, měl nějakou víceméně nedůležitou rodinu, nezajímavej auťák a někde bydlel.
Taky se někde narodil, samozřejmě.
"Moh byste nám zrekapitulovat, co bylo před tím, než jste nás zavolal?"
Tvrdík na Honzáka vypoulil oči: "Pane kapitáne, eh, teda soudruhu… Nemám ponětí. Seděl jsem tady, co sedíte vy, a dělal účtařinu. V půl dvanáctý mi sem vtrhnul vrchní… pan Spurný. Že prý v telefonní kabině leží mrtvola. Šel jsem se podívat…"
"Kudy?"
"Chodbou a dveřma pro personál."
"Ty jsou vedle kabiny?"
"Jo. Z foajéru nejsou vidět, ztrácej se v obložení. Ale je na nich malá tabulka Pro zaměstnance, nevstupujte."
"Je z nich vidět do telefonní kabiny?"
"To ne, prosím. Když v nich stojíte, vidíte vlevo šatnu, vpravo telefonní kabinu, kousek za ní ten shrnutej závěs u vchodu do sálu… Potom přímo naproti na konci chodby dvoje dveře na vécé… a vedle nich vlevo za závěsem východ na ulici."
"Kdo byl v tu chvíli v předsálí?"
"Myslíte – ve foajéru?"
"Říkejme tomu předsálí."
Tvrdík rozhodil ruce a nechal je s plesknutím dopadnout na baculatý stehna. "Jak chcete," kejvnul. "Je to sice foajér, ale říkejme tomu předsálí. Tak teda: V předsálí nikdo nebyl. Jenom paní Dvořáčková vlevo v šatně. Pan Spurný jí totiž řek, že tam někdo –"
"Pan Spurný se do předsálí vrátil s vámi?"
"Jo… Ano, vlastně šel přede mnou."
"Co dělala šatnářka?"
"Co by dělala? Stála za pultem proti telefonní kabině. Jak jsem vyšel ze dveří, jenom po mně koukla a pokejvala hlavou, jako že je to pěknej malér. Potom jsem šel k těm dveřím kabiny, který pan Spurný pootevřel. Podíval jsem se dovnitř… Ten člověk tam jako klečel… Teda – nohy měl pod sebou, přikrytý kabátem, takže vlastně nevím, jestli klečel. Ale vypadalo to tak. Hlavou byl opřenej v koutě kabiny pod aparátem, ruce mu bezvládně visely…
A kousek nad páskem kabátu měl krvavej flek… Samozřejmě, chvilku trvalo, než mi to všecko došlo. Když se stane takováhle věc, tak nejdřív nevěříte, že je to možný… Stál jsem u těch pootevřenejch dveří a říkal si – toho člověka někdo zapích. Byl jsem z toho trošičku pérplex. Spurný se zeptal: Co budeme dělat, pane šéf? Já mu povídám – zavřete ty dveře a stůjte u nich, ať tam někdo nevleze, jdu zatelefonovat pro esenbé a pro záchranku… Pomyslel jsem si – co kdyby ten chudák třeba nebyl mrtvej. A vidíte – dobře jsem udělal. Mrtvej nebyl."
"Mluvil jste o tom s personálem?"
"Ne… Vrchní jim to řek dřív než mně. Když šel kolem otevřenejch dveří do kuchyně, křiknul tam, že je někdo mrtvej v telefonní kabině."
"Co jste dělal potom?"
"Šel jsem zamknout hlavní vchod. Jak jsem šel kolem Spurnýho a Dvořáčkový, povídám, že zamknu, aby… Prostě aby nikdo nemoh dovnitř ani ven, že. Pak jsem u těch dveří zůstal, dokud nepřijela sanitka… a vy."
"Během tý chvilky jste nikoho neviděl?"
"Jenom pár hostů šlo na vécé. O ničem nevěděli."
"Nenapadlo vás, že tamtudy někdo zmizí?"
"To, prosím, ne. Tam nejsou okna, jenom ventilačky. Taky se všichni v pořádku vrátili do sálu." Honzák se po něm podíval.
"Inu, v takovým pořádku, v jakým bejvaj hosti nočního baru kolem půlnoci," pokrčil ramenama Tvrdík. "Někdo byl trošku v náladě, to víte."
"Nikdo nešel k telefonu?"
"Ne, nikdo."
"Kde byl personál?"
"Na svých místech. V kuchyni a číšníci na place. Havránek určitě, Kostka nosí jídlo, ten pendloval mezi sálem a kuchyní…
Samozřejmě nemůžu přesně vědět… Hlídal jsem u těch dveří.
Ostatně se jedná snad o nějakých pět, možná sedm minut, než jste přijeli."
Honzák chvíli mlčel a šmidlal ukazováčkem po stole sem a tam.
Potom se otočil ke mně a hrozně nerad řekl: "Nemáte nějakou otázku?"
"Ale jo," řekl jsem. "Pár by se jich našlo."
Tvrdík na mě koukal vyčítavým pohledem.
"V tom vašem Bajazzo sextetu hrál na trombón nějakej Václav Suchomel, že jo?"
"To snad víte líp než já," Tvrdík na to. "Vždyť ten případ vyšetřujete."
"Znáte Ladislava Rezka?"
"Kdo to má bejt?"
"Možná známej Suchomela."

"To nemůžu sloužit. O jeho známostech nic nevím."
"Kvůli jedný jeho známosti jste ho přece chtěl vyrazit z místní kutálky."
"To myslíte tu holku? A to se divíte, že jsem ho chtěl vyrazit…? Chodila sem za ním a musel dobře vědět, že jí není osmnáct. To je přece nepřípustný."
"Jak jste se dověděl, že jí není osmnáct?"
"Přišel sem její otec… Dělal kravál, jako by za to moh celej podnik."
"Ještě něco, pane Tvrdík. Není někdo z personálu holohlavej?"
"Plešatej?"
"Ne, holohlavej. Dočista bez vlasů."
Zadumal se, jako by měl pod sebou nejmíň pět set lidí.
"No tak, pane vedoucí," řekl jsem, "Paňáca není grandhotel Pupp."
"Žádnej takovej tady nedělá."
"Ani sem za někým nechodí?"
"To nemůžu sloužit…," na to Tvrdík. "Všecky známý svejch zaměstnanců znát nemůžu."
40
Když pan Tvrdík, vedoucí baru Bajazzo, opustil vlastní kancl okupovanej vyšetřujícíma orgánama, řekl Honzák: "Na co se to hergot ptáš?"
"Suchomel hrál v Paňácovi a je mrtvej," já na to. "Připadá mi, že tady je nějaký nezdravý povětří."
"Odkud víš o tom Suchomelovi?"
"Když jsem tu byl minule, řek mi to barman."
"Ty se s ním znáš?"
"Ani ne."
"Tak proč ti vyprávěl o Suchomelovi?"
"Fanda Kelner z našeho bigbendu, co mě sem zaved, má přehled o všech možnejch muzikantech a věděl, že tady ten bejvalej slavnej trombóňák od Hot Stars hraje. Jenže na place nebyl, tak jsme se po něm ptali."
"A barman vám řek –?"
"Že je po smrti, že jste to vyšetřovali, a že se to stalo někdy ze středy na čtvrtek v noci. Na co umřel, to barman nevěděl. Byl jsem na to zvědavej, tak jsem se poptával v tom baráku, co Suchomel bydlel…"
"Adresu ti dal taky barman?" na to Honzák.
"Vytáh jsem z něj, že Suchomel bydlel někde blízko Rozhlasu…
Našel jsem to a mluvil tam s jedním dědou, kterýmu svěřili Suchomelovýho psa."
"A ten ti poskyt informace…?!"
"Nic podstatnýho. O tom průšvihu, co měl mít Suchomel s Fléglovou. Že si vymejšlela noční směny a chodila za ním sem… A občas taky do bytu."
"Proč ti ty lidi všecko vyslepičej?"
"Protože nejsem esenbák," řekl jsem.
"A co ten plešatej?" zeptal se Formánek.
"To bylo jenom tak," já na to. "Když chcete zjistit, jak je na tom dotyčnej s nervama, a jestli případně neví něco, co by nejradši nevěděl, zeptejte se ho na nějakou pitomost a tvařte se přitom, že na ní hrozně záleží. To je psychologie, soudruhu podporučíku."
"Kam na to chodíte?"
"Jednou mi to poradil kapitán Moldánek," řekl jsem.
"Kecy," řekl Honzák. "K ničemu ti to nebylo."
"Jak to že ne? Z toho, jak Tvrdík přemejšlel, jestli tady opravdu nějakýho plešouna nezaměstnává, ačkoliv tu je všeho všudy patnáct lidí, se dá usoudit, že tu má manko, nebo skrejvá ve sklepě ruletu."
"My pracujeme," řekl Formánek. "A vy se bavíte."
"Abyste věděl," obrátil se k němu Honzák, "pan Fink je tady na výslovnej rozkaz náčelníka."
"Já se nehádám, soudruhu nadporučíku," na to Formánek. "Jenom že zbytečně ztrácíme čas."
"Samozřejmě," řekl Honzák. "Zkontrolujte, jak pokračujeme s tím… A potom sem přiveďte tu šatnářku."
"Provedu."
Formánek vstal a prkenně vyšel na chodbu.
Uvědomoval jsem si, jak tenkej je led, po kterým vláčím svejch sedmdesát kilo. Kdybych teď byl, dejme tomu, kapitán Moldánek, postavil bych Honzáka i s Formánkem do latě a celou jejich squadru azzuru bych poslal hledat Janu, protože se mi její návštěva premiérovýho kina Sevastopol zdála čím dál míň pravděpodobná. Nezavraždila Suchomela, ale viděla vraha… A vrah věděl, že ho viděla.
"Formánek má pravdu," řekl Honzák. "Nepřát si to starej, v životě by mě nenapadlo nechat tě tady u výslechů. Nikdy z toho nekouká nic dobrýho. Co můžeš sakra vědět o tý vraždě na Vinohradský?"
"Jenom to, co už jsem ti řek. Vždyť ani nevím, na co umřel."
"Na jednu bodnou ránu ze šesti," řekl Honzák. "Kuchyňským nožem."
"Ten nůž máte?"
"Tamten jo," kejvnul.
"Otisky…?"
"Nepoužitelný, rozmazaný. Zřejmě Suchomelovy."
"Jiný zranění neměl?"

"Povrchní na hlavě. Na podlaze bylo pár nepatrnejch střípků a skvrny od rozlitý lihoviny. Někdo ho asi uhodil lahví, která mu pak vyklouzla z ruky a o něco se rozbila. Střepy jsme našli v koši."
"Nejspíš se tam pěkně řádilo, co?"
Honzák pokrčil ramenama.
"Na střepech z tý flašky jste taky nic použitelnýho nenašli?"
"Našli. Jenom nevíme, čí to je."
"Jo…?!" podivil jsem se s pocitem, že jsem najednou celej zpocenej.
"Zdá se, že flašku držel za hrdlo třináctiletej kluk," řekl Honzák. "Taky by to mohla bejt holka, samozřejmě; když totiž někoho bacíš přes hlavu tak, že se přitom rozbije poměrně tlustá láhev, rozbije se i hlava. A pořádně, to ti garantuju. Jenomže ta rána byla opravdu jenom povrchní a flaška se rozbila o něco jinýho… A tomu by opravdu odpovídala spíš ta holka. Malej kluk… No, je dost nepravděpodobný, že by tam v noci nějakej byl."
"Nemoh to bejt mrňavej chlápek?"
"Ani to se nedá vyloučit. V evidenci ty otisky nejsou."
"Z toho by se dala vyvodit spousta ukvapenejch závěrů," řekl jsem. "Například že Suchomel popíjel s trpaslíkem, kterej ho praštil flaškou, střepy uklidil a pak omráčenýho šestkrát probod.
Co skleničky?"
"Jo, byly tam dvě. Z jedný pil Suchomel."
"A z druhý…?"
"Na tý otisky nebyly."
"Není to divný?"
Honzák se nedal vyhecovat. Zívnul, vysmrkal se a zeptal se, jestli ještě chodím na pivo k Tyldě.
Tylda Roubalová je vedoucí hospody U konvice.
"Od tý doby jsem tam nebyl," řekl jsem. "Co Radka?"
Radka je dcera kapitána Moldánka.
"Prej chce do reprezentace," na to Honzák.
"Jo? Tak proč se vdávala?"
"Vyznej se v ženskejch."
Vešel Formánek. Zavřel za sebou a řekl: "Zatím nic."
"A šatnářka?" zeptal se Honzák.
"Za dveřma."
"Tak ať jde dál."
Formánek znova otevřel. "Prosím, paní Dvořáčková."
41
Šatnářka Dvořáčková měla v šedivejch vlasech mrňavej kousíček krajky. Vešla tiše, zdvořile pokejvla hlavou a rozhlížela se po nějaký židli. Popad jsem v koutě jednu plonkovou a dones ji před psací stůl. Poděkovala mi s trochu nepřítomným úsměvem dvaatřiceti bezvadnejch zubů a posadila se. V obličeji měla pár divnejch vrásek, který nezakrylo ani bezvadný nalíčení. Pořád byla v šatnářským, i když v šatně visel akorát můj montgomerák.
Měla černej klotovej plášť a na rukou světle šedý nitěný rukavice.
"Řeknete nám, co o tom víte, paní Dvořáčková?"
"O čem, prosím?" zeptala se tiše.
"O tom, co se stalo v telefonní kabině," řekl Honzák.
"Nevím o tom nic bližšího," řekla.
"Stačí, když řeknete, co víte."
"Opravdu toho moc není… Prakticky nic."
"Znáte toho člověka, co –"
"Nevzpomínám si."
"Jmenuje se Ladislav Rezek. Je to prodavač v Elektře v Ječný ulici."
"Neznám."
"Ale viděla jste ho."
"Nevím."
"Nepamatujete si, že jste mu vydávala kabát a šálu?"
"To ano. Ale jeho si nepamatuju. Já se na hosty nijak zvlášť nedívám. Dají mi lístek, vydám kabát, klobouk, šálu… Někdy nějaké zavazadlo… Jinak mě nezajímají."
"Ale všimla jste si, že šel telefonovat?"
"Nevšimla. Oblékal si před zrcadlem kabát, když jsem odešla dozadu. Natočila jsem do konvice vodu, postavila ji na vařič, připravila jsem si kávu do šálku, zkontrolovala si před zrcadlem nalíčení…"
"Nevzpomínáte si, kdy přišel?"
"Ne, to jsem tady ještě nebyla. Od otevření je v šatně paní Nosková. Já nastupuju až v jedenáct."
"Končíte ve tři…"
"Totiž – zavírá se ve tři, ale to jenom pan Tvrdík zamyká hlavní vchod. Teprv potom vydávám zbylým hostům kabáty. Někdy jsou v náladě, tu a tam dokonce někdo ztratí lístek… Pan Tvrdík, to je vedoucí – ale to jistě víte – otvírá postupně, jak odcházejí.
Někdy skoro do půl čtvrté."
"Dobře. Pak jste si udělala kávu…?"

"Ne. Slyšela jsem, jak někdo ťuká na pult v šatně. Odcházel ten cizinec, Maďar, chtěl nějaké cigarety, čokoládu… Asi do vlaku.
Možná že si přál ještě něco, ale – já maďarsky neumím, samozřejmě."
"A jak jste poznala, že –"
"Ale prosím vás… Cigarety a čokoláda, to se řekne ve všech jazycích stejně. Jinak ale hovořil strašnou haťmatilkou, ruština, slovenština, angličtina, němčina… Všecko dohromady."
"Mluvíte rusky a německy?"
"Rusky ne," řekla. "Ruštinu ovšem poznám. Německy a anglicky."
"Prosím vás… A proč teda neděláte nějakou líp placenou kvalifikovanou práci? Třeba překladatelku, tlumočnici, průvodkyni cizinců –"
"To taky patří k výslechu?" zeptala se.
"Ne, samozřejmě ne," ujistil ji Honzák. "Ptám se čistě ze zájmu."
Zdál se mi z ní mírně ztrémovanej a nijak jsem se tomu nedivil.
Podle vrásek a šedivejch vlasů vypadala na padesát, ale podle zubů, postavy a nohou v černejch silonkách nejvejš na pětatřicet.
Obličej měla chytře nalíčenej, žádný červený jablíčka, jaký si malujou báby. Jen těch pár tvrdejch vrásek se asi zalíčit nedalo.
Bejvalo by asi bylo značně nepříjemný, kdyby vyslýchala ona nás.
"Prosím, pokračujte," řekl Formánek. "Ten cizinec…"
"Víc o něm opravdu nevím. Já hosty nesleduju, to už jsem vám přece říkala. Dala jsem mu žádané zboží, vzala od něj peníze, dala mu nazpět… Dál jsem si ho nevšímala. Vzadu se mi vařila voda…"
"Proč si nedáte přinést kávu z kuchyně?"
Zase předvedla svý nepatřičně krásný zuby. "To snad nemyslíte vážně… Pokud ovšem doma nepijete nějakou tu… culifindu."
"Když jste se domlouvala s tím cizincem – všimla jste si světla v kabině?"
"Ne, prosím. Nevšimla."
Honzák si bubnoval na stůl nějakou zoufalou píseň.
Formánek začal chodit za židlí paní Dvořáčkový sem a tam. Nejspíš to viděl někde v biografu.
"Omluvte mě na moment, soudruzi," řekl jsem. "Hned jsem zpátky."
Nadporučík po mně hodil okem, ale v přítomnosti paní Dvořáčkový byl bezmocnej. Ve svým fialovým kvádru a šedivý šlajfce jsem se musel zdát důležitější než on. Minul jsem Formánka, vzal za kliku a vypad do chodby.
42
Vešel jsem do foajéru dveřma pro personál a konečně si nenápadně omrknul dveře telefonní kabiny tu a tam poprášený stříbrným práškem na snímání otisků. Byly to obyčejný hnědý dveře s malým zaskleným okýnkem nahoře, za sklem byla tma a vedle dveří stál esenbák.
"Jdu si do kabátu pro ópé," svěřil jsem se mu.
Kejvnul. Ohledně mý osoby zřejmě žádný zvláštní pokyny nedostal.
Za pultem šatny visel na jednom z černejch železnejch věšáků můj smutnej hacafrak. Vlevo u zrcadla, který se táhlo přes pult až k zadní stěně šatny, byla zvedací deska, přidělaná na piánovým pantu. Zved jsem ji a pozval se dál. Když jsem došel ke kabátu, ohlíd jsem se. Esenbák mi zmizel za sametovým závěsem, kterej zakrejval část šatny. Nechal jsem kabát kabátem a šel dozadu.
Visel tam další závěs; napůl zakrejval výklenek tak tři krát tři metry, slabě osvětlenej stropním svítidlem s pětadvacítkou. Hned za rohem na zdi bylo zažloutlý porculánový umývadlo; nad ním viselo zrcadlo ve vyřezávaným rámu, stejnej pozůstatek starýho vybavení baru jako křeslo v kanceláři vedoucího. Někdo ho natřel bílým emailem. Na protější straně byly překližkový šedesátky dveře. Otevřel jsem je a podíval se dovnitř.
Hajzlík s plechovým větrákem místo okýnka, s litinovou nádržkou a porculánovou bambulí na řetízku. Nejspíš ho vestavěli do nějaký zrušený chodby, protože na protější stěně byly znát starý zatapetovaný dveře.
Venku, vedle těch překližkovejch šedesátek, stála plechová skřínka na šaty. Zamčená. Za ní byla na dvou držákách mramorová deska, na který stál plynovej dvouvařič, piksla s kafem a na talířku šálek se zbytkem lógru a lžičkou. Nahoře nad deskou byl připíchnutej zažloutlej starej plakát, vespod byla nízká almárka se zásuvkou.
Vytáh jsem zásuvku. Dvě alpakový kávový lžičky, složenej bílej ubrousek, otevírák na flašky s vejvrtkou; načatej balíček sušenek PETIT BEURRE a celofánovej pytlík s italskou směsí. Taky tam někdo uklidil talířek se zbytkem tenkýho krajíčku chleba s máslem. Podle bezvadnýho oblouku, kterej na něj otiskly zuby, to byla nedojedená noční svačina paní Dvořáčkový. Otevřel jsem dvířka pod šuplíkem a objevil načatou čtvrtku chleba a zrovna tak neúplnou osminku másla ve skleněný dóze.
Dál už nebylo nikde nic, jen obyčejná židle thonetka.
Obrátil jsem se k zrcadlu na umývadlem.
Když jsem od něj stál tak na půl kroku, viděl jsem i na velký zrcadlo na konci šatny vzdálený šest, možná sedm metrů. Odrážel se v něm kousek zdi u schodů do sálu se svítidlem na mosazným ramínku. Stát tam Jana se svým smutným karafiátem, musel bych ji vidět. A Jana by zase viděla mě, v temným koutě šatny ve velkým zrcadle…
Přesně tady to muselo stát.
Udělal jsem čelem vzad. Odkud to sem přišlo?
Jiný dveře tu nebyly. Leda že by to sem lezlo těma starejma zatapetovanejma na hajzlíku.
Nedalo mi to a šel jsem si je prohlídnout. Moc času mi už nezbejvalo, ale stačil, abych hmatem zjistil, že tapeta na

hranách nepřiléhá. Přesto otevřít nešly…
Už jsem se chtěl vrátit, ale ještě jsem pozved svý unavený zraky k tomu plakátu nad vařičem. Byl hodně vysoko, zašlej a zežloutlej od výparů plynu.
Vzal jsem si židli, vylez na ni a v pošmourným světle jsem přečet: TERRY MARSH & HOT STARS.
Chvilku jsem si plakát prohlížel. Tuhle pruhy, támhle hvězda.
Nejasný tváře muzikantů a zpěvačky rozmazaný rastrem.
Jeden z těch obličejů mi byl známej.
Druhej mi byl taky povědomej.
Kdyby mi tak něco říkal i ten třetí… Jenže neříkal.
Uškubnul jsem plakát, dva zrezivělý připínáčky ulítly. Přeložil jsem ho na čtyřikrát a nacpal do náprsní kapsy. Vypad jsem ze šatny, spustil za sebou pultík a vrátil se dveřma PRO ZAMĚSTNANCE, odkud jsem přišel.
Měl jsem nejvyšší čas.
43
Sámo za mnou ještě nestačil zavřít, když se ve foajéru ozvaly hlasy, mezi kterejma zvlášť vynikal jeden náramně šťavnatej.
Zastavil jsem se a dva esenbáci mě málem porazili. Vedli chlapa v kožeňáku, měl černý fousy pod nosem a červenej ksicht a hulákal něco jako: SÉRTÉŠ MÁJKRÉM ESTERHÁZY. Když se kolem mě přehnali a vecpali toho honvéda do dveří Tvrdíkovy kanceláře, vyvalil oči černý jako dva uhle a zařval (za přesnost neručím): "Czó to ömezenö svoboda oszóbna? Ich stežovac budĕm baj ambaszádo!"
To už jsem byl taky vevnitř a dělal, že tam patřím.
"Děkujeme, paní Dvořáčková," řekl Honzák.
"Můžu jít?" zeptala se a vstala.
"Zatím jenom do šatny… Promiňte nám to."
Pokrčila ramenama a šla. Formánek za ní zavřel.
"Soudruhu nadporučíku," začal jeden z průvodců naštvanýho Ištvána, "podle rozkazu jsme zadrželi –"
"Kde?" zeptal se Honzák.
"V Kolíně," odpověděl esenbák.
"V pořádku," na to Honzák. "Řekněte si vedoucímu o kafe a vypijte si ho v sále. Pak se přijďte odhlásit. Jo – nám ať udělaj taky a hoděj nám to sem. Tři kafe…" Konečně si mě všimnul. "Eh…
Čtyři."
Formánek otevřel a zase zavřel. V kanceláři se míchala nevtíravá voňavka paní Dvořáčkový se smradem upocenýho řemení.
"Odložte si, pane…," řekl Honzák Maďarovi. "Máme štěstí, že jsme vás zastihli."
"Zastychly?" horšil se Maďar. "Vy sflaku vyňály, kuťá térémtete.
Czo snámena, še zýmýr zdöržöly?!"
"Co takhle tlumočníka?" řekl jsem.
"Naso?" kouknul Maďar. "Ich frště alles šesky."
"Odložte si," opakoval Honzák. "Posaďte se."
Maďar zakoulel očima, nabod klobouk na věšák, rozepnul si kožeňák a žuch sebou na židli, ze který se před chvílí zvedla paní Dvořáčková.
"Já jsem nadporučík Honzák."
"Varga István," zavrčel Maďar.
"Někdy v době, kdy jste odcházel ze zdejšího podniku," řekl Honzák, "tu došlo k trestnýmu činu. Je možný, že jste se stal svědkem něčeho, co by případně mohlo –"
"Nonséns. Nyx nevydel, bászom –"
"Jenom klid, pane Varga."
"To sze ržekne klüd," na to Maďar. "Meždunarodnyj rüchlik úfrnklo."
"Ukažte mi doklady," na to Honzák.
Ištván vyškub z náprsní kapsy tlustou tašku a plesknul s ní na stůl před nadporučíka. "Alles," hartusil. "Dokumentn, pejprs, znájetě? Dobzrže. Yes. Jen vy pokukajtě und zéhn. Ištván Varga, Budapest. Čeťte, óbrlajtnant!"
Nadporučík listoval v dokladech a dělal, že umí maďarsky. Zatím přines vrchní objednaný kafe, ještě hustší než to první. Asi nás chtěli dohnat k srdečnímu kolapsu.
"Poslužte si, pane Vargo," řekl Formánek.
"Chm," udělal Maďar. "Chm… Kófe. Okej."
Honzák mu vrátil náprsní tašku. "Vaše obchodní činnost v Československu je v naprostým pořádku," řekl. "Měl jste jednání v Koospolu… Přijel jste předevčírem, bydlel jste v hotelu Abassador…"
"Igem," kejvnul Varga.
"A dnes jste si zašel sem do Bajazza –"
"Ja, ja, Bajáco… Chodym szem pržed odchod pajézd. Tancn, trinkn, esn… Popüt vajn. Slušať múziká. Das ist frbótn fýr Moďór?"
"Samozřejmě že ne," na to Honzák. "Rád bych věděl, co jste dělal a viděl od chvíle, kdy jste se rozhod odejít. Předtím jste večeřel, tancoval a poslouchal hudbu s Olgou Novotnou…"
"Á, Olinka!" rozzářil se Varga. "Móc pržijemná devče. Furt dyví:
Óóó! Že ja Moďór, že ja Budapest, že ja kaufman… Voný ausgerechnet jako čabajklobás. Bohušel… Hodyna na otjezd

byla.
Vajakondýjos. Čao. A tak ja chodyt na hauptbánhof."
"Ano, ale co bylo potom, pane Varga?"
Maďar zavrtěl hlavou. "Nyx. Ja chodyt na taxi."
"To jo, jistě. Ale co předtím tady? Šel jste k šatně…"
"Pržece ja nicht fárn do Budapest óne rok, óne hut?!"
"Vzal jste si teda kabát –"
"Hej. Vsal kabát. Kupil cigaretn, ein šokoláde a chodyt ven."
"Neviděl jste nikoho v telefonní kabině?"
"Cóše…?!"
"V telefonní kabině. Naproti šatně."
"Tam ja nepozeral."
"Slyšel jste někdy jméno Ladislav Rezek?"
"Nou," zavrtěl hlavou Varga. "Kajn Latyslav. Ich posnat jedyná Latyslav. To bejt uherska king Latyslav Náchrobek."
"Pohrobek," řekl jsem. "Náhrobek je pomník."
"Fášno?" podíval se po mně Varga a dal se do šíleného smíchu.
"Co je, co je?!" vybafnul na něj Formánek.
"Ja vymyslelo uherska king Latyslav Pomnyk. To nyx k smíchu? Ich bin popléta."
"Hm…" Honzák vypadal silně znechuceně. "Asi jsme vás neměli obtěžovat. Jenže okolnosti… Promiňte nám to. Nás taky netěší, že jsme za váma museli do Kolína."
Varga křápnul o stůl hrnkem od kafe a vstal. "Ich bin fraj?" zeptal se.
"Ještě maličkost," řekl Honzák.
"Jáka maličkost?"
"U všech hostů jsme vykonali osobní prohlídku. Souhlasili s ní i pracovníci jednoho vyslanectví."
"Was?" houknul Varga. "Csóže? Mňa prochlídkovat? To nykdy, óbrlajtnant! Nepržipustým šátna prochlydka. Co dóstojnost lidska?"
"Jde o pokus o vraždu, pane Varga."
"Ták, o vráštu! Ja s vrášta nyx, moje šestne slóvo!"
"To bohužel nestačí."
Maďar se rozhlíd jako tygr zahnanej do kouta. "Merde!" zařval.
"Zavolejte posilu, podporučíku," řekl Honzák.
Dva esenbáci s Formánkem a Honzákem měli s Vargou co dělat. Jako civilista jsem se jim do toho radši neplet, jen jsem sledoval, jak na něm zkoušej chvaty. Rozflákali přitom židli a zvrhli Formánkovo kafe. Mohli sice delikventa uzemnit pendrekem, jenže v rámci rvačky s cizím státním příslušníkem (navíc ze spřátelený země) jim to bylo žinantní. Nakonec se jim jakžtakž povedlo prohlídnout mu kapsy, ale hotová bitva vypukla, když mu chtěli prohledat koženou, řádně nacvaknutou tašku. Tři ho museli držet, zatímco nadporučík Honzák vyndaval z tašky na stůl rozmanitý krámy včetně desek s barevnejma prospektama kdovíčeho. Když v nich zběžně zalistoval, vypadla mu na stůl barevná fotka; rozpřahovala na ní náruč Olinka Novotná jak ji pánbu stvořil, jen si přitom spletla ruce s nohama, na kterejch měla krvavě rudý nehty a zelený botičky s vysokejma podpatkama.
"Pornografie," prohlásil Formánek. "Tudy na to."
"Kvůli tomuhle se perete?" řekl Honzák.
"Tóto nou pórno!" čílil se István Varga. "Ja diskrétna myš. Muš.
Ja protestofala. Pršýtelkyňa, suvenýr, ja?"
"Stejně vám to na hranici seberou," máv rukou Honzák a vrátil fotku do složky. "Co máte tady v tý postranní kapsičce?"
"To necesér."
Honzák drcnul zipem a hmát dovnitř. "A hele…," řekl najednou a vytáh něco zabalenýho do kapesníku.
Zírali jsme všichni. Dokonce i ten zuřivej István přestal cloumat koženejma rukávama, na kterejch mu viseli esenbáci. V kapesníku byl dost halabala zabalenej tenkej, špičatej a pěkně nabroušenej nůž s kostěnou střenkou.
"To by moh bejt on," řekl Formánek.
44
Vysoko nahoře už bledlo nebe zarámovaný v soutěsce staropražskejch střech; červenožlutej neon BAR BAJAZZO zhas a mezi barákama se prohánět mrazivej vítr.
Ten zakrvácenej nůž v Ištvánově batožině mi připadal jako nejblbější fór toho časnýho rána. Honzák na to měl docela jinej názor; když jeho dva vazouni odvlíkli Maďara i s jeho mordýřskou brašnou, natáh ruku přibližně tam, kde jsem stál, a řek, že je rád, že jsme se zase jednou viděli. "Někdy třeba zavolej, zajdem na pivo," dodal, když jsem mu tou rukou potřás. "Teď už můžeš jít domů… Hoďte sebou, Formánek."
Řek jsem NAZDAR a kejvnul na podporučíka.
"Moment," zarazil mě Honzák. "Nemusím ti doufám říkat, aby sis tady ty… věci nechal pro sebe? Kdo ví, co z toho nakonec vyleze… Už kvůli náčelníkovi."
"Ne, to mi říkat nemusíš. Maďarsko, co?"
"Neříkám to proto, abych na tebe – machroval."
"Já vím," řekl jsem.
Pokejval hlavou a začal cpát lejstra do tašky.

U pultu šatny nikdo nebyl, tak jsem se opřel o desku a zabubnoval. Koutkem oka jsem zahlíd pohyb někde vlevo, otočil jsem se a viděl, jak ke mně kráčí paní Dvořáčková. "Už končíte?" ozval se hlas z opačný strany a já cuknul hlavou nazpátek.
Nachytal jsem se na to velký zrcadlo. Každej by se nachytal.
"Už to balíme, paní Dvořáčková," řekl jsem. "Asi jste ráda, ne?"
"Jak by ne… Myslím, že toho dnes bylo až až." Hodila můj montgomerák na pult a začala rukama v šedivejch rukavičkách odšpendlovat druhou půlku šatnovýho lístku. Zeptal jsem se jí, jestli jsme se už někdy někde neviděli. "To opravdu nevím…," řekla. "Pochybuju. Promiňte, že jsem tak upřímná, ale od lidí vaší profese se člověk radši drží dál."
"Ale jděte," řekl jsem. "A co zločinci?"
"Pro lidi, jako jsem já, existují jenom v knížkách."
"Člověk vidí denně lidskejch tváří," řekl jsem. "Třeba jste někomu podobná."
Dívala se, jak si omotávám krk šálou. "Jestli mi to můžete říct… Ten člověk v kabině… zemřel?"
"Zatím ne, ale má namále," řekl jsem. "To víte, neudělal to zločinec z knížky."
"To je strašné," řekla.
Zapnul jsem si kabát a utáh pásek. "Tak na shledanou, paní Dvořáčková," řekl jsem. "Jo, teď mě tak napadlo – vy jste znala Suchomela?"
"Suchomela… Proč se ptáte?"
"Napadlo mě to. A ptát se…, to je moje zaměstnání."
"Znala jsem ho, vždyť tady hrál."
"A co si o něm myslíte?"
"Co si myslím? Býval to skvělý muzikant."
Neřekla: BYL TO PĚKNEJ HAJZL. Přestože to různejma způsobama řek každej, s kým jsem zatím o Suchomelovi mluvil.
"Jinak ovšem nic moc, že jo?" řekl jsem. "Žádnej velkej charakter."
Neřekla nic. Kolem jejích ouzkejch rtů naskočily tvrdý vrásky. I ty podivný, schovaný pod nalíčením, najednou vytvořily v jejím obličeji něco jako pukající led… Jasně, měla mě dost. Všech nás měla dost. A všeho měla dost. Uměla anglicky a německy a dělala šatnářku v Paňácovi, poslední štaci ztracenejch existencí.
"Dobře, nechme Suchomela Suchomelem," řekl jsem. "Co to děvčátko s karafiátem, paní Dvořáčková?"
"Děvčátko – s karafiátem…?!"
"Minulej čtvrtek, když kapela hrála na památku svýho zesnulýho trombónisty Solitjúd, sem přišlo asi tak šestnáctiletý děvče v nutriovým kožichu a s kytkou, zastavilo se támhle a vzápětí uteklo. Vzpomínáte si na to?"
Chvíli mlčela a potom řekla: "Byla jsem tady, pane… Bohužel – o tom děvčeti jsem jenom slyšela. Nedávala si do šatny."
"Od koho jste to slyšela?"
"Od pana Rudolfa… To je barman. Ale to asi víte."
"Ještě něco… Když jste znala Suchomela, mohla jste znát i jeho známý. Například tu Evu Fléglovou."
"Toho – fracka? Co bych s ní mohla mít společného?"
"Samozřejmě nic. Stejně jako s tím holohlavým."
"Promiňte, ale nerozumím."
"To je škoda," řekl jsem. "Ale nejspíš by stačilo juknout za ty zrušený dveře a bylo by vám to jasný."
Kdopak ví, co by mi bejvala řekla, kdyby se v tý chvíli ze vchodu pro zaměstnance nevyhrnuli Honzák a Formánek v doprovodu vedoucího Tvrdíka. Hned za nima se tlačili kuchaři a pinglové, v civilu nerozpoznatelný.
"Tak domů, domů, paní Dvořáčková," zavolal Tvrdík. "Pánové skončili – a my taky končíme."
Šatnářka se ke mně otočila zády a začala svlíkat svůj klotovej plášť.
Nikdo si mě moc nevšímal, ani když jsem se postavil do fronty u hlavního vchodu.
Že venku svítalo a fičel mrazivej vítr, jsem už říkal.
Po esenbákách zůstaly před barem BAJAZZO jen koleje v čerstvým sněhu. Lidi se rozběhli vesměs k Prašný bráně, buď na ranní tramvaj nebo na taxík k Reprezeňáku. Paní Dvořáčkový nabídli rámě hned dva džentlasové, z jedný strany trumpeťák, z druhý pan Rudolf.
Tvrdík stáh roletu a zamknul.
"Že nejdete domů, soudruhu?" zeptal se.
"Na shledanou," řekl jsem a šel.
Jenže ne domů.
Představoval jsem si, jak přiklušu do kvartýru babky Hadrabový, probudím pochrupávající společnost, a až dámám u hrnku culifindy vypovím, co všecko jsem si o jejich příšerným osudu ve svý hlavě sesumíroval… Joj, to bude smíchu!
Jenomže na pavlači bylo všechno při starým.
Na klepání nikdo neodpovídal.
Na bouchání taky ne.
Svůj sardinkovej šperhák jsem měl v kapse. Hoši se divili, proč to s sebou tahám, když mě šacovali. Vymluvil jsem se na dílničku u nás v suterénu, od který jsem ztratil klíč. Včera jsem narychlo potřeboval hasák, něco s vodovodem na chodbě, to víte, občas mi jako kovodělníkovi nezbejvá, než dělat údržbu.
Rozhlíd jsem se po pavlači a odemknul.
Vevnitř se nic nezměnilo. Jenom kamínka vystydly a kafe zamrzlo.
Znova jsem všechno prolez, jestli jsem nepřehlíd nějakej dopis, zprávičku, nebo aspoň jedinej hrášek, jaký za sebou zmizelý princezny trousej. Nenašel jsem nic.

Zase jsem vylez na pavlač a zamknul. Už mi to šlo líp.
Přitom mi bylo hůř. S humorem utrum.
Honzák měl Maďara a vražednou zbraň. Já neměl nic.
Jedinej přímej důkaz, že je to všecko jinak.
Stál jsem v ledovým průvanu na pavlači a v hlavě přemílal VĚCI.
Některý zapadaly jedna do druhý, jiný vypadaly, že k sobě vůbec nepatřej.
Nemělo smysl tady stát.
Z komína na vzdálený střeše začal stoupat kouř. Někde bily věžní hodiny. Počítal jsem. Bylo sedm ráno.
Kouk jsem se na hodinky. Stály, zapomněl jsem je natáhnout. Tak jsem je nařídil a párkrát zavrtěl natahovátkem.
Představoval jsem si, jak přijdu domů, lehnu si do postele a budu civět na strop.
Nebo že bych šel do fabriky…? Nechtělo se mi nikam. Čekal jsem, že se najednou ozvou v průjezdu hlasy a vynoří se Hadrabová s Marií a Janou. Jana a Marie, dvě jména milá. Potom hodiny odbily půl.
Sešel jsem po schodech a loudal se pryč.
Třikrát jsem se ohlíd.
Když jsem se chtěl ohlídnout počtvrtý, všimnul jsem si kousek od svejch vlastních stop něčeho černýho, napůl zavátýho sněhem. Ne že bych jó miloval kočky, zvláště pak chcíplý. Buděj ve mně děs, jelikož jsou tvrdý jako prkno a divně placatý, propadlý do sebe.
Živá kočka je suverén a prevít. Mrtvá kočka je smutná hromádka chlupů, k smíchu myším a k pláči lidem. Podivný je, že některejm ne.
Udělal jsem k tomu krok.
Pokud to byla chcíplá kočka, tak angorská.
Jenže to nebyla chcíplá kočka.
Vůbec nic chcíplýho to nebylo.
Byla to černá paruka.
Vydoloval jsem ji ze sněhu, oprášil o kabát a chtěl si ji řádně prohlídnout. Jenže v ten samej moment se ozvalo vrzání sněhu pod perkama někoho, kdo si vybral pro časnou ranní procházku průjezd do dvora báby Hadrabový. Třeba šel venčit pejska.
Montgomerák má naštěstí tak hluboký kapsy, že se do nich vejde litrovka magi a ještě zbyde místo pro dva kapesníky, portmonku a rádiovku. Alébrž jsem v nich měl kromě rukou a sardinkovýho paklíče jenom ty dva šnuptychly, paruka tam zmizela jako nic.
Proti světlu z druhý strany pošmournýho tunelu jsem zahlíd tmavej obrys skrčka v zimníku a klobouku. Když mě zmerčil, zarazil se.
"Koukejme, pan Rudolf," řekl jsem.
"Co mi chcete?"
"Co bych od vás moh chtít?" řekl jsem. "Třeba adresu toho chlápka s minorem, pane Rudolf. Kampak?"
"Jaký kampak? Jdu domů."
"A zkratkou, že jo," řekl jsem.
Zřejmě zapomněl, že mi řek, kde bydlí, když jsem na něj hrál burana z Ouval.
"Pěkně jste mě tahal za nohu," řekl vyčítavě.
"Já? Proč myslíte?"
"S těma Úvalama… Vůbec mě nenapadlo, že jste od nich. Ale s tím minorem, to není žádná levota, pane… Nebo – soudruhu?"
"To je jedno. O minora nejde."
"A o co, jestli se můžu ptát?"
"Nezašel byste někam na kafe?" řekl jsem. "Třeba do Koruny?"
"Kafe jsem měl čtyři."
"Tak někam na polívku."
"Ani na polívku. Mám žaludek jak na vodě. Už jsem měl dávno spát."
"Tak proč nespíte?"
"A kam myslíte, že jdu?"
"Leda že nespíte doma," řekl jsem. "Tudyhle do Dejvic cesta nevede."
"Musel jsem se trochu projít… Není mi dobře, vždyť vám to povídám."
"Ale pár otázek snesete."
"Když to musí bejt…"
"Vám není zima, pane Rudolf? Máte jenom ty tenoučký střevíce…
Snad by to bylo v tý Koruně lepší. Je tam teplo. Nemusíte si nic dávat. Nebo radši chcete –" Zbytek věty jsem nechal viset v mrazivým povětří.
Vzdychnul. "Tak pojďte… Dám si grog."
"Dobrej nápad. Jenom kdyby ho dělali pořádně," řekl jsem. "Rum ohřejvat zároveň s vodou a cukrem."
"V tom se taky vyznáte?"
Vyšli jsme z průjezdu na ulici a zamířili k jihozápadu. Tím směrem ležela Koruna, Itálie a Baleáry. Potom pohoří Atlas a nejspíš Madeira. Jak se správně vaří grog, mě naučila někdy v minulým století kráska, který jsem soukromě říkal Estrelita a málem kvůli ní přišel o kejhák. "Proč bych nemoh vědět, jak se správně vaří grog," řekl jsem, "když například barman rozumí muzice?"

"To myslíte mě?"
"Koho jinýho…? Poznáte, když baryton fouká šestku místo sedmičky, a víte, že Solitjúd začíná gé zmenšenej, cé mol, é zvětšenej –"
"Gé zvětšenej, é mol, cé zvětšenej, ef dur. A co?"
"Koukejte, já se učil hrát na všechno možný, když si naši mysleli, že ze mě bude druhej Kmoch. Taky se zabejvám věcma kolem taneční hudby. Znám se s Bayerlem, Prokšem, Řehákovou a do jistý míry jsem přes ně znal i Suchomela. Ale takový věci si nepamatuju. To si může pamatovat jenom člověk, kterej to hrál."
"Nebuďte směšnej," zasmál se. "Na copak bych moh hrát s tímhle pazourem? Leda na foukací harmoniku."
"Než jste o ty prsty přišel…"
"Co?"
"Jste moh hrát na ledacos. Jistě i na piáno."
"Jo? No vida. Třeba to víte líp než já."
"To máte pravdu. Třeba jo."
Došli jsme ke Koruně. "Račte," řekl jsem.
Pokrčil ramínkama a vlez do lítaček.
Bylo tam zapařino z horkejch polívek a vlhkejch zimníků.
Všelijaký chudší ouřadové a nezbytný podezřelý babizny si tam dávali na stojáka snídani. Jak může někdo snídat párek s hořčicí a kafem, to nechápu.
To už radši suchej rohlík a grog.
45
Pan Rudolf si hřál půl druhý dlaně o grogovku.
"Vy jste tušil, kdo zabil Suchomela," řekl jsem.
"Jste fantasta," na to barman. "Proč bych zrovna já –"
"Nejdřív jste mi toho napovídal spoustu. Když jste poznal, že mě ta věc zajímá, protože jsem si zničehožnic přestal plíst Suchomela se Syrovátkou a Sehnoutkou, začal jsem vám bejt podezřelej."
"Jste na omylu. Jestli jste mi byl podezřelej, tak spíš proto, že jste hned přistoupil na hru s tím kšeftem s autama."
Ukousnul jsem kus rohlíku. Už čerstvej byl gumovej. "Máte to marný, pane Rudolf," řekl jsem. "Nejspíš vládne nešikovná tatva.
Mimochodem – jak to, že nevíte, že v noci žádný tatvy nejsou?
Copak vy jste nečet Ohnivej keř?"
"Nemůžu vědět všecko…"
"Všecko ne, to se ví. Ale zaručeně víte, kdo zavraždil Václava Suchomela minulej čtvrtek v půl pátý ráno. Tudíž víte i to, kdo na dnešek v noci zapích jistýho Ladislava Rezka v telefonní kabině v Paňácovi."
"Myslíte…?"
"Samozřejmě."
"Takže ten Maďar… zabil Suchomela?!"
"Kdepak Maďar, pane Rudolf. Ten jenom odnes vražednou zbraň."
"Komplic toho –"
"Odnes nůž, kterým někdo chtěl zabít Rezka," pokračoval jsem.
"Háček je v tom, že nůž, co se našel v Suchomelovejch zádech, pocházel z jeho vlastní kredence. Zatímco ten dnešní, kterej esenbáci našli v Maďarovým ruksaku, chybí docela jinde."
"Říkáte esenbáci… Copak vy nejste od kriminálky?!"
"Ne, pane Rudolf. Ale to je snad jedno, ne?"
"To není jedno. Nemusím se s váma bavit, pane."
"Můžete mě poslouchat," řekl jsem. "A budete mě poslouchat.
Protože vás musí náramně zajímat, co všechno o tom vím. Copak jste dělal v tom průjezdu, kde jsme se potkali? Vypadal jste skoro jako houbař."
"Říkal jsem vám, že jsem se potřeboval projít, ne?"
"Ale proč jste šel zrovna tam?"
"Poslyšte, vy přemejšlíte, kudy jdete, když je vám mizerně?
Zrovna tak bych se moh ptát já vás, co jste tam dělal… Vědět, že jste obyčejnej civilista jako já, ani by mě nenapadlo jít s váma sem."
"A co byste udělal?"
"Šel bych dál po svejch."
"Nejspíš byste nešel. Měl jste tam něco na práci."
"Co bych moh mít na práci v nějakým průjezdu, prosím vás?"
"Třeba jste šel někoho navštívit."
"Koho? Tam nikdo nebydlí."
"Jak to víte?"
"Copak není vidět, že jsou ty baráky opuštěný?"
"Z průjezdu to vidět není."
Pan Rudolf si cucnul grogu, hmát pro kapesník a vysmrkal se.
"Něco jste v tom průjezdu hledal," řekl jsem.
"Co bych hledal zrovna tam…?"

"Někdo vás tam poslal. Požádal vás, abyste se po něčem podíval.
Po něčem, co tam ztratil. Bylo to pro něj dost důležitý."
"Koukejte," řekl barman, "už opravdu nechci poslouchat ty vaše pohádky. Ať už jste tajnej nebo z Úval, jděte s tím obtěžovat někoho jinýho. Já jdu spát… Mám toho dost za tu noc." Začal si zapínat kabát.
"Já bych šel taky," řekl jsem. "Kdybyste mi řek jedno jediný jméno."
"Pořád melete to samý."
"Řekněte mi to a budete mít pokoj."
"Co vám mám říct? O koho vám jde?"
"O toho člověka, kterýmu jste šel hledat ztracenou paruku," řekl jsem.
Lidi nosili na mramorový stolky svý nudlovky, gulášovky a párky s hořčicí, kremžskou i plnotučnou. Rozšmidlávali rohlíkama po talířkách patnáct deka bramborovýho napůl s vlašákem, poněvadž vlašák samotnej je moc majonézovej, moc salámovej a vůbec moc vlašskej. Napůl s bramborovým je chutnější a lacinější. Popíjeli kafe, čaj, grog a kakao. Drobili na mramor loupáčky.
"Co blázníte," řekl pan Rudolf. "Jakou paruku?!"
Povyták jsem z kapsy kus černejch pačesů. "Tadyhletu," povídám.
"O tom nic nevím," na to barman.
"Ne? Tak mi teda vysvětlete, kde jste se vzal zrovna v tom průjezdu, nějakejch deset metrů od místa, kde paruka ležela?"
"Náhodou."
"Kdepak náhodou, pane Rudolf. Ten dotyčnej plešoun přece musel vědět, kde ji ztratil, ale bál se pro ni jít. Pořádně jsem ho prohnal, a kdybych bejval nešláp do díry v pavlači, byl by teď za katrem… Možná i s váma, pane Rudolf."
Barman mlčel.
"Ta paruka mu moc nedrží," pokračoval jsem. "Když šel tenkrát v noci za Suchomelem, srazil se na neosvětleným schodišti s jednou slečnou. Jak před sebou ve tmě šmátrala, shodila mu ji…
Ten člověk nemá na palici jedinej vlas, pane Rudolf. Nechápu, proč je to zrovna váš kámoš."
"Proč si myslíte, že –"
"Že je to váš kámoš? Protože jste ho přede mnou varoval."
"Já že ho – no, to už je opravdu směšný, pane."
"Vůbec ne. Poznal jste, že kecám, když jsem vám vykládal, jak jsme prodali šestiválec Škoda Superb tři tisíce óhávéčko Terry Maršnerový, protože víte moc dobře, že žádnej takovej auťák nekoupila."
"Cože? Říkal jsem vám přece, že ji neznám!"
"To jste lhal, ne?"
"Ale propáníčka, pane drahej – proč bych měl lhát?"
"Protože ji znáte," řekl jsem a hmát do náprsní kapsy. "Tohle je historickej plakát Terry Marsh a Hot Stars… Visel vzadu v šatně, nad plynovým vařičem. Tuhleta vysoká blondýna je přece Terry, ne? A kdopak je asi tenhleten? S tím trombónem? Suchomel.
Neříkejte, že ten u piána nejste vy. To byste mě naštval, pane Rudolf."
Najednou byl mírně nazelenalej a třás se mu hlas.
"Víte," řekl, "na tohle já nerad vzpomínám… A nikdy jsem o tom s nikým nemluvil. Já… Co kdybysme si dali ten grog ještě jednou?"
Šel jsem s ním k pultu s nápisem TEPLÉ NÁPOJE a díval se, jak se přehrabuje v portmonce. "To je desetikačka," řekl jsem. "Vedle máte bůra. Proč nenosíte brejle?"
"Na čtení je samozřejmě používám," řekl. "Za barpultem se to takňák… nehodí."
Odnesli jsme si grog do kouta. "Takže vy o tom nerad mluvíte…
Ale nepopíráte to?" řekl jsem.
"Ne… Opravdu jsem to já. Jenomže… Divíte se mi? Když je muzika celej váš život a pak tak hloupě přijdete o prsty… Už je to dlouho, pane. Skoro sedm let."
"Jak se vám to stalo?"
"Dopravní nehoda. V automobilu."
"A potom jste začal dělat barmana?"
"Napřed jsem zkoušel pinglovat. Jenže s touhle rukou, to víte…
Tak jsem se naučil mixovat. Vzali mě u Paňáci. Pořádnej barman by jim do toho pajzlíku nešel."
"Musel jste závidět Suchomelovi."
"Závidět… Proč? Tomu nebylo co závidět."
"Proč myslíte?"
"Tak. Muselo ho trápit svědomí."
"Kvůli těm holčičkám?"
Už to měl na jazyku, ale spolk to a zapil grogem.
"Kdo je ten plešoun?" zeptal jsem se.
"Dejte si říct," vzdychnul. "Žádnej není."
"Proč se ho sakra bojíte?"
"Nebojím se… Nikdo takovej není, povídám."
"Koukněte se, pane Rudolf… Když vám došlo, že nejsem buran z Úval, ale někdo, kdo se zajímá o Suchomelovu smrt, sebral jste se a šel vraha varovat."

"Kam že jsem šel? Kdy?"
"Na dnešek v noci."
"Prosím vás… Vždyť jsem se od baru nehnul."
"Ale jo. Hnul. Šel jste přece telefonovat tomu chlápkovi s minorem."
"Vidíte, to jsem opravdu šel… Nebyl doma."
"Třeba jste opravdu šel k telefonu."
"Samozřejmě, kam jinam."
"Ale nikam jste netelefonoval."
"Proč bych… Já nechápu, co tím sledujete."
"Šel jste k šatně. Tam jste telefonovat nemusel."
Popad sklenici s grogem, nenapil se a zas ji postavil. "Že jsem šel k šatně…? A proč?"
"Když jsem chvíli předtím hledal na barpultu v peněžence vhodnej peníz na zaplacení toho prvního střiku, zahlíd jste v celuloidovým okýnku číslo mýho lístku od šatny. Osmdesát šest, že jo? A potom, když jste z mejch řečí dostal strach, jste si vymyslel ten telefon chlápkovi s minorem, abyste moh někomu říct:
Bacha, jeden chlápek, kterej má číslo osmdesát šest, toho nějak moc ví… Taky jste nejspíš přidal přibližnej popis. Pak jste se vrátil a řek mi, že jste se nedovolal."
"Někomu že jsem řek… osmdesát šest?!"
"Jo. Osmdesát šest. Jenže jste neměl brejle, když jste vejral na ten můj lístek od šatny. Neviděl jste, že je nohama vzhůru. Neměl jsem číslo osmdesát šest, ale devadesát osm, pane Rudolf. A to vaše přehlídnutí za mě odskákal Ladislav Rezek, prodavač z Elektry v Ječný, kterej nemá o nějakým Suchomelovi ponětí, ale zato mi byl trochu podobnej a měl tu šestaosmdesátku."
"Prokristapána… Komu bych – to je přece nesmysl."
"Někomu, kdo strčil tomu Maďarovi do tašky vražednou zbraň," řekl jsem. "Někomu, kdo měl v úterý vlasy jako havran, zatímco v pátek je má šedivý."
"Panebože, ne… Co to říkáte?"
Už byl dočista nahromadě.
"Říkám, že Rezka píchnul ten samej, co zabil Suchomela," řekl jsem. "Sebral klíče od jeho bytu v kapse kabátu Evy Fléglový. Tak co? Není vám divný, že dotyčnej je v šatně v Paňácovi jako doma, pane Rudolf?"
Popad sklenici a vypil vlažnej grog na ex. Zakuckal se, vytáhnul kapesník a dlouho do něj kašlal.
"Nejhorší je, že se z něj pomalu ale jistě stává vraždící maniak," dával jsem mu to horký. "Potřeboval se totiž zbavit slečny, co se s ním srazila na schodech, když šel oddělat Suchomela, protože byla nebezpečnej svědek. A to je moje snoubenka, rozumíte? Tenkrát utekla… Ale zase mu sama vlezla do rány, když přišla den po vraždě k Paňácovi. Šel za ní a přišel na to, že se před ním schovává u nějaký paní Hadrabový. A ta slečna je od včerejšího večera nezvěstná i s Hadrabovou a jednou kamarádkou, která s ní v bytě byla. Víte, kde bydlí paní Hadrabová…? Tam, kam jste přišel hledat ztracenou paruku.
Vyklopte, co o tom víte, pane Rudolf. Nebo si vás odtáhnu na jedno příjemný, tichý a od lidí vzdálený místo a dostanu to z vás jinak."
"Mejlíte se," řekl vyhasle. "To nemohla Terry udělat."
Chvíli jsem na něj čučel jako péro z gauče. "Kdo říká, že Terry?" pravil jsem posléze, když jsem do sebe nalil zbytek svýho druhýho grogu. "Udělala to Dvořáčková, pane Rudolf."
"Jenže paní Dvořáčková je Terry," na to barman.
"Cože…? Vdala se za nějakýho Dvořáčka?"
Zavrtěl hlavou. "Ne… Copak vy o ní nic nevíte?"
"Akorát to, že začala zpívat před válkou. Po osvobození zpívala s Hot Stars… Pak zmizela ze scény. Možná že něco prošvihla…"
"To se povídá, to je pravda," kejvnul. "Jenomže to bylo jinak, pane. Těsně před válkou si vzala toho Maršnera… Byl to žid a bohatej člověk. Takže šel do Terezína s jedním z prvních transportů a Terry musela s ním. On se nevrátil… Když se z toho trochu vzpamatovala, začala zpívat s Hot Stars. Byli jsme nová kapela, trochu dixi, trochu blues… Zpívala jako o život. Asi jí na něm moc nezáleželo. Prožila peklo, pane… A když už to měla všechno konečně za sebou a snad mohla bejt časem i šťastná, přišel ten zatracenej Suchomel…"
Zmlknul a nevěřícně koukal na svůj křivej a zelenavej obličej v zrcadle.
"Nebolej vás nohy?" zeptal jsem se.
"Bolej," kejvnul.
"Chcete další grog?"
"Ne. To nemá smysl," prohlásil. "Řeknu vám to i tak. Rád bych, abyste pochopil, že… I když nevím, jestli…"
"Tak mluvte, pane Rudolf. Jak to, že se teď nejmenuje Maršnerová?"
"Vrátila se k svýmu dívčímu jménu… Po tý havárce."
"Jaký havárce? Snad ne tý, co –"
"Jo," kejvnul. "Byli jsme v tom autě spolu."
Bylo mi mírně na zvracení. Dva grogy a rohlík, předtím dva kofeinový smrťáky a ještě předtím smaženej celer, tatarská omáčka, vinnej střik a griotka… Pokud mi ovšem nebylo nanic z pana Rudolfa.
"Víte… Já ji měl tenkrát moc rád," řekl.
Mlčel jsem a věřil mu to.
"Bál jsem se jí to říct," pokračoval, "myslel jsem, že chce zůstat věrná památce svýho manžela. Pak přišel ten zatracenej

Suchomel. Zbláznila se do něj. Byla po něm úplně posedlá.
Nedokázal jsem jí říct, že si to ten parchant ani trochu nezaslouží. Hrál si s ní… Vždycky udělala, co chtěl… Dokonce – no, šla mu z cesty, když měl jinou… A znova se k němu vrátila. Udělal si z ní hadr na podlahu, pane. Začala pít, dokonce brala prášky. Najednou to s ní šlo z kopce. A do toho přišla ta nešťastná doba… Naše muzika byla najednou nežádoucí.
Rozumíte? Nežádoucí, pane. Ale přece jenom to ještě nějakej čas šlo… Až jednou… Těžko se mi o tom povídá, protože jsem se zachoval jako zbabělec. Bylo to ve společnosti, kde se náhodou sešli kromě Terry všichni z Hot Stars a ještě pár muzikantů…
Pilo se… Někdo si začal dobírat Suchomela, že už ho má Terry dost… A on se chlubil, že vždycky udělá, co on bude chtít – až z toho vznikla ta stupidní sázka…"
Mávnul rukou a napil se z prázdný sklenice.
"Jaká sázka?" zeptal jsem se.
"Dodneška se za to stydím, pane," řekl. "Jeden z těch cizích muzikantů měl Terry zatelefonovat, že Suchomel chce za kopečky…
Že má na svým autě přidělanou kolejnici… Jako nárazník, víte?
Aby moh přerazit hraniční závoru… na přechodu do Rakouska. A že zrovna vyjel. Suchomel měl vyhrát, když se Terry rozjede za ním.
Samozřejmě nikam nejel. Chtěl jen zajet s ostatníma k domu, kde Terry bydlela… Počítali, že ji budou sledovat a pak se jí někde vysmějou."
"Pěkná sprosťárna," řekl jsem. "Co jste udělal?"
"Vytratil jsem se z tý společnosti a běžel jsem ji varovat, aby – prostě aby tomu nevěřila. Jenže oni už mezitím zatelefonovali, a když jsem přišel do její ulice, vyjížděla z garáže. Řekla mi, že strašně pospíchá, a jestli chci, ať rychle nastoupím, že mi to vysvětlí cestou… Byl jsem jako v tranzu. Nic jsem jí neřek…
Víte proč? Protože jsem ji měl rád. Věděla to… A myslela by, že očerňuju Suchomela, abych se ho zbavil. Jela jako blázen…
Chtěla ho dostihnout, zastavit, přemluvit, chtěla, abych jí s tím pomoh… Už ani nevím, co jsem jí všechno slíbil, jen jsem nedokázal říct, že nemá smysl se za ním hnát, protože před náma na silnici vůbec není… A potom přišel ten nešťastnej moment, kterej si dodneška vyčítám… Terry nezvládla zatáčku kousek za Benešovem. Z auta zbyly jenom pomačkaný plechy… Potom chytil benzín. Rval jsem ji z vraku ven, ani jsem si nevšim, že mám tři prsty pryč. Teprv když jsem ji odtáhnul od ohně, jsem omdlel."
Vypadal, že se to chystá zopakovat.
"Pojďte někam, kde jsou židle," řekl jsem. "Přece už musej mít někde otevříno."
46
Došli jsme až k Bubeníčkům do Myslíkový. Po cestě jsme mlčeli.
V hospodě jsme si dali dva talíře horkýho vývaru s nudlema. Pak jsme si poručili rum. Neměl jsem na něj, ale pan Rudolf stejně nedal jinak, než že to zatáhne. Najednou byl rád, že se může vypovídat.
Za oknama padaly velký sněhový vločky. V lokále bylo příjemně a dávnej příběh, kterej mi vyprávěl bejvalej pianista ze slavnejch Hot Stars, působil o to hůř.
"Byla v nemocnici přes rok," začal, když si loknul rumu a zapálil dlouhý cigáro s nějakým divným nápisem. "Měla popálenej a rozřezanej obličej, vyražený zuby a ohořelou kůži na rukou a na hlavě. Vypadalo to zle, ale dostali ji z toho. Udělali jí spoustu plastik, taky docela slušnou zubní protézu. Ale s vlasama se už nedalo dělat nic. Proto musí nosit paruku. Taky si vůbec není podobná – jen ty oči jí zůstaly… a nedotčený tělo."
Odmlčel se a zatáh z cigarety.
"Je mi jí líto," řekl jsem. "Ostatně vás taky, pane Rudolf. Kvůli jednomu mizerovi dva takhle zkaňhaný životy… Poslyšte – a jemu se za to nic nestalo? Za tohle by přece měl sedět ještě dneska."
"Pochybuju, že by za to seděl… Nemoh přece vědět, jak zle to skončí."
"Ale vyšetřovanej byl…?"
Zavrtěl hlavou. "Nebyl. Nikdo ho neshodil, víte? Ani Terry se to nedověděla. A protože ho nepřestala milovat tou svou nesmyslnou láskou, věřila, že to anonymní telefonický upozornění byla – provokace. Rozumíte? Provokace. Ona – je strašně naivní, pane."
"Proč ho nakonec zabila, když ho tak milovala?"
"Právě proto. Kvůli němu dělala šatnářku v Paňácovi… Aby mu byla nablízku. Nikdo neví, že to bejvala ta slavná Terry Marsh, jako Dvořáčkovou ji nikdo nezná. A Suchomel… Schválně ji trápil. Vodil si k Paňácovi ty svý známosti… Před ní se s nima domlouval o intimnostech, před ní jim dával klíče od svýho bytu, osahával je, líbal… Už jsem se na to nemoh dívat. Ne… Už to prostě nešlo."
"Shodil jste ho?"
"Řek jsem jí to. Že je odpovědnej za její neštěstí."
"A kvůli tomu do něj šestkrát vrazila nůž."
"Já nevím, jestli kvůli tomu… Pravda je, že se ho na to…
Utěšoval jsem ji, jak jsem dokázal… A potom – poslyšte, ono se o takovejch věcech těžko mluví."
"Padla vám s pláčem do náruče?"
"Prosím vás, nezlehčujte to."
"Nezlehčuju to," řekl jsem. "Když se ženská v někom takhle zklame, většinou se utěší u někoho jinýho. Pak ji to většinou mrzí, když si uvědomí, jakou paseku v tom druhým nadělala, ale to už je houby platný."

Kejvnul. "Ano… Stalo se to přesně tak, jak říkáte. Nebudu zabíhat do podrobností. Mně nevadí, že je tak poznamenaná. Já na tom přece mám taky svůj kus viny… a miluju ji, chápete? Vždycky jsem ji miloval. Proto jsem taky byl v sedmým nebi… dokud mi neřekla…"
Popad panáka a chrstnul ho do sebe. Mávnul jsem na vrchního.
REPETE, PÁNOVÉ? Jojo, pane vrchní. Máte tu moc dobrej rum. To je krásnobřezenskej, že jo. Nebo Souček Mochov. Cože, vizovickej? A já bych se hádal, že na Moravě rum nedělaj. TO JSOU VĚCI.
"Co vám řekla?" zeptal jsem se pana Rudolfa.
"Že přistihla nějaký děvče, jak jde od něj. Vyčetla mu to. Nějak se obhajoval, ale Terry už mu nevěřila. Hádali se spolu hodinu, něco přitom vypili… Došlo i na ten starej případ se sázkou. A Suchomel, už toho měl nejspíš dost, taky byl opilej – prostě jí řek, že je to všecko pravda, a že ho mrzí jediný – že tu havárku přežila. Že by od ní měl nadosmrti pokoj. A Terry… To je přece pochopitelný, že ztratila nervy a popadla ten nůž, když tam jenom tak ležel."
"Tak se mi zdá, že něco podobnýho popadne každou chvíli," řekl jsem. "Nebejt toho vašeho omylu s lístkem od šatny, moh jsem teď ležet ve špitále místo Rezka já – a kdoví, jestli ve špitále.
Jenže na to kašlu, pane Rudolf. To není moje věc. Chci vědět, kde je Jana… Protože tu zase miluju já."
"Vaše snoubenka," ušklíb se, "šla od Suchomela."
"Můžete si myslet, že tam byla vybírat za plyn," řekl jsem. "Kde je?"
"Čestný slovo, nemám ponětí. Ani Terry to neví. Docela jistě ne, pane. Je mi líto."
"Rozjímejte," já na to. "Až si vzpomenete, přijďte do Bartolomějský. Nadporučík Honzák, pane Rudolf."
"A vy… Kam jdete?"
"Počkám tam na vás," řekl jsem.
47
Ve vrátnici jsem řek, aby zavolali nadporučíka Honzáka, jestli tam je.
Byl tam a zavolali mu.
Přišel pro mě neznámej esenbák, kterej byl cejtit kolínskou.
Neřek nic, vzal mě za loket a kormidloval mě někam nahoru, kde mi to bylo do jistý míry povědomý.
Zaklepal u dveří známý kanceláře. Vevnitř mu někdo něco řek.
Kejvnul, abych šel dál, a zavřel za mnou.
Bylo tam dusno a kromě Honzáka a Formánka tam taky seděl kapitán Moldánek.
Když jsem vešel, dusno zhoustlo.
"Soudruhu kapitáne –"
"Sedni si."
Sednul jsem si.
"Mňo," povídá Moldánek. "Ukvapený závěry jsou –"
"– pro kriminalistu zhouba," dopověděl jsem za něj.
V tý chvíli se mi naskytla vzácná příležitost vidět rozzuřenýho kapitána Moldánka se vším všudy. Honzák a Formánek vypadali, že by nejradši zalezli pod stůl. Jenom já seděl na svý židli jako opuštěnej ostrov, na kterej doráží tajfun.
"Mladej pán," pokřikoval Moldánek a obíhal přitom mou židli, "si nejspíš myslí, že celá pražská kriminálka je pro srandu králíkům.
Pátrání, sledování, důkazy, firma Ota Fink. Nejdřív zapře, že ví o jistý hledaný osobě. Potom si vybere za komplice známou firmu od Vršovickejch jezdců. Zatají existenci jedinýho svědka v případu Suchomel. Nikdo nemá páru o vrahovi s holou lebkou, kromě pana Finka. A co udělá pan Fink? Využije sentimentálního policajta s komplexem, že mu jeho praštěná dcera ublížila, zúčastní se výslechu svědků, získaný informace si nechá pro sebe… A proč, sakra? Aby se moh předvádět? Komu? Nebo se chce pomstít tátovi za dceru…? A co mi teď řekne?"
"Soudruhu kapitáne –"
"To mi řekne! Soudruhu kapitáne…! Pro tebe nejsem žádnej soudruh kapitán, ty kovbojíčku! Víš, co jsi způsobil? Že nějakej Ladislav Rezek, nevinnej člověk, umře ve špitále místo tebe!"
"Copak jsem moh vědět, soudruhu kapi-"
"Krucifix!" zahulákal Moldánek. "Jenže my už dávno mohli vědět všecko. Stačilo by, kdybys bejval řek, že ti volala. Myslíš, že jsme tady padlí na hlavu? Že by nikoho z nás nenapadlo porovnat otisky od Suchomela s jejíma otiskama? A teď, když jsi to všechno zvrtal, za tebe máme tahat kaštany z ohně? Víš co udělám, kamaráde? Podám na tebe trestní oznámení."
"Můžete mě rovnou zavřít," řekl jsem.
"Kam? Do podzemní kobky v pevnosti If…?!" zavrčel kapitán, žuchnul sebou na židli a vytáh z kapsy tubičku prášků.
Formánek honem vyskočil a šel natočit vodu.
"Klidně třeba na Špilberk," řekl jsem. "Soudruhu kapitáne… Jana je na tom dost špatně, od šesti let nemohla chodit, teprv rok je jakžtakž v pořádku… Věřila, že Suchomela zabila, a já nemoh vědět, jestli to není pravda. Chtěl ji znásilnit a bránila se.
Proč bych ji měl shazovat? Ten parchant si to zasloužil."
"Od toho tu nejsme…," řekl Moldánek a zapil prášek. "Rozumíte, pane Fink? Od toho je soud, aby zvážil míru zavinění. Československo není na divokým západě."
"Soudruhu kapitáne," řekl jsem, "nepřišel jsem proto, abyste za mě tahali kaštany z ohně. Přišel jsem proto, že Jana zmizela."
"No jak by ne," na to Moldánek. "Marie Zvoníčková taky zmizela. Dokonce i Anna Hadrabová zmizela. Sebrali jsme je všecky tři."

Málem jsem vyskočil metr do vejšky i s židlí.
Moldánek vstal a šel si k věšáku pro kabát. "Už toho mám po krk," bručel přitom. "Amatéři… Sotva vytáhnu paty… Copak já můžu jít do penze? Teď si to tu vylízejte… oba dva. Jen si pěkně popovídejte s panem Finkem. Musel se náramně bavit, když jste se poprali s tím soudruhem z Maďarska. Jdu si lehnout, vrátím se po obědě. A chci to tady mít všecko na stole." Načež si narazil klobouk a jaksi nepatřičně pozdravil: "Maucta."
A bouchnul za sebou dveřma.
Chvíli bylo hrobový ticho. Jenom papíry šustily, jak je Formánek prokládal kopírákama.
"Ani trochu jsem se nebavil," řekl jsem. "Ani potom, když už jsem věděl, čí je to nůž."
"Odkud jsi to věděl?" zeptal se Honzák.
"Měla v šatně nakousnutej krajíček chleba s máslem," řekl jsem.
"To máslo bylo čerstvě vzatý ze skleněný dózy. Přitom tam nebylo nic, čím si ten krajíc chleba ukrojila a namazala. Když vrazila nůž Rezkovi do zad, musela vědět, že na mrtvolu se přijde každou chvíli, a že se bude hledat vražedná zbraň. Nejdřív nůž umyla – a když se naskyt ten Varga, strčila mu ho do tašky. Bejval by na to přišel až ve vlaku, jestli ne v Budapešti, nejspíš by si myslel, že se mu do tašky dostal omylem – a po majiteli takový prkotiny by se samozřejmě nesháněl… Kdybyste bejvali prohlídli šatnu, přišli byste na to taky."
"Šatnu jsme prohlídli a jeden nůž jsme tam zabavili," řekl Honzák. "Obyčejnej, z příboru, co maj v restauraci. Hned bylo jasný, že to vražedná zbraň není."
"Ten tam nejspíš byl náhodou," řekl jsem. "Kdybych ho bejval našel já, taky bych se bejval nachytal… Ale třeba ne, protože by mi došlo nejen to, že nožem z příboru se nedá vraždit, ale ani ukrojit chleba."
"Jdi do háje," na to Honzák. "Tak začni… Nejdřív ten telefonát, proč jsi nám ho zamlčel… a tak dále."
"Hele, Vildo," řekl jsem, "chceš říct, že jsem po dvou letech moh Janu poznat po hlase? Myslel jsem si, že je to jenom nějaká blbá recese."
"Takže – kolikátýho to bylo, pane Fink?" zkoušel to na mě od stroje Formánek.
"Prdlajs," já na to. "Nejdřív mi řekněte, jak jste na to přišli vy."
"Poslyšte, pane Fink –"
"Klidně mi říkejte obžalovaný."
"Cože…?!"
"Podporučíku," zarazil ho Honzák, "pan Fink je tvrdej vořech, víte? Bejvaly časy, kdy jsem ho kvůli tomu jeho sebevědomýmu drzýmu úsměvu nemoh ani cejtit. Jenže ty časy už jsou dávno pryč… Chovali jsme se jako malí kluci, Formánek. Perlustrovali jsme nevinnýho maďarskýho občana. Že nás nemohlo napadnout, kdo mu tu zatracenou kudlu strčil do tašky…? Mohlo. Mělo. Muselo, když to napadlo pana Finka. To s tím krájením chleba je přece jasný jak facka."
"Jenže on věděl spoustu věcí, o kterejch jsme neměli ponětí," namítnul Formánek. "Kdyby nás bejval informoval a nesnažil se nás plíst…"
"My zas věděli věci, o kterejch neměl ponětí on," odseknul Honzák. "Například jsme tady měli od včerejšího odpoledne ty tři ženský."
"Jenže je sebral Outlý, což je docela jiný oddělení."
"Měl jste o tom vědět."
"Já?!" podivil se Formánek. "Proč bych o tom měl vědět zrovna já?" Podíval se na mě. "A vy si nemyslete, že tady budete mít nějaký privilégia!"
"Jestli se vám nelíbí, že se chci s panem Finkem lidsky domluvit," na to Honzák, "tak se seberte a jděte třeba za roh na buřta, podporučíku. Když si dáte vedle ve výčepu navrch jedno sklo, taky dobře."
"To myslíte vážně?!"
"Jak by ne," zabručel Honzák. "Přineste mi deset deka paříže a dvě housky… Jo – a dvě piva, desítky. Máte peníze? Dám vám to pak."
Formánek uraženě vstal. "Provedu, soudruhu nadporučíku. Kdyby neměli paříž –"
Honzák jenom mávnul rukou.
Bavilo mě, jak se vztekaj. Udržovalo mě to v bdělým stavu.
Formánek si narazil brigadýrku, hodil na sebe vrbec a vypad.
Scházelo akorát to Moldánkovo MAUCTA.
"Hele, Oto," řekl Honzák, sotva se za podporučíkem zavřely dveře, "tu Šimšíkovou udala nějaká…" juknul do papírů na stole, "Vohnoutová. Je to kamarádka Hadrabový. Bylo jí divný, komu prej nosí z Koruny tolik jídla, tak tam někde okolo šmejdila, něco vyšmejdila a šla s tím na okrsek. Hlídka se tam šla podívat, ty dvě neměly ópé a nechtěly říct, co jsou zač, ani kde se tam vzaly. Vypadalo to, že si Hadrabová přivydělává kuplířstvím…
Tak je všechny tři sebrali, to se ví. Jenomže ani tady nechtěly mluvit. Teda – Šimšíková mlčela jako škeble a ta druhá uvedla do protokolu, že se jmenuje Týna Marý a přivezla z Nápoli pratetě špagety. Uhodili na Hadrabovou, ta jim zase řekla, že jsou hulváti, a že jim to pánbíček spočítá. Až potom identifikovali Šimšíkovou podle kožichu a popisu… Jenže my v tý době byli v tom hampejzu. Teprv když jsme se vrátili s Vargou, našli jsme tu zprávu o Šimšíkový – jestli nás náhodou nezajímá. Porovnali jsme si její otisky s tou flaškou… Pak jsme si ji sem dali předvést."
"Jestli jste na ni řvali –"
"My na nikoho neřvem. Vyslýchal ji Moldánek."
"Jasně, ten neřve," řekl jsem. "Ten huláká. Jak to, že není v Poděbradech?"
"Informoval jsem ho telefonicky o tom Vargovi," řekl Honzák s pokřiveným úsměvem. "Hned mi řek, že máme všeho nechat, dokud nepřijede. Vzal si taxi. To víš, ty loňský maďarský události…

Než přijel, dodali nám tu Šimšíkovou… Starej si s ní pohovořil mezi čtyřma očima, s takovejma umí zacházet, vždyť měl jednu takovou doma – a taky použil argument, že je tvůj dobrej známej, přítel a ochránce. Ta beruška je do tebe blázen, co? Ta druhá je do tebe taky udělaná, že jo? Nejspíš tě miluje i ta bába. Jak ty to děláš…"
"Jako argument jsem mu byl dobrej," řekl jsem.
"Ale jo," zakřenil se Honzák. "Když to ta tvoje slečna položila, přestala si vymejšlet i Zvoníčková. Řekla, že jsi ji požádal, aby dělala společnost tvý sestřenici, která je prej drobátko na nervy, a že si na to vzala dovolenou. Dosvědčily jí to obě dvě, mladá i stará."
"Taky toho víc nevěděla," řekl jsem.
"To povídej holubům," na to Honzák a hmát po sluchátku telefonu, kterej zazvonil. "Slyším… Áno. Spojte. Ano…? Výborně. Bereme na vědomí. Díky." Obrátil se ke mně: "Špitál. Rezek je z nejhoršího venku."
"To jsem sám rád," řekl jsem.
"Ještě radši bude Dvořáčková."
"Jak jste přišli na Dvořáčkovou? O tý přece Jana nevěděla."
"Nepřišli jsme na ni," na to Honzák. "Přišla sama."
"Neříkej. A – vypovídala…?"
Honzák nadzved pár papírů. "Předběžně… Nebyl čas. Tady to mám. Číst ti to dát nemůžu."
"Já to znám."
"Čekal jsem, že řekneš něco podobnýho. Co znáš?"
"Jak ji Suchomel celý léta mučil a tejral. Až se to dostane k soudu, bude mít spoustu polehčujících okolností. Byla nepříčetná, když do něj vrážela ten nůž. Potom už měla jenom strach…"
"Kdo ti tohle říkal?"
"Barman Rudolf."
Když jsem mu stručně reprodukoval rozhovor z Koruny a od Bubeníčků, prohlásil, že o barmanovi se Dvořáčková vůbec nezmínila. "To je fakt dojemný, jak krejou jeden druhýho," dodal.
"Hned pro něj pošlu."
"Třeba přijde sám," řekl jsem. "Kór jestli se domákne, že Terry je tady taky."
"Nesmysl… Nemám zájem, aby ho chlapi od říční tahali z Vltavy.
To byla od tebe blbost, nechat ho bejt."
"Měl jsem ho snad sebrat?" já na to. "Z jakýho titulu, Vildo?
Copak jsem esenbák?"
Nato řek Honzák historickou větu: "A proč nejseš, blboune? Dneska už jsi moh bejt major."
Zatímco někde lítal a uděloval patřičný rozkazy, zalejval jsem filodendron. V květináči to čvachtalo a rostlina radostně plácala listovím. Díky poruše v zažívání a jistýmu nedostatku spánku mi už nejspíš strašilo ve věži.
Když se nadporučík vrátil, zeptal jsem se, co je s Janou; to bylo přece to jediný, proč jsem sem dobrovolně vlez. "Je tady," řekl Honzák. "Neboj se, ani s prostitutkama, ani s paní Dvořáčkovou."
"Proč ji nepustíte?"
"Volali jsme k nim…"
"K rodičům?!" zděsil jsem se.
"Kam jinam?" na to Honzák. "Není plnoletá. Musej si ji převzít, až s ní sepíšem úplnej protokol. A až se na ni podívá psychiatr, pochopitelně."
Co jsem na to měl říct? Řekl jsem: Doprdelepráce.
"Co bys chtěl, člověče?" na to Honzák. "Mohli bysme ji tu držet tejden."
"Jo? To kecáš. Nic na ni nemáte."
"Hergot, Oto," bouch do stolu Honzák, "co si vlastně myslíš, že jsme? Ústav sociální péče? Dvořáčková tvrdí, že Suchomela zabila.
Jenže jsme tam její otisky nikde nenašli. Zato otisků tý tvý je tam habaděj."
"Na vražedný zbrani nejsou."
"Na tý nejsou vůbec žádný. Vrah je utřel."
"Dvořáčková nosí rukavice."
"To vím taky."
"To je dobře, že to víš. Kdy maj přiject Šimšíkovi?"
"Nevím. A kdybych to věděl, stejně ti to neřeknu. Zase bys dělal kdovíjaký vylomeniny a náčelník by mě sežral. Zajeď si za ní, až bude doma. To už nám bude jedno, je to vaše soukromá záležitost."
"A – co Zvoníčková?"
"Tý kapitán vynadal a poslal ji domů. Bábu taky."
Protože se vrátil Formánek s Honzákovým pařížským salámem a dvěma flaškama, nechali jsme další rozhovor na nějakou lepší příležitost. Nadále jsme se věnovali lidovýmu vypravěčství a spisovatelství, což nám vydrželo až do odpoledních hodin.
Podporučík Formánek sepsal na stařičkým remingtonu něco mezi Hrabětem de Monte Cristo a F. L.Věkem a já stačil vypít i Honzákovo pivo.
Načež se vrátil Moldánek a vyrazil mě.
48
"Ty myslíš, že by bejvala Janě fakt ublížila?"
"Nevěděla, co dělá. Když člověk vrazí nůž do zad někomu, do koho byl deset let blázen…"

"Chudák ženská," vzdychla Marie.
Rozjel jsem se za ní rovnou z Bartolomějský. Nepočítal jsem, že by snad po tom všem šla ještě do práce.
Taky proč, když měla dovolenou.
Můj odhad byl přesnej – když ji esenbáci poslali domů, jela do Vysočan, rozházela svou garderóbu po celým pokoji a práskla sebou na tu svou proleženou drátěnku. Zdálo se jí, že sotva zdřímla, když se někdo začal dobejvat do dveří. Tak si honem navlíkla kus něčeho a šla otevřít.
A za dveřma, ejhle, já.
Kafe. DÍK, MAŘENKO, BYLA JSI SKVĚLÁ. A co má bejt, copak nejsme kámoši? NEŘVALI NA TEBE MOC? Ále, dobrý, dělala jsem si z nich srandu. Kdyby Jana neskočila na špek tomu tlustýmu kapitánovi, nevěděli nic doteďka.
Načež jsem dlouho vyprávěl, opřenej o polštářek na Renátiný posteli. Byla v práci a z práce nepřijde, protože jede rovnou za maminkou. Do Vejprt. Nebo do Prčic. Případně do Postoloprt.
Přiveze jidášky.
"Jéžiš… A jak to bylo s tou příšerou?"
"To způsobily ideální optický podmínky," řekl jsem.
"Nedělej na mě chytrýho… Jaký optický podmínky?"
"Představ si temný schodiště, Mařenko. Někde zhruba vprostředku na něj padá štráf světla z ulice. Když jdeš po schodech, a je úplně jedno jestli shora nebo zdola, vždycky vidíš jen k tomu štráfu. Dál ne."
"No… Snad jo."
"Žádný snad. Rozdíl mezi tím světlým místem a tmou za ním je moc velkej. Jana šla dolů, Terry nahoru. Neviděly jedna druhou, protože mezi nima byl ten kousek světla, neprůhlednej jako zeď."
"Dobře – ale proč se neslyšely? Vrata u baráku určitě vrzaj a dveřma u Suchomela Jana bouchla… Vůbec musela nadělat plno kraválu, když utíkala pryč."
"To je prostý. Udělaly to obě najednou."
"To ti někdo řek?"
"To je logická úvaha. K tomu oknu na schodišti, kterým šlo dovnitř světlo, je zdola i shora stejně daleko. Přesně jeden díl schodiště. A jak víme, setkaly se právě tam."
"A co kroky?"
"Gumový přezůvky. A potmě musíš jít opatrně, kór po schodišti, který moc dobře neznáš. Navíc ani jedna pro vlastní zvuky neslyšela zvuky tý druhý."
"Tak jo. Jenom tu příšeru furt nevidím. Jana jí shodila paruku, to je mi jasný – jenže to mohla vidět nanejvejš holohlavou ženskou."
"Jo? Tak si představ, že máš paruku a falešnej chrup, škobrtáš potmě do schodů a najednou ti tu paruku shodí ruka, která se vynoří odnikud. Hrozně se lekneš, vytřeštíš oči a otevřeš hubu dokořán. Přičemž ti ty horní zuby spadnou. Můj dědeček měl podobný a doved dělat příšerný ksichty jenom tím, jak je spustil na dolní pysk. Já prej vždycky ječel hrůzou a máma se s dědou hádala, že dostanu psotník."
"No teda, Oto… Taková blbost! Že jsme na to nepřišli hned?"
Natáhla ruku po cigaretě na parapetu okna. Širokej rukáv noční košile se jí přitom vysoukal až k rameni.
Když mi otevírala, měla župan, ale protože ústřední topení šlo do sebe, nechtěla dostat úpal, jak prohlásila. Bylo jí naprosto jedno, že její noční košile je víceméně průsvitná. Prostě kámošové, žeáno. Můj montgomerák visel na dveřích a boty jsem měl zutý. Sako jsem hodil přes židli a povolil si kravatu.
"Nemáš hlad, Oto?"
"A jakej," řekl jsem.
Slezla z postele a šla kutit za záclonku. "Mám tady akorát dvě paštiky a předvčerejší patku chleba," řekla. "Ale když k tomu udělám čaj…"
"Než se s ním vrátíš, budu v limbu."
"Složily jsme se s Renátou na elektrickej vařič," odpověděla.
"Kdo měl furt lítat na druhej konec chodby. Hned to bude, šéfe."
Natáh jsem si nohy a koukal do stropu. Myslel jsem na Janu a na doktora Šimšíka, kterýmu ji předaj celou zdrchanou. Bude mu vyprávět, jak bydlela ve zřícenině u špinavý báby. Jak nosila její župan, prožranej od molů. Jak ji zavřeli a podezírali, že na bábu Hadrabovou vydělává svým tělem. A lautr všecko to bude na mě, to se ví… Jako ostatně vždycky.
"Hele," řekla Marie, když naservírovala chleby s paštikou a čaj na židli, kterou mi přišoupla k posteli, "s těma zubama je mi to jasný, to jo… Ale co to viděla v tom báru? Příšeru bez prstů…
To si vymyslela?"
"Viděla ji v zrcadle," řekl jsem. "Terry přišla chvilku předtím do šatny, chodila v jedenáct. Řek bych, že buď měla pod parukou zpocenou hlavu, nebo spíš nosila na ulici tu šedivou, a tu si vždycky v šatně vyměnila za černou… Protože si ji zrovna chtěla nasadit, držela ji nad hlavou… Když stojíš tam, kde stála, je tě vidět ve velkým zrcadle v rohu šatny. Ale jen z uzoučkýho kousku na kraji schodů do sálu. A tam zrovna v tý chvíli stála Jana."
"Takže ona měla ty prsty –"
"Jo. Zastrčený do černý paruky. A ta na černým pozadí nebyla vidět."
Marie vyprskla. "Ježíšku… To je ale blbý."
"To je. Dvořáčková se přitom lekla, protože v tom zrcadle viděla Janu, stejně jako Jana viděla ji. Taky si ji nejspíš z toho setkání na schodech pamatovala, možná podle toho nutriovýho kožichu…"
"A zase jí spadly zuby!"

"Obvyklej mechanismus. Pak si narazila paruku a pod kdovíjakou záminkou vypadla ze šatny a šla za Janou. Ta před ní musela utéct z telefonního automatu, ani nepověsila sluchátko –"
"Aha, odtamtud jsi slyšel tu tramvaj. Myslíš, že to sluchátko zavěsila ona?"
"Proč ne? Nemohla vědět, komu Jana volala. Třeba se bála, že by moh někdo na druhý straně podle těch zvuků poznat, odkud to volání bylo… Já nevím, jestli by takhle přemejšlela, ale možný to konečně je a teď už je to stejně jedno. Potom Jana potkala Hadrabovou – a Dvořáčkový nezbylo, než se vrátit k Paňácovi."
"To je fprdeli," řekla Marie a složila se zpátky na postel. "Ale jak jsi moh přijít na to, že to je zrovna Dvořáčková? Jenom krz ty paruky?"
"Nějakej čas jsem si fakt myslel, že existuje nějakej plešoun, kterej se kdovíjak záhadně občas v tý šatně vyskytuje. Jenomže potom přišla k výslechu do kanceláře a měla šedivý vlasy. Já si ji od minulý návštěvy Paňáci pamatoval jako černovlasou. Proč by se sakra přebarvila na šedivo, když ji to dělalo starší? To přece žádná ženská neudělá. V tý chvíli mi došlo, že nosí paruku.
Akorát jsem neměl šajna, co by zrovna ona mohla mít společnýho se Suchomelem, protože jsem ji na tom plakátě nepoznal. Jak bych taky moh? Barman říkal, že Terry Marsh není vůbec podobná. Pak mě ještě na chvíli zblbly jedny starý dveře vzadu v šatně… Někdo od nich moh mít klíč. Jenže to už jsem věděl o těch parukách a na toho záhadnýho plešouna jsem moc nevěřil."
"Jez," řekla Marie. "Nebo ti to sežeru."
Chvíli jsme žvejkali a zapíjeli čajem.
"Myslíš, že na tebe ten kapitán fakt podá trestní oznámení?" zeptala se.
"Já nevím. Nakrknutej byl parádně."
"Co by ti mohli udělat? Stejně bys dostal nejvejš podmínku. Nic jsi neproved a píchnul jsi jim, ne?"
"Moldánek mi toho napočítal na deset let."
"Ty si to moc bereš. Vždyť se jim nakonec stejně přihlásila."
"Jenže nebejt mě, byl by Rezek zdravej."
"A Jana mohla bejt po smrti. Ta ženská by ji bejvala podřízla jako kuře, kdyby se bejvala dostala k Hadrabový, když tam Jana byla sama. Copak nejsi rád, že je ta tvá princezna Kunhuta živá a v pořádku?"
"Hm," řekl jsem.
"No a co?" na to Marie. "Tak si ji holt odveze fotřík. Co má bejt…? Přece není blbá. Až jí bude těch osmnáct, zdrhne jim znova… A ty se budeš moct na celou Šimšíkovic famílii vybodnout. Zatím si můžete psát, ne? Adresu už zná. Moc bych za to nedala, že tu budeš mít psaní nejpozdějc ve čtvrtek. Jestli ne ve středu."
"Jsi hodná, Mařenko," řekl jsem. "Snad abych už šel."
"Nikdo tě nevyhání."
"Já vím, že ne."
"Tak kam bys chodil?"
"Různě. Za bábou Hadrabovou. Ke starýmu Vaníčkovi. Za Oldou Nývltů kvůli psovi… a tak."
"Na to máš dost času zejtra. Leží se ti špatně?"
"Ale ne…"
Chtěl jsem vstát a jít. Obout si boty, utáhnout kravatu, oblíknout sako, omotat si krk šálou, hodit na sebe monťák, utáhnout pásek… Práce jak na kostele.
A potom klimbat ve vymrzlý tramvaji…
"Oto," řekla Marie, "ty jsi smutnej, že jo?"
Klimbat ve vymrzlý tramvaji… CINK, CINK… Hotovo, jedem! Spát a nemyslet na princezny, jak v jednom kuse mizej, poprvně, podruhý, potřetí… Na Příkopech, Prašná brána, Můstek, CINK, CINK, dále!
Najednou vyskočila, jednou dlouhou a štíhlou nohou si klekla na okraj mý postele, opřela mi dlaně o ramena, sklonila se ke mně a řekla:
"Lásko moje… Nechci, abys byl smutnej!"
Někde v nekonečnu zahoukal vlak a v neznámým pokoji za sedmerou zdí hrál gramofon.
Zavřel jsem oči.

Libouchec v zimě 1988 a na podzim 1999